

Airhead 2

Contents

Airhead 2	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02a	6
3. Chương 02b	12
4. Chương 03	16
5. Chương 04	21
6. Chương 05	25
7. Chương 06	28
8. Chương 07	33
9. Chương 08	37
10. Chương 09	43
11. Chương 10	47
12. Chương 11	52
13. Chương 12	57
14. Chương 13	61
15. Chương 14	65
16. Chương 15	70
17. Chương 16	74
18. Chương 17	79
19. Chương 18	84
20. Chương 19a	89
21. Chương 19b	94
22. Chương 20	99
23. Chương 21	103
24. Chương 22	108
25. Chương 23a	113
26. Chương 23b End	116

Airhead 2



Giới thiệu

Trở thành siêu mẫu chẳng dễ tẹo nào Nikki Howard có cuộc sống mà hầu hết các cô gái tuổi teen khác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/airhead-2>

1. Chương 01

MỘT

Toàn thân mình đang run rẩy vì lạnh.

Phải nói là muốn đóng băng thì đúng hơn.

Ở bên dưới, sóng vẫn tiếp tục vỗ vào bắp chân của mình một cách không thương tiếc. Mỗi lúc chiều mình còn thấy nước biển hơi âm ẩm cơ mà, sao giờ đã trở nên lạnh ngắt như nước đá thế này? Mỏm đá nơi mình đang ra sức bấu chặt lấy này giờ thật chẳng khác gì mũi dao nhọn cứa vào da thịt đầu ngón tay và gan bàn chân mình. Chúng vừa lạnh vừa trơn tuột như một tảng băng trôi nhưng mình không thể buông tay, nếu không muốn rơi xuống dòng nước giá rét đang cuộn cuộn chảy dưới kia. Biết đâu chừng còn có vài con cá mập đang lượn về về, châu chực đợi sẵn cũng nên.

Trên người mình về cơ bản là không có gì ngoài bộ bikini trắng nhỏ xíu và con dao găm dắt chỗ đùi bên phải, thử hỏi làm sao chống trả nổi với những chiếc răng nhọn hoắt của bầy cá mập hung tợn kia? Mình phải cố bám trụ tới cùng nếu muốn còn đây đủ tứ chi lành lặn trở về. Thôi thì ráng nghiêng răng chịu đau chịu rét thêm một chút nữa cho xong...

Bằng không cả đêm nay sẽ không được yên thân với tay đạo diễn hình ảnh khó tính André.

“Không, không, khôngggggg...” – André gất ồm lên từ phía con thuyền nơi anh ta đang ngồi chỉ đạo buổi chụp hình – “Viv, chỉnh lại tóc cho cô ta đi. Không, không phải chỗ đó, dịch sang một chút”.

Ồi mẹ ơi, hay mình cứ buông xù tay ra nhỉ, kệ í, cho muốn đến đâu thì đến, cùng lắm là làm mồi cho đám cá mập kia chứ gì. Đảm bảo chúng sẽ lao tới chộp gọn trước cả kh mình kịp chìm hẳn xuống nước, mặc dù chàng Dom – đang thuê con thuyền Stark Enterprise để quay phim – liên tục trấn an mình rằng đây là loài cá mập con (hay còn gọi là cá nhám) nên hoàn toàn vô hại. “Yên tâm đi, chúng sợ người còn hơn con người sợ chúng ý chứ”. Anh ấy còn khẳng khẳng quả quyết rằng đám cá mập này bị thu hút bởi ánh sáng từ đèn chụp ảnh của anh Francesco chứ không phải đang lờn vờn chờ đợi một bữa ăn khuya từ mình.

Gớm, anh ý có phải là cá mập đâu mà biết? Bọn chúng có lẽ chưa từng được nếm thử một siêu mẫu bao giờ... Cam đoan chúng sẽ mê mẩn thích bữa tối này cho mà xem.

“Nik ơi?” – tiếng Brandon Stark vọng ra từ phía con thuyền – “Em sao rồi?”

Liên quan gì tới anh ta chứ? Còn tỏ vẻ quan tâm tới mình.

Mình biết tổng lý do tại sao anh ta có mặt ở đây hôm nay rồi. Brandon chỉ đi ké máy bay của tập đoàn tới đây để vi vu dạo chơi quanh đảo St. John trên chiếc du thuyền riêng.

Và tìm cách cưa đổ mình... một lần nữa.

Hãy cứ mơ đi!

“Em không sao” – mình ú ớ trả lời. Nhưng mình không chắc là mấy người đó có hiểu mình vừa nói gì không, khi mà đang phải ngậm con dao găm ngang miệng như thế này. Mình cũng chẳng còn tay nào để lấy nó ra khỏi miệng nữa bởi hai tay còn đang bận gắng gượng bầu chặt lấy mấy mỗm đá. Nói gì thì nói, mình không muốn làm mồi cho cá mập đâu...

“Chỉ còn vài bức nữa thôi, Nikki” – anh André động viên mình – “Em làm tốt lắm... À mà em có thể đừng run lấy bầy như thế được không?”.

“Không phải là run lấy bầy” – mình cãi – “Mà là run bần bật. Vì lạnh”.

“Cô ấy nói gì thế?” – André quay sang hỏi Brandon. Mọi người đều quay ra nhìn nhau lắc đầu không hiểu. Tại cái dao găm trong miệng mình đấy mà.

“Làm sao em biết được” – Brandon nhún vai, sau đó quay ra gọi mình – “Nikki ơi. Em định nói gì thế?”

“Em nói là em sắp chết vì rét rồi” – mình hét âm lên. Sóng biển càng lúc càng mạnh, toàn bộ thân dưới của mình giờ đã ướt nhẹp. Hai chân mình không còn tẹo cảm giác gì nữa

Ồ mà tại sao mình lại phải hành xác thế này ý nhỉ? Để quảng cáo cho dòng nước hoa mới hiệu Stark hay là mẫu điện thoại di động mới? Chịu, không còn nhớ được gì nữa.

Lulu thậm chí còn cho rằng mình thật may mắn khi được bay tới quần đảo Virgin ấm áp trong khi những người dân New York khác đang phải co ro chịu đựng cái rét căm căm của tháng 12.

Hơ, hơ, ấm áp ghê cơ... Bản thân mình cũng đang run cầm cập trên mấy phiến đá lạnh như băng này đây.

“Chịu, em chẳng nghe thấy cô ấy nói gì cả” – mình nghe thấy tiếng Brandon nói với anh André.

“Thôi kệ, cứ chụp tiếp đi Francesco” – anh André vẫy tay ra hiệu cho anh Francesco.

Mình cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra trên con thuyền đó nữa, bởi họ đậu nó sau lưng mình. Chỉ biết là đèn flash bắt đầu nháy liên tục và mình cố gắng hoàn thành tốt phần việc của mình – rướn cao cổ, ngược nhìn xa xăm vào vách đá cheo leo trước mặt. Giờ mình không phải là Em Watts hay Nikki Howard, trên người mình cũng không phải là bộ bikini trắng nhỏ xíu. Hãy cứ nghĩ mình là Lenneth Valkyrie, người có nhiệm vụ đi thu thập những linh hồn chiến binh mạnh mẽ, dùng cảm đã tử trận ở trần gian Midgard về thánh điện Valhalla cho thần Odin để phục vụ cho cuộc chiến giữa các vị thần. Mình có thể làm được. Mình có thể làm được. Cố lên!

Có điều... trên đỉnh vách núi kia không phải là Valhalla mà chỉ đơn giản là một con đường dành cho khách du lịch đi qua trên đường ra sân bay, và một đám cỏ dại mọc lơ thơ trên đó.

Và mình cũng chẳng phải đang mặc áo giáp chiến binh lộng lẫy gì. Ai đời một sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp – nữ anh hùng mà bọn họ đang cố ép mình phải hóa thân vào – lại đi leo núi bằng chân trần trong bộ bikini kiêu vãi tới mức đến một chỗ giấu điện thoại di động cũng không có. Trừ phi họ tính giấu nó trong cái bao đựng dao găm! Có lẽ vì thế mà mình đang phải dùng răng ngậm dao như thế này...

Mình chợt phát hiện ra mấy ông đạo diễn hình ảnh rất thích bắt chước theo game nhưng lại không hề cân nhắc tới tính thực tiễn khi chuẩn bị phục trang cho nhân vật và người mẫu của mình.

Chỉ bằng cứ cho mình chụp hình trong cái studio ấm áp ở New York s đó dùng kỹ thuật máy tính ghép thêm hình vách đá cheo leo cùng những đợt sóng trắng và ánh trắng xung quanh mình cũng được.

Nhưng cái ông Francesco này cứ phải nhất nhất chụp người thực việc thực cơ. Đó cũng là lý do tại sao tập đoàn Stark Enterprise thuê anh ta: mọi thứ đều phải hoàn hảo đối với các sản phẩm hiệu Stark.

Xin lỗi chứ, việc có nguyên một đám cá mập bơi lượn lơ dưới chân như thế kia kia thì phải gọi là siêu thực mới đúng.

“Tốt lắm, Nikki” – anh Francesco liên tục bấm máy không ngừng – “Biểu cảm khuôn mặt tốt lắm...”.

Thề là ngay khi leo xuống khỏi cái vách đá chênh vênh này mình sẽ lập tức rút con dao găm ra khỏi miệng và dí vào mỗm tay nhiếp ảnh gia đáng ghét kia.

Mặc dù lưỡi dao bằng nhựa thật sắc nhưng chỉ ít cũng sẽ dạy cho anh ta một bài học nhớ đời.

“Đúng rồi, đó là nét mặt đầy quyết tâm của một cô gái đang đấu tranh để tồn tại trong cái thế giới nơi mà mọi người và mọi thứ đều đang quay lưng lại với mình...” – anh ta tiếp tục lải nhải.

Ồ, câu này thì đúng – chính xác những gì đang diễn ra trong cuộc sống ngôi sao của mình.

“Tôi nghĩ cô ấy phải tỏ ra hạnh phúc mới đúng” – anh André nhủ mảy may xen vào – “Bởi vì cô ấy biết mình đang dùng lần khử mùi nhãn hiệu Stark và điều đó mang lại cho các cô gái sự tự tin cần thiết để vượt qua mọi thử thách và hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao”.

Thì ra mình đang chụp hình quảng cáo lần khử mùi.

“Hạnh phúc cơ mà Nikki” – anh André tru tréo lên – “Mặt em phải tươi tỉnh lên tẹo nữa! Chúng ta đang ở giữa một hòn đảo xinh đẹp như thế này, đáng ra em phải hạnh phúc mới đúng chứ!”.

Anh ta nói cũng đúng. Đáng ra mình phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng. Mình còn có điều gì mà không hài lòng nữa? Này nhé, mình có mọi thứ mà bất kỳ cô gái nào ở tuổi mình cũng phải thèm muốn: một sự nghiệp lên như điều gặp gió trong vai trò là gương mặt độc quyền của Stark Enterprise, một căn hộ hai phòng ngủ đầy đủ tiện nghi giữa lòng Manhattan – nơi mình đang chung sống cùng chú chó púc nhỏ xíu vô cùng đáng yêu và cô bạn nhà giàu đôi lúc hơi từng tưng nhưng cực kỳ nghĩa khí. Nhờ cậu ấy mình mới biết tới những chốn tiệc tùng sang trọng của đám con cái nhà giàu nổi tiếng trong v

Mình rất giàu. Mình có nguyên cả một tủ quần áo hàng hiệu được thiết kế đặc biệt dành riêng cho mình, một chiếc giường cỡ lớn trải ga hiệu Frette đắt tiền, một phòng tắm siêu xịn đi kèm bồn tắm khoáng trắng muốt, một căn bếp khang trang với bộ bếp đắt tiền hiệu Sub-Zero, cả một người giúp việc kiêm nhân viên mát-xa dày dặn kinh nghiệm – mà gần đây mình mới phát hiện ra thêm một biệt tài của cô ấy: bí quyết waxing (gần như) không gây đau đớn.

Mọi chuyện ở trường của mình cũng không đến nỗi tệ (mặc dù vẫn còn những buổi tiệc tùng thâu đêm và những buổi sáng đầy-mệt-mỏi, tác phẩm của cô bạn cùng nhà nổi tiếng kia).

Nhưng mình cũng không còn duy trì được bảng thành tích toàn điểm A như trước kia nữa do liên tục bị lôi ra khỏi lớp giữa chừng để làm những công việc điên khùng như hôm nay – bay tới một hòn đảo nhiệt đới xa lơ xa lắc, mạo hiểm tính mạng lơ lửng giữa một bầy cá mập chỉ vì muốn có những bức ảnh người thật việc thật vào lúc hoàng hôn.

Nếu giờ mình tranh thủ từng giây từng phút rảnh rỗi mà lao đầu vào học có lẽ cũng sẽ qua được lớp 11 này. Khách quan mà nói, thành tích như vậy cũng không phải là quá tệ đối với một cô gái vừa bị hôn mê bất tỉnh một tháng trời như mình.

Vậy thì tại sao mình lại phải buồn cơ chứ?

“Cậu nói gì cho cô ấy tươi tỉnh lên chút đi” – anh André quay sang giục Brandon, người không còn cách nào khác đành miễn cưỡng bắc loa nói ầm lên với mình – “Nik ơi! Hãy tưởng tượng như khi anh và em đi nghỉ ở Mustique hồi năm ngoái ý, nhớ không? Lúc em đi chụp cho tờ Vogue của Anh và chúng ta đã thuê trọn một căn biệt thự ven biển, cùng nhau thưởng thức những ly Goldschläger hảo hạng. Sau đó chúng ta còn đi tắm trần ngoài biển nữa. Chúng ta đã có một quãng thời gian vui vẻ bên nhau...”

Ngay khi ấy mình chợt hiểu ra lý do tại sao mình luôn cảm thấy buồn bã và mệt mỏi đến vậy.

Và đó cũng là lúc mình quyết định buông tay khỏi phiên đá trước mặt.

Đột nhiên mình có cảm giác thà bị đám cá mập dưới kia nuốt chửng còn hơn phải nghe nốt câu chuyện còn lại của Brandon.

Bởi vì trong suốt một tháng vừa qua mình đã nghe không ít những câu chuyện na ná như thế – không chỉ từ mồm Brandon mà là từ tất cả đám con trai ở cái đất Manhattan này – và mình hiểu rất rõ điều gì đang chờ ở kết cục của mỗi câu chuyện. Với một đứa con gái 17 tuổi đầu – đặc biệt lại là bạn gái của thiếu gia độc nhất của ông chủ một tập đoàn tài phiệt như Stark Enterprise – thì Nikki Howard quả là có hơi quá nhiều bạn đồng-hành-là-nam-giới hơn mức cần thiết.

Mình nghe thấy những tiếng hét thất thanh từ phía con thuyền đậu đằng xa. Nhưng mình chẳng bận tâm về chuyện đó cho lắm.

Cả tấm lưng mình đập rất mạnh xuống mặt nước. Không ngờ nước biển về chiều cũng lạnh ra trò. Cơn choáng váng từ cú va chạm từ trên cao với mặt nước quả là không nhỏ tẹo nào, toàn thân mình tê dại, không còn chút cảm giác. Trong một giây, mình cứ ngỡ thân mình đã bị lũ cá mập kia xé ra làm đôi vì theo như bộ phim tài liệu mà mình và Christopher từng xem thì rằng cá mập sắc tới nỗi nạn nhân của chúng thường sẽ không cảm thấy được gì từ cú đớp đầu tiên. Họ sẽ không hề nhận ra là mình bị thương... cho tới khi toàn thân ngập ngụa trong biển máu của chính mình.

Cái lạnh buốt thấu xương không phải là thứ duy nhất mà mình cảm nhận được từ cú va chạm với mặt nước. Xung quanh mình bao phủ một màu đen tĩnh lặng. Phải mãi sau khi hai mắt là quen được với màu nước âm u kia và nhìn thấy những tia sáng le lói từ con thuyền đằng xa thì mình mới thở phào nhẹ nhõm vì bản thân vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị sứt sẹo mẩu nào. Quanh mình cũng không hề thấy có dấu hiệu của một giọt máu nào, ngoài những đốm tối màu đang dần khuất dạng ngoài xa. Nói chắc không ai tin, nhưng quả thực đó là mấy con cá mập con lúc này còn đang ve vẩy đuôi bên dưới chân mình, giờ đã lượn như bay trốn khỏi mình. Có lẽ anh chàng Dom đã nói thật – rằng đám cá mập con này sợ người còn hơn con người sợ chúng. Tóc mình giờ không khác gì một mớ rong biển vàng chóc đang lập lờ trôi trên mặt nước. Hải hươc thật, 45 phút trước người ta còn loay hoay tìm cách treo mình lơ lửng trên vách đá làm sao không để cho mái tóc và bộ đồ bơi trên người mình bị dính một hạt nước nào.

Và giờ thì mình đã phá hỏng hết mọi thứ. Chị Vanessa, stylist của buổi chụp hôm nay, đã phải mất hơn 1 tiếng đồng hồ tỉ mẩn với mấy lọn tóc xoắn này. Hẳn chị ấy sẽ nổi điên khi nhìn thấy mình trôi lên khỏi mặt nước, tóc tai, người ngòm ướt nhẹp như một nàng tiên cá như thế này.

Đây là **NEU** mình trôi lên.

Trầm mình dưới này cũng có cái thú của nó. Lạnh nhưng yên bình. Yên tĩnh. Mấy nàng tiên cá quả là biết hưởng thụ. Không hiểu cô tiên cá Ariel kia nghĩ gì mà cứ nhất quyết đòi lên sống trên mặt đất nhỉ?

Cảm giác này tuyệt vời tới mức trong một vài giây mình quên băng đi mọi buồn phiền và mệt mỏi, cũng như việc toàn thân mình đang tê dại đi vì bị cái lạnh xâm chiếm. À và cả việc mình đang không thể thở được và có lẽ là sắp chết chìm.

Nhưng mình sống cũng có nghĩa lý gì nữa cơ chứ? Đành rằng cũng không phải quá tệ khi được di chuyển trên chuyên cơ của tập đoàn Stark Enterprise mà không phải xếp hàng dài chờ đợi ngoài sân bay, hoặc không phải tự mình rửa bát đĩa sau khi ăn xong, và được thoải mái xài son bóng miễn phí bao nhiêu tùy thích.

Vấn đề là bản thân mình vốn dĩ xưa nay không hề quan tâm tới mấy vụ son bóng son nhũ gì hết.

Và mình đang bị ép buộc phải làm việc cho cái tập đoàn mà mình luôn tin rằng là nguyên nhân khiến cho nước Mỹ đang dần biến thành một chuỗi các trung tâm mua sắm vô hồn và vô tận.

Và anh chàng mình thích không hề biết là mình vẫn còn sống. Theo nghĩa đen.

Và nếu mình dám hé nửa lời với cậu ấy về việc mình chưa chết, thì cái tập đoàn Stark Enterprise kia – đang ngày đêm theo dõi mình mọi lúc mọi nơi bằng đủ mọi phương thức – chắc chắn sẽ tổng bố mẹ mình vào tù.

Và còn nữa: bộ não của mình đã bị lấy ra khỏi cơ thể của mình và đặt vào trong cơ thể của một người con gái khác.

Thử hỏi mình còn lý do gì để tồn tại trên đời này nữa?

Chỉ bằng cứ ở yên dưới này. Vừa đỡ xì-trét, vừa đỡ căng thẳng hơn rất nhiều cái cuộc sống đầy mệt mỏi trên kia. Mình không phải nói ngoa đâu.

Mới chỉ đang nghĩ được tới đó thì ồm một cái, mình nghe thấy như có tiếng ai đó vừa lao xuống nước. Trong tích tắc, Brandon, vẫn còn mặc nguyên quần áo, đang hồi hải bơi về phía mình, túm lấy mình – vẫn đang ho sặc sụa và thở hổn hển vì thiếu không khí – và kéo lên khỏi mặt nước. Sau đó đỡ mình lên thuyền.

Toàn thân mình run lẩy bẩy không ngừng. Ý tưởng trầm mình dưới đáy đại dương xem ra không khả thi tẹo nào. Lạnh dã man!

Cơ mà mình cũng chưa tới mức cần có người phải nhảy xuống cứu. Mình không ngốc tới độ cứ đứng yên chờ cho tới khi cả lồng ngực ngập đầy thứ nước lơ lợ này và sạ tới chết giữa đám rong biển lều phều kia.

Qua cánh tay lực lưỡng của Brandon lúc anh ta kéo mình quay trở lại thuyền, mình nhìn thấy ánh mắt đầy lo lắng của chị quản lý.

“Ôi chúa ơi! Nikki, em có sao không?” – chị Shauna hốt hoảng kêu lên, tay vẫn đang quắp chặt con nhóc Cosabella trong lòng. Tiếng sửa của nó nghe mới nào nề làm sao. Cosabella! Mình đã quên bém mất Cosabella! Sao mình có thể ích kỷ như thế nhỉ? Ngộ nhờ mình có làm sao thì biết lấy ai chăm sóc Cosabell đây? Lulu không phải là tốp người đủ trách nhiệm để đảm đương việc này. Đến bản thân cậu ấy đôi lúc còn bỏ bữa nữa là (trừ món cốc-tai mojito chanh và bắp rang bơ). Thì làm sao trông mong cậu ấy nhớ cho con cún cưng của mình ăn.

Chị Shauna đã hỏi một câu rất hay. Mình có sao không? Đó là điều mà lâu nay mình cũng đang tự hỏi bản thân.

Đôi khi mình cũng không dám chắc là mình sẽ có thể trở lại bình thường như xưa.

“Nikkia” – anh Francesco gọi ầm lên – “Ôn Chúa. Không sao. Anh đã có được bức hình ưng ý”.

Nhục chưa! Không phải là: Nikki, ơn Chúa em không sao. Mà là: Nikki, ơn Chúa. Không sao. Anh đã có được bức hình ưng ý.

Cũng may là anh ta đã có được bức hình ưng ý.

Bởi vì không đời nào có chuyện Stark Enterprise chịu để cho bọn mình về nhà...

Chừng nào còn chưa có được những tấm hình ưng ý.

2. Chương 02a

HAI

Sung sướng khi chỉ còn một mình trong khách sạn (cùng với nhóc Cosabella, vẫn đang mãi mê liếm chỗ nước mằn mặn trên mặt mình), mình quyết định tự thưởng cho bản thân một chậu “thư giãn gân cốt” trong cái bồn tắm khoáng bốc hơi nghi ngút ngoài ban công riêng. Brandon và những người khác trong đội chụp hình giờ chắc đang cùng nhau thưởng thức món cá sống trị giá hàng ngàn đôla – tất nhiên hóa đơn của bữa tối xa xỉ này sẽ do bố của Brandon, ngài tỷ phú Robert Stark chi trả – dưới nhà hàng sang trọng của khách sạn. Mình thà ở trên phòng ngâm mình trong bồn tắm nóng, gọi một chiếc bánh nhân tth, vừa ăn vừa chơi vài game Journeyquest trên con MacBook Air mới tậu còn sướng hơn gấp tỷ lần. Chứ mà xuống dưới đó ngồi nghe đám người đó bàn tán về chị em sinh đôi nhà Olsen, sau đó kéo nhau lên sàn nhảy thì đúng là không khác gì cực hình.

Mặc dù Brandon đã đứng ngoài cửa phòng mình rất lâu, nài nỉ mình suy nghĩ lại “đi cùng với mọi người cho vui”, trong khi cả người mình vẫn còn chưa hết run sau cú ngã xuống biển hồi chiều. Cuối cùng, mình đành phải hứa là mọi người cứ đi trước còn mình sẽ xuống sau thì Brandon mới chịu thôi... Một lời nói dối trắng trợn!

Vì vậy khi vừa nghe thấy bài “Barracuda” vang lên từ điện thoại của Nikki mình đã đoán ngay là anh ta gọi.

Không hiểu sao Nikki có thể đặt một bài như là “Barracuda” làm nhạc chuông điện thoại nữa? Nhảm nhí và lố bịch! Nhưng ngoài việc bấm nút tắt cuộc gọi ra mình cũng chẳng hơi đâu mà đi ngồi mầy mò đổi sang bài nhạc khác bởi vì mình dám chắc cái điện thoại nhãn Stark này của cô ta cũng đang bị nghe lén mà thôi. Bọn họ đã mất công cài phần mềm theo dõi vào máy tính rồi, không có lẽ lại bỏ qua cái điện thoại? Nói chung mình hạn chế tối đa không đụng tới điện thoại của Nikki, nếu cần gọi thì mình đã có con iPhone mua bằng thẻ tín dụng của Nikki rồi.

Mình ngó thử xem người gọi là ai (dạo gần đây mình đã học được cách xem tên người gọi trước rồi mới bắt máy. Nếu không muốn mất thời gian với hàng tá những lời nỉ non than vãn về chuyện tại sao lâu rồi không

liên lạc từ những anh chàng có cái tên rất sến, kiểu như Eduardo. Thậm chí nhiều người còn dư hơi tới mức gọi điện rủ mình bay sang Paris, London... chỉ để ăn một bữa tối) và khá ngạc nhiên khi thấy không phải Brandon mà là Lulu gọi.

“Gi thế?” – mình gọi lại cho cô bạn cùng nhà. Lulu và mình đã thôi lối nói chuyện khách sao lịch sự kể từ sau cái đêm cậu ta và Brandon bắt cóc mình khỏi bệnh viện mấy tháng trước.

“Có anh chàng nào tới tìm cậu đấy?”

“Lulu” – chỉ trong thời gian ngắn sống cùng Lulu, mình đã coi cậu ấy như em gái của mình. Nhưng cũng phải thừa nhận một điều, ngoài khoản giới thiệu từng và mua sắm ra, cô bạn thân mới này của mình không được sáng dạ cho lắm – “Lúc nào chẳng có một anh chàng nào đó tới tìm mình.”

Nghe qua thì có vẻ như hơi điều toa một chút nhưng đáng buồn thay đó lại là sự thật. Căn hộ của hai đứa không khác gì một thói nam châm thu hút toàn bộ đám con trai trên cái đất Manhattan này. Khổ nỗi, người con trai duy nhất không ghé qua đây tìm mình mới chính là người mà mình mong muốn được gặp.

Và cậu ấy có vẻ như vẫn chưa xác định được xem bản thân có hứng thú với mình hay không thì phải. Nếu suy diễn của mình là đúng, chiếu theo cách cậu ấy thỉnh thoảng lại quay qua nhìn mình đầy khó hiểu trong tiết “Kỹ năng nói trước công chúng” đầu giờ.

Nhưng cậu ấy cũng dùng ánh mắt tương tự để nhìn McKayla Donofrio trong suốt tiết học còn lại, do vậy... rất có thể là mình đã quá nhạy cảm mà thôi.

“Anh chàng này hoàn toàn khác hẳn” – Lulu hồ hởi kể.

Thông tin này khiến mình ngồi bật dậy khỏi bồn tắm.

“Thật á?” – có lẽ do ngâm nước quá lâu, cộng với việc nhồm đậy quá đột ngột nên xem chút nữa mình đánh rơi cả cái điện thoại xuống nước – “Anh ấy muốn gì?”

“Hơ, thì muốn nói chuyện với cậu chứ sao nữa.”

“Biết thế” – một người cần rất nhiều kiên nhẫn khi nói chuyện với Lulu, bởi đôi khi cậu ấy khiến chúng ta có cảm giác như đang tiếp chuyện một cô nhóc mới 5 tuổi vậy – “Nhưng là về chuyện gì? Ý mình là anh ấy có nói anh ý muốn gì không?”

Lulu vẫn chộp chộp nhai kẹo cao su qua điện thoại. Rõ to. “Anh ta chỉ nói là sẽ nói với cậu sau. Và rằng chuyện này rất quan trọng, cần phải gặp cậu trực tiếp. Anh ta bảo sẽ quay lại sau, và không để lại tên”.

Nghe thấy thế, hai vai mình chùng hẳn xuống vì thất vọng. Không phải là Christopher rồi. Nếu là Christopher thì chắc chắn cậu ấy sẽ để lại tên. Trước giờ cậu ấy luôn làm như vậy.

Và điều đó đồng nghĩa với việc anh chàng đó hẳn lại là một trong số đám người kia thôi.

Không hiểu bọn họ còn muốn đùa giỡn tới lúc nào nữa? Chỉ sau khi cái tin cô nàng Nikki Howard nổi tiếng và lăm lăm bị mắc chứng mất trí nhớ được đăng tải trên báo đài, không biết bao nhiêu người đột nhiên xuất hiện tự nhận là người quen cũ, bạn thân và thậm chí là cả họ hàng với mình. Từ một người không gia đình, không họ hàng thân thích, Nikki Howard (mình) bỗng chốc “tìm lại được” cơ man nào là anh chị em họ xa họ gần. Đúng là lố không để đâu cho hết

“À, anh ấy còn bảo cậu sẽ tự biết đó là chuyện gì” – Lulu sực nhớ ra.

“Làm sao mình có thể biết đó là chuyện gì nếu đến cái tên cả anh ta mình còn không biết?”

“Chịu!” – Lulu nói – “Nhưng chú bảo vệ Karl có cho mình xem camera theo dõi ở sảnh và thang máy rồi. Anh chàng này đúng là không hề giống gì với những người hay lui tới tìm cậu. Anh ta khá trẻ. Và cực HOT. Lại còn không có hình xăm trổ nào cả.”

Trong tích tắc tìm mình đột nhiên đập chệch đi mất vài nhịp. Dám chắc không phải do mình ngâm nước nóng quá lâu (quá 20 phút như cái thông báo dán cạnh đồng hồ tính giờ treo trên tường).

“Trẻ á?” – mình không muốn nuôi hy vọng quá cao để rồi thất vọng sẽ càng nhiều. Giống như trong giờ Kỹ năng nói trước công chúng, bao phen khắp khối mừng thầm tưởng rằng Christopher đang nhìn mình, để

rồi cuối cùng bề bàng nhận ra cậu ấy thực chất đang lơ dềnh nhìn cái đồng hồ treo tường trước mặt, hoặc ngó ra ngoài cửa sổ, và thậm chí là đang nhìn McKayla Donofrio – “Khoan đã, Lulu... tóc anh ta có vàng không?”.

“Ồ, có. Vàng nhạt”

Tốt rồi. Minh hỏi tiếp: “Cao không?”

“Cũng khá” – Lulu nói.

Ồi chỉ với vài lời miêu tả của Lulu, trái tim mình đã không thở được (trong tích tắc)! (đúng như lời cảnh báo về việc ngâm nước nóng quá lâu, đặc biệt đối với người già và phụ nữ có thai. Nhưng hai chuyện này chẳng liên quan ý!).

Phải nổi mình mới vừa trải qua một cuộc đại phẫu thuật vài tháng trước, nên cũng khó nói. Bên cạnh mình, Cosabella tỏ ra vô cùng thích thú, hồ hởi liếm má mình mỗi khi có nước khoáng bắn vọt lên. Cũng may là ngâm mình trong nước nóng này giờ nên mấy vết cắt trên tay và chân (hậu quả của việc treo mình trên mỏm đá gần nửa ngày trời) cũng đỡ nhức mỗi được phần nào. Sau một thời gian tróc vẩy trầy da với nghề này, mình phát hiện ra nghề người mẫu không hề đơn giản tẹo nào, mình cũng phải chịu đau đớn như ai và lại còn dễ mất mạng như chơi.

“Thân hình anh ta có vạm vỡ không?” – mình bắt đầu bỏ ra khỏi bồn tắm khoáng. Mình không thể chết chỉ vì một cơn đau tim được, khi mà giấc mơ của mình có khả năng sắp trở thành hiện thực. OK, cứ cho là một tiếng trước mình đã có ý định làm mỗi cho cá mập thật đi, nhưng suy cho cùng chết như vậy thì đau đớn quá. Hơn nữa, nước biển dưới đó lạnh kinh dị, có khi mình sẽ chết vì lạnh trước khi làm mỗi cho cá mập.

Thêm một lý do mình chưa thể chết lúc này, đó là mình muốn biết mặt mũi của trò Realms – phiên bản mới nhất của game Journeyquest – nó ra sao đã. Nhưng có một vấn đề trong hợp đồng ký kết giữa nhà lập trình game và nhà sản xuất, người mua chỉ có thể mua game Realms khi mua máy tính Stark Quark – mẫu máy tính mới nhất mà tập đoàn Stark Enterprise vừa mới tung ra trong dịp nghỉ lễ vừa qua. Điều trớ trêu là các fan của game Journeyquest không hề tỏ ra phấn nộ với yêu sách quái gở này của nhà sản xuất.

“Ý mình không phải là thân hình như siêu mẫu... nhưng nói chung là có cân đối không?” – mình vội sửa lại.

“Trời, nhìn qua camera theo dõi làm sao mà nhìn rõ được” – Lulu dài mồm ra – “Nhưng có thể nói như thế này, nếu anh ta đến tìm mình thì mình cũng sẽ không đến nổi là tổng cổ anh ta ra khỏi nhà”.

“Ồi Chúa ơi” – mình chộp vội lấy cái khăn tắm vắt trên thành bồn công, tìm đập nhanh như mỗi sáng dùng máy chạy bộ trong phòng tập (giờ mình phải chạy trên đó thường xuyên để giữ dáng. Nếu là với cơ thể cũ chắc mình tiêu rồi, nhưng được cái cơ thể của Nikki rất thích vận động và tập thể thao). Không thể tin được, sau ngần ấy thời gian – mình đã mòn mỏi chờ đợi thời khắc này suốt nhiều tuần nay – Christopher cuối cùng cũng đã chịu tới tìm mình.

Vậy mà mình lại đang ở tít ngoài quần đảo Virgin chết tiệt này khi điều thần kỳ ấy xảy ra!

“Lulu. Lulu. Là Christopher đấy! Chắc chắn là cậu ấy rồi!” – sau khi ra khỏi bồn tắm khoáng mình cảm thấy dễ thở hơn hẳn. Mặc dù tim mình vẫn đang đập loạn xạ như muốn nổ tung, nhưng đó là vì niềm hạnh phúc và sự phấn khích quá độ chứ không phải vì bệnh tật gì. Thành thật, Christopher muốn gặp mình! Thành thật, cuối cùng thì Christopher cũng đã hiểu ra! Mấy tuần qua mình luôn âm thầm tìm cách làm cho cậu ấy hiểu được rằng bề ngoài mình có thể là gương mặt hoàn hảo đại diện cho tập đoàn tài phiệt máu lạnh, đang giết dần giết mòn các hộ kinh doanh nhỏ lẻ nhưng thực chất bên trong mình vẫn là cô bạn thân mê-điện-tử, ghét-các-tập-đoàn-máu-lạnh, Emm.

Tất nhiên là qua những lời bóng gió ẩn dụ, những cái nhìn ẩn ý, chứ có các vàng mình cũng chẳng dám nói thẳng với cậu ấy về chuyện đã xảy ra. Chỉ có kẻ ngu mới đi đối đầu trực diện với Robert Stark và luật sư đoàn nổi tiếng máu lạnh và thẳng tay của ông ta. Mặc dù mình không hề nghi ngờ gì Christopher – mình tin rằng nếu biết được sự thật cậu ý cũng sẽ giữ kín và không kể lại với ai – nhưng mình không dám chắc là cuộc hội thoại giữa hai bọn mình không bị người của tập đoàn Stark nghe lén. Nhiều lúc mình thậm chí còn ngờ rằng họ biết được mình đang nghĩ gì nữa cơ. Đừng hỏi bằng cách nào, đó chỉ là cảm nhận của mình mà thôi!

Cơ mà chỉ riêng việc làm sao để Christopher nhận ra đằng sau đôi mắt xanh biếc đầy ma lực kia là tâm hồn Emerson Watts cũng đủ đau đầu rồi, nhất là khi liên tục bị McKayla Donofrio chen ngang (tự dừng sao cô ta lại để mắt tới Christopher thế không biết? Cậu ấy mới chỉ cắt tóc thôi mà nữ hội trưởng của CLB Kinh Doanh trường Tribeca Alternative đã thấy cậu ấy hấp dẫn rồi sao?). Kết quả là mình cứ phải vin lấy quần áo chủ bài có-tên-là-Journeyquest để thu hút sự chú ý của Christopher.

Không lẽ vì thế mà cậu ấy quyết định tới tìm mình? Chắc thế rồi, chứ ngoài lý do đó ra mình cũng chẳng nghĩ ra được lý do nào khác. Hoặc là Christopher đã nhận ra mình chính là cô bạn thân Emm Watts trong thân xác Nikki Howard, hoặc là cậu ấy nghĩ mình đang bám theo cậu ấy nên quyết định tới nói thẳng cho mình hiểu rằng bản thân đang hẹn hò với McKayla, và rằng mình nên đi gặp bác sỹ tâm lý.

Không, không, mình không thể có những suy nghĩ tiêu cực như vậy được!

“Cậu giúp mình chạy xuống bảo với chú Karl là mình đang trên đường về nhé” – mình hấp tấp dặn Lulu – “Bảo với chú ý nhấn lại với Christopher như thế, nếu cậu ấy quay lại. Rằng mình sẽ cố gắng về sớm nhất có thể”.

“Ồ” – Lulu ngáp dài – “Được rồi. Nhưng sao cậu không gọi thẳng cho cậu ta và tự mình nói với cậu ý cho xong. Mời cậu ấy tới dự buổi tiệc cuối năm sắp tới của tụi mình luôn”.

Nói tới mới nhớ, mấy tuần nay Lulu đã bỏ rất nhiều công sức, bận rộn chuẩn bị cho buổi tiệc cuối năm này. Lulu và Nikki lâu nay luôn được mọi người gán cho cái mác “nữ hoàng tiệc tùng” – chủ xị của các bữa tiệc xa hoa, thời thượng nhất hiện nay. Trong vòng hai năm trở lại đây, chưa có nhân vật nổi tiếng nào qua mặt được họ về khoản tiệc tùng thác loạn. Mỗi bữa tiệc của Lulu và Nikki luôn thu hút một lượng paparazzi khổng lồ, cùng sự quan tâm đặc biệt của giới trẻ. Thậm chí ngay cả một tờ tạp chí danh tiếng như Vogue cũng không muốn bỏ qua sự kiện có 1-0-2 này. Bản thân Lulu từ đầu tháng 12 tới giờ không hề chú tâm vào bất kỳ việc gì khác ngoài việc chuẩn bị cho buổi tiệc. Kể cả khi điều đó làm phật lòng công ty quản lý và người đại diện của cậu ấy. Xem ra kế hoạch ra album của Lulu vào mùa Xuân năm sau sẽ khó lòng mà thực hiện nổi, khi mà cô nàng mãi mê với buổi tiệc hơn là đến phòng t

Tuy nhiên, có một vấn đề nhỏ với buổi tiệc cuối năm nay của Lulu mà bản thân cậu ấy vẫn chưa biết, đó là: mình sẽ không tham dự!

Mình cũng chưa biết phải thông báo tin này với cậu ấy ra sao. Về cơ bản, Lulu không có gia đình nào khác ngoài mình (hay chính xác hơn là Nikki), bởi vì bố mẹ cậu ấy đã ly dị và hầu như không bao giờ ngó ngang, để ý gì tới cậu ấy. Do đó mình cảm thấy cực kỳ tội lỗi khi bỏ mặc cậu ấy một mình trong kỳ nghỉ Đông sắp tới, đặc biệt là với bữa tiệc mà cậu ấy đã dày công chuẩn bị nữa chứ.

Nhưng mình biết làm sao bây giờ? Mình đã có hẹn từ trước rồi.

Trả lời câu hỏi của Lulu về chuyện với Christopher, mình chỉ biết thở dài giải thích: “Mình phải giả vờ như không biết số điện thoại của cậu ấy chứ. Cậu quên rồi à? Ô mà không hiểu sao Christopher biết được chỗ mình ở nhỉ?”.

“Có khó gì đâu” – Lulu nói – “Cứ đi tìm chỗ nào tụ tập đám người ăn mặc kiểu Hippie, mặt mũi gian gian, nhìn lấm la lấm lét là thấy chứ sao. Dưới nhà đang có một hàng dài những người tự nhận là anh em họ xa của cậu còn gì? Họ một là đang xếp hàng chờ để gặp mặt nhận người thân, hai là tới đòi cậu những khoản nợ giời ơi đất hời nào đó tự tưởng tượng ra”.

Mình đi vào trong phòng, tháo khăn tắm ra và nhanh chóng mặc quần áo vào – thật không dễ dàng gì khi vừa mặc quần áo vừa phải kè kè cái di động bên tai và tránh để không dẫm lên con chó púc tin hin đang nhằng nhít quanh chân.

Với việc thường xuyên bị người khác lột đồ ra thay giùm tại các buổi trình diễn thời trang và các show chụp hình, không có gì là ngạc nhiên khi chỉ trong vài tháng mà mình đã có thể học cách mặc đồ trong mọi hoàn cảnh thần tốc như hiện nay.

“Lulu, có cần phải nhắc tới mấy người anh em họ giả đó lúc này không?”

“Nhưng mình thấy trong đám người đó có một anh chàng trông cũng khá bắt mắt. Mặc dù cách ăn mặc có hơi quê mùa”.

“Để mình nhắc cho cậu nhớ, tất cả chỉ là đám người cơ hội, thấy người sang bắt quàng làm họ mà thôi” – mình gần như hét vào điện thoại – “Điều quan trọng bây giờ là nói cho mình biết nên phải làm gì? Brandon đang rủ mình đi lướt sóng ngày mai kia”.

“Hử?” – Lulu ú không hiểu – “Anh Brandon muốn rủ cậu đi đâu cơ?”

“Lướt sóng” – mình nhắc lại – “Anh ý nói mình cần phải thả lỏng cơ thể và thư giãn đầu óc một chút. Mình đã quá căng thẳng rồi”.

“Cậu quá căng thẳng á?” – Lulu cười phá lên – “Tại sao anh ta lại nghĩ như thế? Đừng nói lại là vụ hoán đổi linh hồn nhá?”.

“Ừm...” – mình không muốn kể cho Lulu nghe về sự vụ xảy ra tối nay, rằng Brandon chính là người đã lôi mình lên khỏi mặt nước, sau khi mình tự ý buông tay để mặc cho sóng biển cuốn đi, muốn đến đâu thì đến. Hơn nữa bọn mình đang nói chuyện bằng điện thoại của Nikki, nhờ có ai ở bên Stark Enterprises nghe được cuộc hội thoại này thì sao – nhất là cái chi tiết “hoán đổi linh hồn”. Thôi thì cứ cẩn trọng vẫn hơn – “Mình cũng đoán là thế”.

“Nhưng cậu đã chụp hình quảng cáo xong rồi đúng không?”.

“Ồ, xong hết rồi”.

“Xời, thế thì lo gì nữa. Cậu là Nikki Howard cơ mà. Cậu nói gì mà mọi người chẳng phải nghe. Cứ bảo với anh ta bằng mọi giá ngày mai máy bay phải cất cánh, nếu không thì đừng có trách”.

Nhân viên của Stark Enterprises thường xuyên di chuyển bằng máy bay tư nhân của tập đoàn, và mình cũng không phải ngoại lệ. Có thể đây là phương thức đi lại thuận tiện và đỡ tốn thời gian nhất đối với con người nhưng ngược lại nó không hề thân thiện với môi trường một tẹo nào. Cứ mỗi chuyến đi xa chụp hình, quay phim quảng cáo như thế này là mình lại gián tiếp hủy hoại môi trường sống của chính mình. Do đó, hoàn toàn chính đáng khi mình quyết định trích ra một phần tiền của Nikki để quyên góp vào Quỹ bảo vệ môi trường.

“Nhưng nó là chuyên cơ của anh ý mà. À, chính xác hơn là của bố anh ý. Làm sao mình thuyết phục anh ý về sớm được cơ chứ?”

“Ai bảo cậu thuyết phục anh ta? Cậu chỉ cần thông báo cho anh Brandon biết là mình muốn về sớm, và bảo anh ta hãy cho người chuẩn bị máy bay sẵn sàng ngày mai là được. Xưa nay có ai cưỡng nổi nụ hôn của cậu đâu?”

“Áaaaa, Lulu!!!” – mình hoảng hồn hét lên. Không thể để người của Stark Enterprises hay bất kỳ ai đang nghe trộm điện thoại của Nikki (nếu có) nghe được mấy chuyện này.

“Hoặc không thì cậu quay lại xù với anh ta cho rồi” – Lulu chợt nghĩ ra một ý tưởng mới, không kém phần điên rồ – “Cậu cũng biết đó là điều anh Brandon muốn mà. Từ khi hai người chia tay tới giờ trông anh ấy lúc nào cũng vật và vật vờ như cái xác không hồn ý. Nhưng... thú thực là mình cũng không tin tưởng lắm vào khả năng hai người sẽ nối lại được quan hệ lâu dài, khi mà giờ cậu đang thích người khác...”

“OK, Lulu” – xem ra cô bạn vàng hoe của mình đã ăn quá nhiều bỏng ngô rồi nên nãy giờ toàn nói những nói cuối không thôi. Mỗi khi mình không ở nhà là y như rằng bữa ăn của Lulu sẽ chỉ có bỏng ngô và bỏng ngô, chứ đừng hòng có chuyện cậu ấy chịu vào bếp nấu món gì ăn cho ra hồn – “Mình phải đi đây...”

“Chán thật, giá mà cậu về ngay tối nay được thì hay biết mấy” – Lulu thở dài cái thượt.

Càng ngày mình càng thấy giọng điệu của Lulu và cô em gái Frida ở nhà giống hệt nhau.

“Ôi.. ôi... quên mất” – đột nhiên Lulu rú âm lên vào điện thoại, như thể vừa sức nhớ ra một chuyện gì quan trọng – “Mình đã thuê được người làm món Oyster Rockefeller (món Hàu đút lò với bơ) và cậu biết tác dụng của món Hàu là gì không? Mọi người vẫn gọi đó là “liều thuốc tình yêu” đấy. Một khi Christopher ăn vào xong, đảm bảo anh ta sẽ không thể từ chối nổi cậu!”.

“OK, tùy cậu. Thế nhá!” – nói rồi mình cúp máy. Xem ra bây giờ không phải là lúc để thông báo cho Lulu biết việc mình sẽ không ở cùng cậu ấy vào kỳ nghỉ Đông năm nay (và rằng mình chúa ghét món Hàu). Mình

vớ vởi lấy chìa khóa phòng và nhanh chóng chạy xuống nhà tìm Brandon, con cún Cosabella lắng nghe chạy theo sau.

Mình tìm thấy anh ta – hay nói đúng hơn là Cosabella tìm thấy anh ta – trên chiếc ghế bọc nhung dày cộp cạnh quầy bar của khách sạn đang thủ thủ ôm eo một cô nàng nhân viên khách sạn.

“Xin lỗi” – mình nói giọng tỉnh bơ.

Vừa nghe thấy giọng mình một cái, Brandon thẳng thốt buông ngay cô ả kia ra, nhanh tới nỗi cô ta chới với rơi đánh “ịch” xuống sàn gỗ.

“Ừi, em xin lỗi!” – mình đã giơ tay ra đỡ nhưng cũng không kịp. Ở bên cạnh, con nhóc Cosy nhảy tung tung sủa ầm ỹ ra chiều thích thú trước cảnh cô gái kia – thấy biển tên ghi là RHONDA – đang lồm cồm bò dậy trên sàn, tay xoa xoa bên hông. Cô nàng nhìn mình đầy căm thù, mắt nàng như được cấu tạo cùng kiểu với máyém.

“Nikki” – Brandon đứng bật dậy, thản nhiên bước qua người Rhonda như thể chị ta không tồn tại vậy – “Em không sao chứ? Em làm gì dưới này thế? Anh tưởng em nói muốn đi ngủ sớm cơ mà?”

“Vâng thì em cũng định thế thật mà. Chị không sao chứ?” – nói rồi mình quay sang hỏi thăm cô gái có tên Rhonda kia.

“Không sao” – chị ta hậm hực nhìn Brandon, nhưng anh ta thậm chí còn không buồn liếc sang lấy một giây.

“Có chuyện gì không ổn sao em?” – Brandon sốt sắng hỏi. Nhưng là quan tâm tới mình chứ không phải cô gái có cái hông đang bầm tím vì cú hẩy bất ngờ khi nãy của anh ta – “Anh gọi gì cho em nhé? Em có đói không?”.

“Không” – mình phẩy tay từ chối – “Em không đói. Em chỉ muốn xuống nhờ anh một chuyện...”.

“Bất cứ điều gì” – mặt Brandon bừng sáng – “Nói anh nghe xem nào”.

“Ừm...” – mình cúi xuống bế thốc Cosy lên, mở đường thoát thân cho chị Rhonda bởi chị ta cứ chực đứng dậy là lại ngã đổ nhào vì bị Cosy nhảy chơi chơi lên liếm mặt – “Thôi để sau cũng được”.

“Không sao đâu” – Brandon thậm chí không mảy may có ý định chìa tay kéo đỡ chị Rhonda dậy – “Chuyện gì thế em?”.

Sau lưng anh ta, cuối cùng chị Rhonda cũng đã đứng thẳng dậy lại được, dùng hai tay vuốt vuốt lại cái váy đen cho thẳng, rồi ngẩng cao đầu bưng cái khay trên mặt quầy bar bỏ đi. Mùi nước hoa của chị ta vẫn lắng nghe quanh chỗ bọn mình đứng một lúc lâu sau mới tan hết.

Là mùi nước hoa hiệu Nikki đây mà! Giờ đang mùa giảm giá đặc biệt cuối năm, một lọ giá chỉ còn 49.99 đô la tại tất cả các trung tâm mua sắm Stark trên toàn nước Mỹ. Tính ra chi phí để sản xuất ra một lọ nước hoa này chỉ tốn của Stark Enterprises có vài đô la (made in China, tất nhiên rồi), còn rẻ hơn cả phí gửi hàng qua bưu điện. Thế là có các vàng cũng đừng hòng mình chịu xúc loại nước hoa nồng nặc như thế này lên người.

“Tại em thấy anh nói ngày kia chúng ta mới về. Nhưng không hiểu liệu chúng ta có thể quay về sớm hơn một chút không?”.

“Sớm hơn á? Brandon đần độn ra. Hiển nhiên điều anh ta đang chờ đợi từ mình không phải là điều này. Có vẻ như Lulu đã đoán đúng, Brandon thực sự hy vọng là mình sẽ xuống nước cầu xin anh ta quay lại với mình, hay đại loại như thế. Đáng tiếc, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra... Brandon có thể là mẫu con trai mà Nikki thích nhưng không phải mình. Ít nhất là khi mình vẫn còn chút le lói hy vọng một ngày nào đó Christopher sẽ đến với mình – “Sớm hơn là bao giờ?”.

“Cũng không quá sớm đâu” – mình nói – “Em nghĩ tầm khoảng sáng mai, 9h chẳng hạn?”.

“Nhưng đó chính xác là thời gian dự định quay về theo kế hoạch ban đầu của bố anh mà” – Brandon sừng sốt kêu lên – “Anh còn đang định trốn mọi người, dắt em đi lướt sóng ngày mai cơ”.

Hừm, mình biết tổng anh ta định nhân cơ hội này giành lại trái tim mình ý mà.

“Em cũng biết thế. Và em rất cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng có chút chuyện em cần phải quay về gấp...”

“Và còn đi lặn nữa” – mặt Brandon xịu xuống như quả bóng xì hơi – “Anh đã sắp xếp hết mọi thứ để cùng em đi lặn sau bữa trưa ngày mai rồi”.

3. Chương 02b

À, cái vụ này thì cũng không trách anh ta được. Sau chuyện xảy ra chiều tối hôm qua, không có gì là ngạc nhiên khi mọi người cho rằng mình thích mấy trò ngụp lặn dưới biển.

“Nghe cũng hay đấy” – mình nói – “Nhưng em thực sự cần phải về nhà”.

“Tại sao?” – hai cái lông mày của Brandon nhúu tít lại, đến nỗi người nào không biết nhìn vào sẽ tưởng anh ta đang hăm dọa mình. Nhưng cũng may là Brandon không có gan hăm dọa ai bao giờ.

“Việc riêng” – mình không định giải thích chi tiết mọi chuyện với một người cả đời chưa bao giờ đụng tới một quyển sách như Brandon. Không tính tới sách hướng dẫn vận hành du thuyền.

“Nhưng... Anh không muốn về sớm” – Brandon buông người phịch xuống ghế, tay quờ lấy ly rượu đang uống dở.

Thái độ này chứng tỏ anh ta quyết ngồi lì ở đây traện với mình tới cùng! Trừ phi mình chịu làm bạn gái của anh ta, bằng không anh ấy sẽ không chịu đi đâu hết.

Hừ, đáng ra mình phải lường trước được chuyện này!

Nhưng dù có chết mình cũng không đời nào hôn anh ta nữa đâu!!!

Mình ghé hông ngồi xuống cái ghế bên cạnh Brandon và khẽ nhoài người về phía trước, trong tư thế khá khêu gợi. Tất nhiên trước khi xuống đây mình đã mặc áo chíp rồi nên giờ cho dù Brandon có nhìn thấy gì đi chăng nữa thì cũng không thể tệ hơn so với khi mình mặc bộ bikini trắng nhỏ xíu vài tiếng trước.

Ấy vậy mà anh ta vẫn không thể không nhìn. Công nhận không thể đánh giá thấp sức mạnh của vòng một được. Đúng như những gì Frida luôn cố dạy mình trước kia, nhưng mình chẳng bao giờ thêm để tâm tới, bởi mình luôn cho rằng làm vậy là hạ thấp giá trị phụ nữ. Hồi đó mình thậm chí còn từ chối mặc những loại quần áo làm nổi bật đường cong của cơ thể cơ. Chính Lulu là người chỉ ra rằng chúng giúp cho người phụ nữ cảm thấy tự tin hơn, dù cho thân hình họ có thấp bé hay to lớn thì họ cũng là phụ nữ. Mà đã là phụ nữ thì phải biết làm đẹp.

“Bố anh có biết anh định giữ máy bay riêng của tập đoàn thêm 24 giờ nữa không, Brandon?” – mình nhẹ nhàng hỏi.

Mất anh ta vẫn không rời khỏi cái cổ áo sơ mi của mình.

“Ai thêm bận tâm xem bố anh nghĩ gì chứ?” – mặt anh chàng hơi sưng lên – “Đâu phải không còn cái máy bay nào khác. Nếu cần ông ấy có thể bay bằng cái khác mà...”.

“Anh không thấy tội lỗi khi phung phí tiền của bố mình như thế à? Dù sao chúng ta cũng đã chụp hình xong rồi mà. Hơn nữa tất cả chỉ vì muốn ở lại để đi lướt sóng và đi lặn” – mình tiếp tục thúc ép.

“Không hề” – Brandon nói, mắt nhìn theo ngón tay mình đang lả lướt khoanh một vòng tròn nhỏ trên đầu gối của anh ta. Mình đã thấy Lulu dùng mẹo này với không biết bao nhiêu chàng trai lần la tới làm quen tại vũ trường Cave. Mình có cảm thấy tội lỗi khi dùng nó với Brandon không ư? Cũng có một chút. Mình hy vọng rằng nó sẽ thành công? Rất nhiều – “Em biết không, anh và bố không thân nhau cho lắm”.

“Em biết” – mình gật đầu tho

“Mẹ anh bỏ nhà đi theo gã đàn ông khác nhiều năm trước, và anh hầu như không gặp lại bà kể từ đó” – Brandon nói tiếp, giọng có vẻ hơi say say. Xem ra anh ta đã uống quá nhiều trước đó rồi. Như mọi lần.

“Em biết” – mình lại lặp lại. Thực ra mình không hiểu rõ về sự tình nhà Stark nhưng mình nhớ đã từng đọc về chuyện này trên mấy cuốn tạp chí People vút lặn lóc trên sàn ở nhà của Frida – “Nghe này, em không

thể nói thay cho những người khác trong đoàn nhưng cá nhân em vẫn muốn chúng ta quay về vào ngày mai, như kế hoạch. Nếu không...” – mình rời tay khỏi đầu gối của anh ta và nhanh chóng ngồi thẳng người dậy, cắt đứt tầm quan sát của anh ta với cổ áo sơ mi của mình. Lại một tuyệt chiêu mà Lulu đã dạy mình. Chỉ đem ra như một chút thôi rồi phải nhanh chóng giật lại. Quan trọng là phải cần cho đúng thời điểm – “Em sẽ tự ra sân bay mua vé về trên chuyến bay thương mại sớm nhất có thể”.

“Thương mại á?” – giống như Lulu, Brandon lộ rõ vẻ kinh hãi trước ý tưởng bay bằng máy bay thương mại của mình. Kinh hãi tới độ anh ta vội nhào tới chụp lấy hai tay mình và kéo chặt vào lòng.

“Ở New York có chuyện gì quan trọng tới nỗi em, đường đường là Nikki Howard, lại phải hạ mình để bay bằng máy bay thương mại thế hả giờ?”

Mình luôn quên bống mất – có thể vì anh ta không phải tít con trai mình thích, mặc dù trông cũng cao ráo và bảnh trai ra trò – là Brandon từng là bạn trai của Nikki Howard. Hai người họ – theo như những gì mình tìm thấy trong phòng của Nikki (cô ta lưu trữ lại tất cả các bài báo viết về bản thân trong ngăn kéo dưới cùng của tủ trang điểm) – từng có một năm vô cùng hạnh phúc và cuồng nhiệt. Do đó, mình không hề muốn cho Brandon thêm một lý do để ghen tuông nếu biết rằng lý do mình khẳng khái đòi quay trở lại Manhattan sớm là vì một chàng trai khác.

“Không có gì” – mình tỉnh bơ trả lời – “Chỉ là em cần quay lại trường học. Anh quên rồi à? Em vẫn đang đi học mà. Tuần tới là đợt kiểm tra cuối kỳ rồi”.

Tay Brandon hơi nới ra một chút, thay vì ôm chặt lấy mình như vài phút trước, anh ta bắt đầu lướt nhẹ mấy đầu ngón tay dọc theo cánh tay mình.

“À, à, trường học” – anh ta gật gù – “Bài kiểm tra

Ngay khi tay anh ta đưa lên sờ tới gáy và cuốn nhẹ mấy lọn tóc vẫn còn chưa khô hẳn của mình thì mình biết nếu không dừng lại thế nào cũng sẽ có chuyện. Mình không phủ nhận là cảm giác ấy thật tuyệt vời, cái cách anh ta chạm vào tóc mình. Vấn đề là: Brandon biết điều đó. Đây chính là một trong vô vàn khó khăn mình gặp phải khi Stark Enterprises ghép não của mình sang cơ thể của Nikki Howard. Chứ bản thân mình đâu có thích gì Brandon Stark đâu.

Hai mắt mình khẽ nhắm hờ lại – hoàn toàn đi ngược lại sự mong muốn của mình – khi Brandon đưa hai tay lên mát-xa vùng cổ và vai cho mình.

Thật không công bằng mà! Brandon biết thừa Nikki Howard không thể cưỡng lại được khi được ai đó mát-xa cổ. Toàn thân cô ta – mình đã sớm phát hiện ra điều này khi lần đầu tiên được chị nhân viên làm tóc mát-xa cổ cho – sẽ hoàn toàn mất đi khả năng tự vệ khi có người chạm vào đoạn khớp nối giữa hộp sọ và xương sống.

Rõ ràng là Brandon biết điều đó nên đang lợi dụng tình thế.

“Hình như giờ ngoài trường học ra em chẳng còn để ý gì tới cái gì khác thì phải” – Brandon thủ thủ – “À, và cả mớ lý luận nhảm nhí về chuyện tập-đoàn-Stark-Enterprises-đang-phá-hủy-cái-đất-nước-này nữa chứ”.

“Đó không phải là nhảm nhí” – mình mơ màng nói – “Công ty của bố anh đang tiếp tay cho việc làm cho nhiệt độ của môi trường ngày càng ấm lên, đồng thời giết dần giết mòn các doanh nghiệp nhỏ lẻ của nước Mỹ...”

“Ừay, không ngờ nghe em nói về mấy thứ siêu triết lý như thế mà vẫn thấy hấp dẫn thật”.

Đột nhiên giọng Brandon nghe sao rất gần. Mình vội mở choàng mắt và thoáng giật mình khi thấy mặt anh ấy đang ghé sát ngay trước mặt mình, môi anh ta chỉ còn cách môi mình độ một hai phân.

Ôi không. Chuyện đó lại xảy ra nữa rồi. Mình cảm nhận được cả người mình đang ngã hẳn về phía Brandon, như thể có một sức hút vô hình nào đó tác động vào... chứ không do chủ đích của mình muốn thế.

Cơ thể này không phải là mình. Mình không thể khống chế nổi nó. Đây là c của Nikki – một cô nàng mê gái nhất mà mình từng gặp.

Tất nhiên việc một cô gái thích được hôn không có gì là sai trái. Cảm giác được hôn thật là tuyệt! Không thể tin nổi quãng thời gian trước-khi-trở-thành-Nikki mình đã bỏ lỡ biết bao thời gian không tận hưởng cảm giác tuyệt vời này.

Vấn đề duy nhất của Nikki trước-khi-được-thay-não là cô ta đã phí phạm phần lớn thời gian hôn nhầm người. Cùng với thời gian thói quen khó sửa đó đã dần ngấm vào trong máu của cô ta... đến nỗi cơ thể cô ta sẽ tự động phản ứng trước các cử chỉ thân mật của bất cứ chàng trai nào, mặc cho mình có muốn ngăn cản đến đâu.

Ví dụ như ngay lúc này đây. Trước khi mình kịp làm bất cứ điều gì đã thấy môi mình gắn chặt vào môi Brandon ở chính cái chỗ mà chỉ vài phút trước Brandon còn đang thân mật với cô nàng tiếp viên Rhonda.

Cũng dễ hiểu tại sao chị Rhonda kia không thể cưỡng lại nổi bờ môi mềm mại và đôi bàn tay điêu luyện kia. Đến kể lý trí như mình mà còn phải đầu hàng trước những cử chỉ không thể ngọt ngào hơn của anh ta.

Mình có thể cảm nhận được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo – điều luôn xảy ra mỗi khi có một anh chàng nào đó hôn Nikki, cho dù cá nhân mình có thích hay không thích – và đó cũng là nguyên nhân suýt chút nữa phá hỏng mối quan hệ giữa mình và Lulu, khi mà đến cả bạn trai của cô bạn thân mình, Nikki cũng không tha. Mình biết, như vậy là sai trái nhưng thề là mình không làm sao khống chế được bản thân mình, hay nói đúng hơn là cơ thể của Nikki. Cả người cô ta ngã sát vào người Brandon, một cách hoàn toàn tự nguyện. Tay mình vuốt ngược lên theo hai cánh tay săn chắc của Brandon, từ từ vòng qua cổ và ghì chặt lấy đầu anh ta.

Mình đã biết trước chuyện này rồi sẽ xảy ra, mình sẽ lại rơi vào cơn mê muội và bị cuốn đi không thoát ra được, cũng giống như khi ngã xuống nước hồi chiều. Mình đã biết chuyện này rồi sẽ xảy ra...

... nhưng mình vẫn không khống chế được bản thân mình, nhất là khi được mát-xa cổ tuyệt vời như thế này.

Bởi vì đây không phải là mình. Thề là không phải mình mà.

Làm sao mình có thể kiểm soát được cơ thể của người khác, một người mình hoàn toàn không hề quen biết? Hoặc chí ít là hiện giờ vẫn chưa quen

Đúng lúc đó Brandon giơ tay vuốt nhẹ lên vết thương đằng sau gáy của mình. Một cảm giác đau nhói như vừa bị hàng trăm cái kim cắm vào đầu khiến mình giật vội người ra đằng sau.

“Á” – mình rú lên.

“Sao thế em?” – Brandon bối rối hỏi – “Anh đã làm gì sao? Mà trên đầu em có cái gì thế? Em có... Em đi nổi tóc đấy à?”

“Không phải... là... thôi, không có gì” – mình quay lại ghế ngồi của mình. Môi vẫn còn hơi run run vì nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi. Một cảm giác vừa có chút tiếc nuối, vừa có chút nhẹ nhõm chợt ủa tới. Mình thậm chí cảm ơn cái vết sẹo trên đầu kia, chưa bao giờ lại thấy may mắn vì trên đầu có sẹo đến vậy. Mình đang làm gì thế này? Ôm hôn thân mật với Brandon là sao? Ôi Chúa ơi, Lulu đã từng khuyên mình cứ hôn Brandon đi là giải quyết được mọi chuyện, nhưng mình chưa từng có ý định sẽ làm theo lời khuyên đó – “Chỉ là... em nghĩ chúng ta nên quay về ngày mai, như kế hoạch ban đầu”.

Giọng mình khi ấy nghe có vẻ không được quyết liệt như mình mong muốn, nhất là khi mình đang có tình cảm với một người con trai khác. Mặc dù mình rất biết ơn Stark Enterprises đã mang lại cho mình cơ hội sống thứ hai nhưng nhiều lúc mình chỉ ước rằng giá như họ chọn một cơ thể khác – chứ không phải cơ thể đầy nhiệt huyết như của Nikki – để “nhét” mình vào.

“Thôi được rồi” – mặt Brandon lộ rõ vẻ thất vọng xen chút giận dữ.

Mình mới chỉ cắt chỉ vài tuần trước thôi mà.

Nhưng tất nhiên Brandon không hề biết điều đó.

“Em biết không, Nik, gần đây anh thật không hiểu nổi em nữa” – Brandon nhìn thẳng vào mặt mình nói.

“Em biết” – mình gật đầu ra chiều thông cảm – “Em rất xin lỗi về điều đó. Có điều... em hiện đang gặp phải một số vấn đề khá phức tạp. Nhưng em thật sự rất thích anh, Brandon ạ”.

Nghe thấy vậy một bên lông mày của anh ta lập tức xéch ngược lên. “Thật sao? Thích đến độ nào? Có đủ để chúng ta quay lại với nh không? Bởi vì anh phải thừa nhận rằng...” – mình chưa bao giờ thấy mặt anh ta nghiêm chỉnh đến như vậy – “anh rất mong điều đó”.

Mình nuốt nước bọt đánh ực, đầu óc bỗng dưng trở nên bấn loạn, lo lắng. Đây không phải là điều mình mong muốn sẽ xảy ra... Thật đáng đời mình mà! Ai bảo tự dưng đi quyến rũ con trai của ông chủ làm gì cơ chứ??? Mình nên đặt địa vị mình vào vị trí của Brandon để suy nghĩ một chút, thay vì cứ mãi mê đùa giỡn với tình cảm của anh ta như vừa rồi. Thời gian mình làm Nikki chưa đủ lâu để sành sỏi với kiểu trò chơi này.

“Anh thật đáng yêu, Brandon ạ” – mình hấp tấp mở lời – “Nhưng em nghĩ tạm thời em cứ sống không ràng buộc như bây giờ sẽ tốt hơn, ít nhất là cho tới khi mấy vấn đề của em được giải quyết xong”.

Tất nhiên nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng như mong muốn của mình thì khi mình quay về đến nơi Christopher sẽ thổ lộ tình cảm với mình và bọn mình sẽ trở thành một đôi. Và Brandon sẽ nổi giận lôi đình khi phát hiện ra mình đã nói dối về chuyện không muốn bị ràng buộc với ai trong thời điểm hiện tại.

Nhưng cho dù là như thế thì mình cũng chẳng bận tâm cho lắm, bởi mình đã đạt được thứ mình mong muốn nhất.

Brandon nhìn chằm chằm vào mặt mình, như thể muốn đọc xem suy nghĩ của mình lúc này là gì. “Từ khi quen biết em tới giờ... có lúc nào mà em không có con trai kè kè bên cạnh đâu. Nói đi, thằng đó là ai?”

“Làm gì có thằng nào ở đây” – mình giãy nảy lên, ra vẻ ta đây vô tội lắm – “Em nói thật mà. Hiện giờ em chỉ thích dành thời gian cho riêng mình thôi” – không biết anh ta có tin không nhỉ? – “Hay anh cũng thử xem sao. Em nghĩ anh hoàn toàn có thể thuyết phục bố anh biến công ty của ông trở nên có trách nhiệm hơn với môi trường và nền kinh tế toàn cầu”.

Brandon quay ngoắt mặt đi, giọng lạnh tanh. “Bố anh và anh có những vấn đề riêng của hai người”.

“À” – mình chợt nhớ ra câu chuyện giữa mình và Brandon về bố anh ấy tại buổi chụp hình tháng trước. Ông ấy không nói chuyện với thực tập sinh. Hay với anh – “Vâng”.

“Thôi để anh đi liên lạc với phi công, nếu quay về sớm là điều em muốn” – Brandon lục tìm điện thoại di động trong túi quần soóc. Trông thái độ của anh ta lúc này có vẻ hơi... không biết phải tìm từ gì để diễn đạt cho chuẩn ngoài hai chữ: TỨC GIẬN.

Cũng phải thôi, không dễ dàng gì khi phải sống dưới cái bóng quá lớn của một người cha tỷ phú. Brandon có tất cả mọi thứ mà một chàng trai thèm muốn.

Trừ sự ủng hộ của cha mình.

À, và sự nghe lời của Nikki Howard. Hiển nhiên rồi.

“Cám ơn anh, Brandon” – mình hắng giọng – “Anh thật là tốt”.

“Sao cũng được” – Brandon đảo mắt nhìn xung quanh, để không phải nhìn mặt mình – “Đó là những gì mọi người vẫn hay nói”.

Chuyện vừa xảy ra thật là thần kỳ! Nhờ vết thương dài sau gáy mình đã tránh được một sai lầm khủng khiếp. Nhờ vậy mà quan hệ giữa mình và Brandon vẫn chưa đi quá xa tới mức không thể quay lại được.

Nhưng nếu không có cuộc đại phẫu thuật đó, có lẽ mình đã không phải rơi vào tình huống khó xử này.

Ngược lại, mình có lẽ đã chết.

Cũng giống như lúc mình rơi xuống biển vài tiếng trước, khi mình ngược nhìn lên những dải ánh sáng bạc lơ lửng trôi dài trên mặt nước lạnh ngắt và đen sẫm của đại dương, mình chợt nhận ra đã đến lúc mình nên ngừng ngay việc than thân trách phận, đổ lỗi cho người này người kia về những điều đang diễn ra với mình. Thay vào đó mình cần phải thấy may mắn khi vẫn còn sống và trân trọng cơ hội được sinh ra lần thứ hai này. Cho dù cuộc sống mới của mình không hoàn hảo tẹo nào.

Nhưng mọi chuyện bắt đầu dần đi vào quỹ đạo của nó.

Và mình tin rằng mình gần như đã kiểm soát được nó.
Tuy nhiên, có vẻ như mình đã suy nghĩ thật đơn giản...

4. Chương 03

BA

tuyệt vời nhất

khi đi chuyển bằng máy bay riêng là bạn không phải có mặt tại sân bay hai tiếng trước giờ khởi hành. Bạn chỉ cần tới trước năm phút và thậm chí còn không phải đi qua cửa an ninh. Sẽ có riêng một lối đi đặc biệt cho xe limo của bạn phóng qua tới thẳng chân cầu thang máy bay. Tất cả những gì bạn cần làm là: chui ra khỏi xe cùng cái túi xách (và chú chó púc, thoải mái tự do sữa nhặng xì... bởi vì đây là máy bay riêng của bạn... hay nói đúng hơn là của ông chủ bạn nhưng cũng như nhau cả thôi) và lên máy bay đi thẳng về chỗ ngồi của mình. Không có ai kiểm tra vé hay chứng minh thư, hay bất cứ loại giấy tờ tùy thân nào. Họ sẽ chỉ kính cẩn nghiêng đầu chào: “Chào buổi sáng, cô Howard” và bưng cho bạn một ly sâm-panh (hoặc một ly nước cam vắt nếu bạn chưa đủ tuổi uống rượu).

Chỉ khoảng năm phút sau là máy bay có thể cất cánh. Không có tiếp viên hướng dẫn các thao tác an toàn trên máy bay. Không có tiếng con nít quấy phá, la hét. Không có chuyện phải xếp hàng dài để sử dụng cái toa-lét bé như lỗ kim.

Thay vào đó, bạn có thể thoải mái tận hưởng trên chiếc ghế bọc da rộng gấp đôi, gấp ba những chiếc ghế thông thường, bàn nước bằng gỗ cao cấp lúc nào cũng được lau chùi bóng loáng, sóng Wi-Fi luôn đầy áp 24/24 (thật là nhầm nhứ khi nói rằng bạn không thể dùng Wi-Fi hay điện thoại di động trên không. Bạn hoàn toàn có thể làm điều đó khi sử dụng hãng hàng không Stark Air), hoa tươi được thay mới thường xuyên, mỗi ghế ngồi kê bên cửa sổ lại được trang bị một đầu máy DVD hiệu Stark với một thư viện các đĩa phim mới nhất cho bạn tha hồ lựa chọn.

Bất kỳ ai cũng có thể nhanh chóng thích ứng với lối sống xa hoa như thế này. Và sẽ cảm thấy khó khăn khi phải quay lại với các chuyến bay thương mại thông thường. Liệu mình có phải là một kẻ đạo đức giả không khi mồm thì nói căm ghét Stark Enterprises vì những gì họ làm với mình (và hàng ngàn hộ kinh doanh nhỏ lẻ khác, đó là còn chưa kể tới môi trường) nhưng vẫn chọn bay máy bay tư nhân của ngài Robert Stark thay vì mua vé xếp hàng như những người bình thường khác.

Không sai, lời nói và việc làm của mình đôi khi toàn đi ngược lại với nhau như thế đấy.

Nhưng nếu làm vậy để mình có thể về với Christopher – và bắt đầu một cuộc sống mới đầy hạnh phúc bên cậu ấy – sớm hơn tám tiếng so với máy bay thông thường thì mình cũng sẵn sàng mang cái tiếng đạo đức giả kia.

Chẳng mấy chốc bầu trời Manhattan đã hiện dần trước mắt mình, bao trùm bởi những đám mây đen báo hiệu sắp sửa có một trận mưa lớn. Cho dù thời tiết ở nhà có ảm đạm là vậy nhưng mình vẫn thấy háo hức và rộn ràng hơn nhiều so với khi đáp xuống hòn đảo nhiệt đới với bãi biển cát trắng ngày hôm qua.

Mình đang cố ngھn cổ ngó ra ngoài cửa sổ xem có nhìn thấy Công viên Quảng trường Washington và tòa nhà căn hộ nơi gia đình mình đang sinh sống hay không thì đột nhiên nhận được tin nhắn trên cái máy điện thoại không-phải-hiệu-Stark. Đây là tin nhắn đầu tiên mình nhận được kể từ khi mua máy.

S.O.S, Frida viết, Gọi cho em ngay.

Mình lập tức bấm máy gọi cho Frida trước khi kịp định thần lại xem người vừa gọi tin nhắn là ai. Bởi với cô em gái dờ hơi của mình thì khi cửa hàng Sephora hết bút kẻ mắt cũng sẽ được coi là chuyện khẩn cấp. Lúc bấy giờ tất cả những gì mình có thể nghĩ tới là Bố. Lên cơn đau tim. Nói gì thì nói bố cũng đã có tuổi rồi, lại phải sống xa nhà phần lớn thời gian chỉ vì muốn theo dạy ở Yale. Chị em mình thường chỉ gặp mặt bố vào hai ngày cuối tuần. Có lẽ ngoài mấy cái bánh Donut và cốc cà phê pha sẵn dùng cho cả ngày trời, thì bố chẳng bao giờ ăn cái gì cho tử tế. Mình cũng chưa từng thấy bố chơi thể thao hay ăn bất kỳ một loại hoa quả nào.

“Frida à?” – mình hỏi vội ngay khi nghe thấy tiếng đầu kia nhấc máy. Ở trên ghế đối diện, Brandon mở trừng mắt ra nhìn mình đầy hậm hực khi nghe thấy cái giọng khản trương của mình. Anh ta ngủ suốt từ lúc máy bay cất cánh tới giờ. Hoặc cũng có thể là giả vờ ngủ. Nói chung từ sáng ngủ dậy đã thấy anh ta giữ khoảng cách như vậy rồi. Mình nghĩ sẽ còn lâu anh ta mới có thể quên đi được chuyện xảy ra tối hôm qua – khi mình từ chối lời đề nghị quay lại làm bạn gái của anh ta.

Ngay khi phát hiện ra mình đang gọi điện thoại chứ không phải nói chuyện với anh ta, Brandon lập tức nhắm chặt mắt lại.

“Chuyện gì thế?” – mình vội hỏi Frida, cố gắng hạ thấp giọng để không làm phiền tới thiếu gia nhà Stark. “Có phải bố có chuyện gì không? Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ?”

“Hử? Không, không phải chuyện của bố” – giọng Frida ỉu xiu – “Và không, mọi chuyện không hề ổn tẹo nào. Là chuyện về mẹ.”

“Mẹ làm sao?” – mình trở mắt kinh ngạc. Mẹ ư? Trước giờ sức khỏe của mẹ vẫn thuộc vào hàng tốt nhất nhà cơ mà nhỉ? Sáng nào mẹ cũng bơi vài vòng trong phòng tập ở trường. Ngoài sa-lát và ức gà ra mẹ không ăn gì khác. Cái cách mẹ chăm chút cho sức khỏe một cách thái quá nhiều lúc làm cho mình phát sợ – “Mẹ không khỏe

“Mẹ vẫn khỏe” – Frida nói – “Về thể chất. Nhưng về tinh thần thì hơi đáng lo ngại. Mẹ đã phát hiện ra chuyện em tham gia đội cổ vũ và giờ mẹ đang tìm mọi cách khiến em bị đá ra khỏi đội”.

Mình thả người ra sau ghế, thở phào nhẹ nhõm. Trong vài giây mình không thể thốt nên lời. Nếu Frida có mặt ở đây chắc mình sẽ đá cho nó vài nhát can tội nhấn tin không rõ ràng làm cho mình một phen thót cả tim.

“Chị Emm” – Frida tiếp tục – “Chị phải ghé qua nhà ngay và nói lý với mẹ đi. Mẹ nói em không được phép đi tham dự buổi cắm trại của đội cổ vũ”.

“Giờ chị đang trên máy bay” – mình ngó đầu ra ngoài cửa sổ nhìn dòng nước chảy xiết trên sông Hudson – “Chị vừa phải đi chụp hình ở đảo Virgin, nhớ không? Vì thế không có cách nào chị có thể về qua nhà ngay được”. Hơn nữa mình còn có chuyện quan trọng cần giải quyết, hơn là đứng ra làm trọng tài trong cuộc tranh luận giữa mẹ và em gái.

Mặc dù khả năng Christopher quay lại tìm mình là không cao bởi hôm nay là Chủ Nhật và công việc duy nhất trong ngày Chủ Nhật của cậu ta là ngồi lì trong nhà chơi game Journeyquest hoặc tới tiệm bán game xem có game nào mới ra không. Nhưng dù sao mình cũng sẽ ngồi chờ ở nhà, thử vận may của mình xem sao.

“Trời, giờ mà đã lo tới buổi cắm trại là sao? Mới đang là tháng 12... Em còn vài tháng cho tới mùa Hè năm sau để thuyết phục mẹ cơ mà”. Và mất dần hứng thú với cái trò cổ vũ vô bổ này, thay vào đó hướng mối quan tâm của mình tới những môn thể thao có trí tuệ hơn một chút. Mình nghĩ trong đầu như vậy thôi nhưng không nói ra thành lời với Frida.

“Đó là buổi cắm trại kéo dài một tuần sau đợt nghỉ Đông, nhằm hoàn thiện các động tác và kỹ năng biểu diễn của toàn đội” – Frida giải thích – “Ồ tận Florida cơ. Mọi người trong đội đều sẽ đi. Nhưng mẹ nói hãy bước qua xác mẹ trước đã rồi hẵng nghĩ tới chuyện tham gia”.

“Không phải chúng ta sẽ tới thăm bà vào kỳ nghỉ Đông tới sao?” – mình giật mình hỏi lại. Đúng lúc đó con Cosabella, đã chán ngấm cảnh từ cửa sổ phía bên mình, quyết định nhảy phóc lên lòng Brandon đang-ngủ-say, để xem phong cảnh phía bên đó có gì hay ho hơn không. Khỏi phải nói điều đó đã khiến cho anh ta khó chịu tới mức nào, mặc dù mình đã lập tức quay sang thì thào câu xin lỗi với anh ta ngay rồi đấy.

Một sự lặng kéo dài từ phía đầu dây bên kia, lâu tới mức mình cứ ngỡ điện thoại đột nhiên mất sóng rồi cơ, cho tới khi Frida nói tiếp: “À, vâng. Đúng vậy. Nhưng trại cũng phải sau kỳ nghỉ Đông mới bắt đầu cơ. Nên, chị...”

“Ôi xời tưởng gì...” – mình nói – “Nghe này, chị sẽ gọi nói với mẹ một tiếng là được chứ gì. Đáng ra mẹ phải thấy vui khi con gái mình kết thêm nhiều bạn chứ, chưa kể nhờ đó mà dáng vóc của em sẽ ngày càng đẹp

hơn, và quan trọng nhất là môn thể thao ngoại khóa này chắc chắn sẽ làm cho học bạ của em hơn đứt bạn khác. Đây là chị đoán thế thôi. Tất nhiên nếu là chị thì chị vẫn thích môn bóng đá hay tennis hơn, nhưng...”

“Gọi cho mẹ không thôi chưa đủ” – Frida phũ phàng cắt ngang lời mình – “Chị phải ghé qua nhà cơ. Mẹ cần phải nghe trực tiếp từ chị mới đủ thuyết phục. Nếu không sẽ không đời nào mẹ chịu để em đi đâuuuuu...”

“Được rồi” – mình thở dài – “Chị sẽ ghé qua sau khi về cất đồ xong, OK? Đằng nào thì chị cũng có chút quà cho mọi người nên sẽ nhân tiện mang qua luôn” – Mấy vụ mua quà tặng cuối năm của mình giờ đã được nâng lên một tầm cao mới bởi mình đã có tiền của rủng rỉnh thỏa sức tiêu pha. Cảm giác mua được món quà mà mình biết bố mẹ vẫn hằng ao ước nhưng chẳng bao giờ dám mua phải nói là không gì diễn tả nổi. Công nhận cảm giác được tặng quà cho người khác vẫn tuyệt vời hơn rất nhiều so với khi nhận quà. Mình rất nóng lòng muốn thấy phản ứng của Frida khi nhìn thấy cái hộp nhưng màu đen nhỏ xíu mà mình mua tặng cho con bé.

Frida chẳng hề có chút phản ứng gì khi mình nói có quà cho mọi người. Hơi lạ, bình thường muốn bắt cho con bé ngậm miệng lại chừng một phút thôi cũng còn khó.

Hoặc cũng có thể Frida vẫn chưa hết choáng váng khi một đứa như mình mà cũng biết đi mua quà tặng cho người khác.

Chắc là thế rồi.

Không thấy con bé nói thêm gì nữa mình nghĩ có lẽ máy bay đang bay vào khu vực ngoài vùng phủ sóng, nên mình quyết định cúp máy và đi ra chỗ bạn trai cũ của Nikki Howard bé Cosabella lên.

Mặc Brandon vẫn giữ nguyên vẻ hằn học khó chịu. Cũng khó trách, Cosabella nhà mình thực sự cần phải huấn luyện lại về khoảng nghe lời.

Đối với Cosy, chỉ riêng việc nhịn tiểu trên máy bay đã là một nỗ lực vượt bậc rồi nên vừa xuống khỏi máy bay là nó đã ghéch chân lên làm một bãi ở ngay chỗ chân cầu thang. Tiếp đó, ngay khi xe limo đỗ xích lại trước cửa tòa nhà Karrrl chạy ra mở cửa cho mình thì Cosy đã nhanh chóng chơi vài bãi nữa quanh mấy chậu cây trên phố 240 Trung tâm. Đúng là ngưỡng không để đâu cho hết nhưng thực sự ngoài chỗ đó ra mình cũng không biết phải cho nó đi giải quyết ở chỗ nào khác.

“Chào mừng cô đã trở về nhà, cô Howard” – chú Karl mỉm cười nghiêng đầu chào mình. Ngoài trời gió thổi khá mạnh khiến cho bầu không khí càng trở nên u ám và ẩm ướt hơn. Thật khác hẳn so với thời tiết mát mẻ ở đảo Virgin. Cũng không còn có cảnh cứ năm phút một lần lại có người chạy ra hỏi xem mình có cần phục vụ thêm gì không nhưng trong khách sạn ở St. John – “Hy vọng cô đã có một quãng thời gian vui vẻ”.

“Vâng, tuyệt lắm ạ” – mình đáp lại như một cái máy. Bởi vẫn còn đang luống cuống trước cách xử sự siêu bất lịch sự của Cosy, như mọi lần. Hiển nhiên chú Karl cũng nhận thấy rõ điều đó nên vội nói ngay – “Ồ, chuyện đó cứ để tôi, cô Howard. Cô nên vào bên trong cho ấm đi. À, tôi nghĩ cô nên biết có khách đang chờ cô trong đại sảnh đấy ạ. Tôi không dám chắc liệu... cô có muốn gặp vị khách này không”.

Tim mình hết đập nhanh rồi lại ngừng đập mất vài giây mặc dù mình đã tự nhủ với bản thân không thể là cậu ấy được. Christopher không phải là người sẽ chịu ngồi chờ dưới sảnh khu căn hộ của một cô gái đợi cô ta về nhà.

Khi mình vào đến sảnh và nhìn thấy bóng mái tóc vàng mình không thể không mừng thầm Là cậu ấy! Ôi Chúa ơi, là cậu ấy thật rồi!

Và rồi toàn thân mình bỗng dưng run lập cập, không sao kiểm soát nổi.

Phản ứng đó thật khó hiểu, khi mà Christopher và mình trước nay vẫn luôn là bạn-thân-nhất-đời của nhau. Có điểm xấu nào của nhau mà bọn mình không biết đâu. Vậy mà tự dưng sao mình lại cảm thấy lo lắng đến thế không biết? Hơn nữa giờ mình đang sống trong thân xác của một người khác, và cậu ấy không hề biết điều đó, mặc dù mình đã không ít lần ám chỉ xa gần về điều này. Christopher vẫn mãi mê khóc thương cho sự ra đi của mình – người mà cậu ấy không hề để mắt tới cho tới khi quá muộn – nên không hề nhận thấy rằng cái chết của mình được báo chí thổi phồng lên một cách thái quá không cần thiết.

Nhưng sao cả người mình cứ nhũn nhẽo ra thế này?

Mình thậm chí không dám nhìn về phía đó, bởi thú thực là mình chẳng biết phải xử lý tình huống này như thế nào nữa. Cuối cùng mình quyết định làm theo cách Lulu vẫn dạy, giả vờ như không nhận ra có người đang đợi mình, cứ thang máy mà thẳng tiến. Mình cố gắng ng đầu kiêu hãnh như Nikki Howard vẫn làm, nhưng trong lòng thì như lửa đốt, chỉ chực vấp ngã bất cứ lúc nào như Emm Watts mỗi khi gặp chuyện căng thẳng... Cho tới khi một tiếng con trai trầm ấm vang lên: “Nikki ơi”.

Mình không muốn tỏ ra mừng rỡ. Bọn con trai vốn ghét điều đó (theo lời Lulu, một chuyên gia về con trai và hẹn hò). Mình cần phải để cho họ chủ động. Mình cần phải để cho họ hiểu rằng họ là người tự ý muốn tới đây chứ không phải do mình gọi tới (mà sự thật là thế mà). Mình cần phải...

“Nikki ơi”.

Khoan đã. Không phải là cậu ấy.

Đó không phải là giọng của Christopher.

Mình quay ngoắt đầu lại tìm kiếm. Đúng là một anh chàng cao ráo, tóc vàng đang đứng ở sảnh đợi mình thật. Thân hình anh ta cũng khá chuẩn, như lời Lulu miêu tả qua điện thoại. Và anh ta đang nhìn thẳng về phía mình.

Nhưng anh ta lại mặc đồng phục hải quân.

Không đời nào có chuyện Christopher chịu gia nhập quân đội rồi, bởi bố cậu ấy – một giáo sư chuyên ngành Khoa học chính trị tại Đại học New York – ngay từ nhỏ đã nhồi nhét vào đầu cậu con trai tư tưởng không tin vào các loại quan chức và quyền lực. Hơn nữa cậu ấy mới chỉ đang học lớp 11, giống như mình, nên dù có muốn cậu ấy cũng không thể gia nhập hải quân được.

Gương mặt của người con trai tóc vàng kia hiện rõ vẻ mặt khó chịu cực độ...

... với mình. Bởi ngoài mình ra đâu còn ai khác đang đứng ở sảnh đâu.

Khổ ghê, không hiểu trước đây cô nàng Nikki đã làm chuyện gì thất thố với anh chàng tóc vàng này rồi. Trước giờ mình chưa hề thấy anh ta.

“Ừm” – mình nhanh chóng nhấn nút gọi thang máy – “Xin hỏi... Anh đang gọi tôi đây à?”

Về mặt khó chịu ban nãy nay đã chuyển dần sang cấp độ căm ghét rồi. Anh ta trông chỉ tầm 20 hoặc già hơn một chút. Trên đồng phục của anh ta mình thấy có khá nhiều huy chương. Nhưng mình còn bận tránh ánh mắt không mấy thân thiện kia nên không kịp đọc xem mấy tấm huy chương đó nói gì.

“Thôi ngay cái trò đó đi được rồi đấy, Nik” – anh ta sẵn giọng, tiến thẳng về phía mình. Giọng anh ta khá trầm, nghe thoáng qua có vẻ lâng lâng Nam – “Cái màn kịch mất trí nhớ kia chỉ có tác dụng với đám bạn thời trang của em chứ không hiệu quả với anh đâu”.

Mình chớp mắt nhìn anh ta trần trối, sau đó liếc vội ra phía cửa trước. Chú Karl vẫn đang ở bên ngoài, dọn dẹp bãi chiến trường của Cosy – trong khi công việc chính của chú ý là ngăn chặn những vị khách thiếu thiện chí như thế này mới phải. Phải công nhận là anh chàng tóc vàng này không hề giống mấy gã hippie tóc đuôi ngựa vẫn thường tụ tập trước cửa tòa nhà đòi tiền nếu không họ sẽ tới tạp chí Ngôi sao bán tin tức về cuộc tình một đêm với mình ở Vegas hay một thành phố nào khác...

Nếu không vì mục đích giống mấy người kia thì anh ta tới đây làm gì nhỉ?

“Xin lỗi” – mình nhắm lại trong đầu bài diễn văn mình vẫn thường tua đi tua lại suốt mấy tuần vừa qua mỗi khi gặp phải những người được cho là bạn bè hay họ hàng thân thích của Nikki – “Nhưng chuyện tôi bị mất trí nhớ là thật và rất tiếc tôi không thể nhớ ra được anh là ai. Có lẽ anh nên tự giới thiệu về bản thân thì hơn. Tên của anh là...?”

Đôi mắt xanh biếc của anh chàng tóc vàng này khiến mình nhớ tới ánh mắt của một ai đó, nhưng chịu không nhớ ra nổi là ai. Kiểu mới thoáng nhìn vào sẽ cảm thấy đây là một người khó gần và khá lạnh.

“Không phải chứ” – anh ta có vẻ như sắp nổi cáu đến nơi rồi – “Em vẫn định giả ngây giả ngô mất trí nhớ đây à? Bộ anh là người dễ bóp mũi đến thế sao? Nên nhớ đây là anh, chứ không phải mấy đám bạn của em đâu”.

Cái cách anh ta nói như thể trước đây Nikki đã từng chơi bài mất trí nhớ này với anh ta rồi thì phải. Và rõ ràng là ngay lần đầu tiên thử sức, cô ta cũng đã bị anh ta lật tẩy.

“Tôi không hề giả ngây giả ngô gì hết” – mình vênh mặt lên thách thức. Mặc dù mình đang nói dối rành rành ra đó. Mình không bị mất trí nhớ, chỉ có điều mình không phải là Nikki Howard. Ngoại trừ trên giấy tờ. “Thực sự tôi không hề biết anh là ai. Nếu anh nhất quyết không chịu tin lời tôi thì tôi cũng đành chịu, và tốt nhất anh nên rời khỏi đây trước khi tôi buộc phải làm cái điều mà cả tôi và anh đều sẽ hối hận”.

“Ví dụ?” – anh ta không hề chùn bước – “Gọi cảnh sát chẳng?”

Đó chính xác là điều mình đang tính kêu chú Karl làm – mặc dù chẳng hay ho gì khi phải làm một việc như vậy với một quân nhân Hoa Kỳ đang trong thời gian tại ngũ – nên mình im lặng không thêm lời nào nữa.

Anh chàng tóc vàng kia lại nheo mắt dò xét mình thêm một lúc lâu nữa.

“Chúa ơi” – anh ta thốt lên, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi sau cuộc đấu trí vừa rồi – “Em thực sự sẽ làm như vậy sao? Gọi cảnh sát bắt anh sao?”

“Tôi đã nói rồi” – ơn Chúa, đúng lúc đó cửa thang máy bật mở – “Tôi chẳng biết anh là ai. Giờ nếu anh không phiền thì làm ơn... Tôi vừa đi chụp hình ở xa về, nên mệt vô cùng. Tôi còn rất nhiều đồ phải sắp xếp...”

Trái ngược với dự đoán của mình, thay vì lặng lẽ rút lui, anh ta tiến thẳng tới nắm tay mình thật chặt. Chặt tới nỗi cho dù mình có vùng vẫy đến thế nào đi nữa thì cũng khó mà thoát ra nổi. Vì thế mình chọn giải pháp đứng im, để bảo toàn cho mấy cái xương cánh tay mảnh dẻ của mình và Nikki.

Giờ thì mình đã bắt đầu thấy sờ sợ con người này rồi đấy. Vẫn chưa thấy bóng dáng chú Karl đâu, cả cái sảnh tầng 1 thì vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người. Bình thường chiều Chủ Nhật ở đây lúc nào chẳng tấp nập người ra vào quán cà phê Starbucks dưới sảnh hoặc tới khu trung tâm thể thao. Không đứng mà người ta chịu bỏ 10.000 đô la ra để thuê nhà tại đây. Nhưng anh chàng quái dị tóc vàng với ánh mắt lạnh như băng, trong bộ đồng phục hải quân này là ai?

“Anh nói thôi ngay màn kịch này đi, Nik” – giọng anh ta cũng đành thép không khác gì nắm tay của anh ta. Dưới chân mình, Cosabella hình như cũng linh cảm được có chuyện chẳng lành nên bắt đầu rên ư ử đầy lo lắng. Tất nhiên điều đó chẳng hề khiến anh chàng tóc vàng kia bận tâm – “Em thấy ngượng khi phải thừa nhận là quen biết anh sao? Được thôi, tùy em. Trước giờ em vẫn luôn như thế mà. Nhưng sao em nỡ đối xử với bà ấy như vậy? Đột nhiên bà ấy biến mất như vậy mà em không hề mảy may lo lắng chút nào sao? Em biết là anh không thể theo sát chăm sóc bà mỗi khi có nhiệm vụ dưới tàu ngầm mà. Và giờ bà ấy đã biến mất. Không ai biết bà đã đi đâu, kể cả hai người bạn thân nhất là cô Leanne và cô Mary Beth. Họ cũng không hề có tin tức gì của bà. Đừng có cố tỏ ra là mình vô tội nữa đi Nik, em biết thừa bản thân cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này mà.”

Cái cách anh ta nhìn mình như thể đang cố buộc cho mình cái tội mà đến bản thân mình cũng không hiểu nổi là cái gì. Cô Leanne? Cô Mary Beth? Mà ai đã biến mất mới được chứ? Rút cuộc nhân vật bà ấy mà anh ta đang nhắc tới kia là ai?

Có vẻ như là một người vô cùng quan trọng với anh ta. Quan trọng tới mức ánh mắt anh ta nhìn mình lúc này đây không còn nguội nữa, mà tràn ngập cảm xúc.

Thứ cảm xúc mà chúng ta vẫn hay gọi là sự căm ghét.

Một sự căm ghét cực độ dành cho ... mình.

“Ôiiii” – mình vội gơ cánh tay tự do còn lại lên ngắt lời anh ta – “Anh nói chậm lại một chút được không? Tôi thì là không hiểu anh đang nói gì. Cô Leanne là ai? Cô Mary Beth là ai? Anh là ai? Và người phụ nữ bị mất tích anh đang nói tới là ai?”

Câu hỏi cuối cùng của mình thật không khác gì một cú đấm trời giáng vào giữa mặt anh ta, bởi anh ta sốc tới độ buông cả tay mình ra, sau đó lùi lại và bước và ngậy người nhìn mình trân trối, như thể đang quan sát một sinh vật lạ mới được các nhà khoa học phát hiện gần đây.

“Bà ấy là mẹ của em” – vừa nói anh ta vừa chỉ vào một trong mấy cái huy hiệu đính trên ngực áo, mà giờ mình mới để ý có dòng chữ HOWARD trên đó – “Và anh là anh trai của em, Steven. Giờ thì em đã nhớ ra

anh rồi chứ, Nikki?”

5. Chương 04

BỔN

Hừm, giờ thì mình đã hiểu tại sa

o anh ta dùng ánh mắt hằn học như vậy với mình.

Và vẫn tiếp tục nhìn mình như thế ngay cả khi mình đã đưa anh ta lên trên nhà. Cũng khó trách. Bởi mình quả thực không biết phải nói chuyện gì với anh ta, ngoài việc lằng xằng chạy qua chạy lại giữa phòng khách và nhà bếp để mời anh ta một ly espresso, được đặc chế từ cái máy cappuccino/espresso đắt tiền mà Lulu mới dạy mình cách pha chế cách đây không lâu. Ngoài chuyện pha coffee mời anh ta ra mình thực sự chẳng biết phải làm gì khác nữa. Trước giờ mình đã bao giờ có anh trai anh triếc nào đâu mà biết. Chứ nói gì tới một ông anh trai đang nổi đóa lên với mình vì tội để lạc mất mẹ ruột của mình (mà rõ ràng Nikki có trách nhiệm phải trông nom), trong thời gian anh ta đang làm nhiệm vụ.

Anh ta không hứng thú cho lắm với ly espresso nhưng ít ra thì anh ý cũng đã tạm chấp nhận với lời giải thích mất trí nhớ của mình. Không phải là hoàn toàn nhưng cũng được một phần. Lulu là người có công lớn trong chuyện này. Cậu ấy uể oải bước ra khỏi phòng (trên người không mặc gì ngoài chiếc áo hai dây màu mận chín bóng lộn và một cái quần cộc ngắn cũn cỡn, tóc tai thì bù xù do mới ngủ dậy, mặc dù giờ đã là 2 giờ chiều nhưng với Lulu thì vẫn là quá sớm) mình đang loay hoay với cái máy pha espresso. Lulu đứng khựng lại giữa phòng nhìn không chớp mắt vào vị khách không mời mà tới trong phòng khách và cười rõ tươi gơ tay vẫy chào: “Ồ... X-xin-n-n ch-chào anh.”

Chẳng nhẽ mình lại chạy ra nói câu “Không phải bây giờ, Lulu” với cậu í... chứ mình biết tổng cô nàng đang tính làm gì: bổ sung Steven vào danh sách những-anh-chàng-xin-chết-vì-Lulu. Đó là chiêu Lulu luôn áp dụng mỗi khi gặp một anh chàng nào dễ thương, ưa nhìn một tí. Đây cũng là thú vui tiêu khiển của cậu í ngoài shopping, uống mojito, và thỉnh thoảng tới phòng thu âm cho album nhạc vẫn chưa biết đến khi nào mới có thể phát hành.

Nhưng mình đã lo lắng hơi thừa bởi Steven – anh trai của Nikki – chỉ quay ra gật đầu chào Lulu không một chút hứng thú: “Xin chào”, rồi tỉnh bơ tiếp tục đoạn hội thoại đang dở từ trong thang máy với mình: “Mất trí nhớ? Giống như trong mấy bộ phim truyền hình vẫn thường chiếu trên TV í à?”.

“Cũng không hẳn” – mình trấn an anh ta. Theo như mình hiểu thì trên đời làm gì có chứng bệnh nào như thế. Chứng mất trí nhớ thì có nhưng cái bệnh mà người ta đang cố gán cho Nikki Howard thì không. Chẳng có ai bị va đầu một cái liền lập tức mất trí nhớ và oái oăm ở chỗ chỉ quên đi một số sự việc nhất định, còn lại vẫn nhớ tuốt. Thông thường khi bị mắc chứng mất trí nhớ, con người sẽ quên sạch. Từ tên tuổi, địa chỉ, người thân, công việc... Có khi cả cách buộc dây giày ý chứ.

“Em nói em hoàn toàn không hề nhớ...” – Steven vẫn tiếp tục chì chiết mình, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Lulu, người vẫn đang le te chạy qua chạy lại trong phòng khách để thu hút sự chú ý của anh ta – “... đã hứa với anh là sẽ chăm sóc mẹ trong thời gian anh đi vắng sao? Em đã hứa là sẽ nhớ nhắc mẹ trả tiền nhà đúng hạn hằng tháng và đảm bảo công việc kinh doanh ở cửa hàng chó cảnh sẽ vẫn hoạt động bình thường và suôn sẻ mà.”

Hở? Cửa hàng chó cảnh á? Mẹ của Nikki Howard sở hữu một cửa hàng chó cảnh ý à? Thông tin này mới nhé!!! Đáng ra ai đó nên kể cho mình nghe chuyện này – cùng với chuyện Nikki có một ông anh trai đang phục vụ trong hải quân – sớm hơn mới phải. Tất cả những gì mình được biết về Nikki là cô ta chưa đến tuổi thành niên, sống một mình và không hoà hợp với gia đình cho lắm.

Vì lý do này mà mình quay sang lờm cho Lulu một cái sắc lẹm, trong lúc cô nàng đang bận đánh đu trên quầy bếp, cố ý khoe đôi chân nuột nà cho Steven thấy. Không có gì bất ngờ khi Lulu không hề có chút phản ứng nào với mình bởi mọi sự chú ý của cậu ấy đã tập trung hết vào anh chàng tóc vàng điển trai trong bộ quâ đang đứng sừng sững giữa phòng khách này giờ.

“Ừm...” – mình giả đồ bạn rộn với cái máy pha cà phê espresso, còn hơn phải ra ngoài phòng khách đối mặt với cái rắc rối của Nikki Howard. Thật không hiểu nổi cô ta, có nguyên một ngăn tủ chứa các bức ảnh và bài báo viết về bản thân nhưng lại không có lấy một bức ảnh gia đình nào – “Mãi cho tới khi anh nói ra tôi mới biết mình còn có một người anh trai. Vì thế câu trả lời là không, tôi không hề nhớ đã từng nói với anh những lời đó. Hay có một chút ý niệm nào về mẹ và cửa hàng chó cảnh của bà.”

“Anh đang ở cấp hàm nào rồi?” – Lulu nhìn không chớp mắt vào hai bắp tay vạm vỡ của Steven (từ lúc lên nhà tới giờ anh ta chỉ đứng khoanh tay giữa phòng, mặt mày nghiêm nghị tra khảo mình). Hai chân đứng đưa trên quầy bếp, Lulu vẫn đang cố tìm cách thu hút ánh mắt của Steven về phía mình... Còn Steven thì vẫn tiếp tục lơ lớ lơ cô bạn mình đi.

“Thế còn đồng tin nhắn anh nhắn cho em thì sao?” – anh ta hỏi – “Em cho rằng cứ lơ nó đi là xong sao?”.

“Mỗi ngày tôi có hàng trăm tin nhắn từ những anh chàng mà tôi không quen biết” – mình rên rỉ thốt lên. Một với anh chàng này quá mất thôi!” – “Nếu không phải là nói có quan hệ họ hàng với tôi thì cũng là nhắn tin đòi nợ cũ. Do đó lâu này tôi đâu có mở hộp thư thoại của Nikki lên nghe đâu – ý tôi là hộp thư thoại của tôi”.

“Tuyệt!” – Steven giơ tay lên ôm đầu... giờ nhìn kỹ mới thấy. Công nhận từ màu tóc đến từng sợi tóc của anh ta đều giống y si của mình. Chỉ có điều, anh ta không highlight thêm vài lọn màu vàng mật ong như mình – “Chuyện này đúng là vui thật. Em vẫn giữ các thư thoại chứ hả? Có thể mẹ đã cố gọi cho em mà không được, có thể mẹ đã để lại tin nhắn thông báo nơi mẹ sẽ đến cho em”.

“Anh có phải là sỹ quan không?” – Lulu hỏi Steven, hai chân vẫn vung vẩy không ngừng. Hô hô hôm nay cô nàng sơn móng màu hồng phấn cơ đấy. Đừng hỏi tại sao mình biết mấy chuyện này, trong khi ba tháng trước dù có dí súng vào đầu bắt mình phân biệt các loại màu móng tay móng chân thì mình cũng chịu chết – “Hằng ngày anh đều ra lệnh cho cấp dưới của mình đúng không? Ôi em rất thích được nhận lệnh từ một chàng trai nào đó. Cứ thấy hay hay thế nào ý!”.

“Xin lỗi” – mình xin lỗi thay cho sự-vô-tư-thái-quá của cô bạn cùng nhà và điều mình sắp nói ra sau đây với anh ta. Bởi vì mình thực sự cảm thấy có lỗi đối với Steven. Về cả hai điều này. “Tôi đã xóa toàn bộ tin nhắn của Nikki – à, của tôi. Nhưng...” – mình đặt espresso nhỏ xíu xuống dưới vòi và ấn nút – “... tôi tin rằng bà ấy chắc chắn sẽ gọi lại đúng không?”

Steven lắc đầu, mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi và chán chường. Toàn thân anh ta chợt chùng xuống, như thể không còn chút sức lực nào nữa. Lulu thấy vậy mừng rỡ ra mặt, tí tởn ngồi dịch sang một bên nhường chỗ cho Steven nhưng... anh ấy vẫn không buồn đoái hoài tới sự quan tâm quá mức của cậu ấy.

“Em thực sự bị mất trí nhớ thật rồi!” – Steven thở dài cái thượt, mặt đầy đau khổ. Tim mình khê thắt lại vì sự thương cảm với con người này. – “Mẹ không bao giờ gọi lại. Mẹ luôn chỉ nhắn một tin và thôi. Chứ không việc gì anh phải lặn lội lên tận đây để tìm em hỏi về mẹ, thay vì ngồi đợi điện thoại của mẹ ở Gasper.”

Vừa nghe thấy thế Lulu đã lập tức trở mặt ra kinh ngạc, dường như quên phắt đi ý định ban đầu của mình với Steven: “Anh vừa nói G-G-Gasper á?”.

Steven quay sang nhìn Lulu vài giây rồi quay sang hỏi mình: “Em chưa bao giờ kể cho cô ấy về chuyện này?”. Đó nghe giống như một câu khẳng định hơn là câu hỏi. Mình hơi khựng lại một chút trước khi đẩy ly espresso, kèm một lớp kem tươi phủ ở trên, ra trước mặt anh ta.

“Vâng... có vẻ như là vậy” – mình chỉ đang hòa theo thôi chứ mình có hiểu Steven đang nói cái gì đâu, bởi mình không phải là em gái thực sự của anh ta. Em gái của anh ta đã chết. Hay chí ít là bộ não của cô ta giờ chắc đang được cất trong một cái lọ thủy tinh nào đó trong Khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh Stark. Các phần cơ thể còn lại của cô ta, với bộ não của mình ở bên trong, thì vẫn đi lại, nói cười bình thường, vẫn biết dùng thẻ tín dụng và làm espresso mời anh trai cô ta uống.

Nhưng như vậy cũng đủ kết luận là Nikki đã không còn trên cõi đời này nữa.

Có điều mình không thể thông báo cho anh ta biết điều đó.

Steven sững sờ nhìn mình qua cốc espresso đang bốc hơi nghi ngút... như thể không dám tin vào điều anh ta vừa nghe. “Khoannnn... Đến nhà mình ở đâu em cũng không còn nhớ sao?”.

Mình ngáp ngừng lắc đầu bởi mình không muốn làm tổn thương anh ta thêm một chút nào nữa. Anh ta đã chịu tổn thương đủ rồi.

Nhưng mình cũng không thể tiếp tục nói dối anh ta, theo kịch bản bày sẵn của ban lãnh đạo t.

Và giờ mình đã biết mình từng thấy ánh mắt kia ở đâu rồi: trong gương! Mỗi khi mình nhìn vào hình ảnh phản chiếu MÔI của mình trong gương. Đích thị là đôi mắt của Nikki... khi chưa chuốt mascara làm dày mi hiệu Chanel.

Steven khoanh hai tay lại, dựa vào tường, mông lưng ngược nhìn lên trần nhà. Trong một giây mình thoáng tự hỏi không hiểu anh ta có nhận thấy hai cái lỗ tròn bé bằng đồng xu trên chiếc đèn halogen đặt chìm trên trần không. Rõ ràng mấy hôm trước còn không có mà. Chưa hết, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết mấy cái lỗ này được khoan một cách khá vội vàng và cẩu thả, như thể trong lúc đang làm dở thì nhận được tin chủ nhân căn nhà đột nhiên quyết định quay trở về nhà sớm hơn dự định.

Mấy cái lỗ đó dùng để làm gì? Chúng quá cao nên dù rất muốn mình cũng không có cách nào tự trèo lên và kiểm tra. Trần nhà cao 5-6 mét là ít.

Hiển nhiên chúng không phải là tự nhiên mà xuất hiện ở đó. Chắc chắn chuyện này lại do bàn tay của tập đoàn Stark nhúng vào thôi. Hay là mình đang hoang tưởng quá đà nhỉ? Lúc mình hỏi chú Karl về mấy cái lỗ kia, chú í đã kiểm tra lại lịch bảo trì, sửa chữa của toà nhà và thông báo lại rằng có vẻ như đây chỉ là công việc kiểm tra đường dây định kỳ hàng quý thôi.

Kiểm tra đường dây cái đầu mình ý!

Kiểm gì không biết chỉ biết là sau ngày hôm đó cứ mỗi lần mình bật cái thiết bị dò máy nghe trộm mới mua ở cửa hàng điện tử dưới phố (ngay khi phát hiện ra hai lỗ hổng đáng ngờ trên trần nhà) lên là y như rằng nó kêu inh ỏi không ngừng nghỉ. Như vậy là có hai giả thuyết được đặt ra: một là, căn nhà này đâu đâu cũng bị gắn máy nghe lén, hai là thiết bị dò mình mới mua là đồ rởm (nhưng với số tiền không nhỏ mà mình đã phải bỏ ra để mua nó thì chắc chắn không thể có cái máy nào xịn hơn). Hơn nữa, ngoài căn hộ mình đang ở này ra, cái máy này không hề báo động ở bất kỳ nơi nào khác – ở trường học, chẳng hạn.

Nhưng có vẻ như Steven không để ý thấy mấy cái lỗ khả nghi đó. Anh ấy ngược lên nhìn trần nhà như chỉ để ngăn không cho nước mắt chảy ra, trước mặt hai con nhóc học sinh trung học này. Những giọt nước mắt đau khổ vì người mẹ đang bị thất lạc và vì sự thật phũ phàng là cô em gái duy nhất (tức là mình) không nhớ nổi quê quán nơi hai anh em đã từng sinh ra và lớn lên.

Mình lén lút nhìn sang Lulu, mặt cũng đang nghệt ra như muốn hỏi “Bọn mình phải làm sao bây giờ?”. Một anh chàng sỹ ân đội vạm vỡ đang đứng giữa phòng khách của căn hộ không-thể-nữ-tính-hơn... và khóc! Vì người mẹ bị thất lạc!

Ôi thật tồi tệ! Sao tập đoàn Stark Enterprises lại đẩy mình vào tình huống oái oăm như thế này cơ chứ??? Mình đã phải nói dối hết người này đến người khác, từ những nhân viên trang điểm, các nhà thiết kế thời trang, đến những anh chàng bạn trai cũ đầy phiền phức của Nikki rằng mình chính là cô ấy, chứ không phải mình.

Nhưng chuyện này lại khác! Tội nghiệp anh Steven! Mình đúng là một con nhóc tồi tệ mà! Này nhé, mình có tên trong tất cả các lớp nâng cao của một trong những trường trung học hàng đầu Manhattan – mình biết dùng thiết bị dò máy nghe trộm, biết cách bẻ khoá mật mã máy tính đơn giản, biết cách áp dụng thành thực các mẹo Manolo (theo ngôn ngữ trên năm đầu ngón chân trên mặt nước khi chụp hình trên biển, giúp cho chân bạn khi lên hình trông dài hơn) và mình còn biết viết lập trình máy tính hơn bất kỳ ai trong cái trường Tribeca Alternative này.

Vậy mà đành phải bắt lực không thể giúp anh trai của Nikki Howard tìm lại mẹ. Lý do ư? Thì cũng là vì cái khoản bảo mật chết tiệt mà bố mẹ mình đã ký hồi ba tháng trước với tập đoàn Stark Enterprises chứ sao.

Đột nhiên mình nghe thấy một tiếng “hức” nhỏ từ phía anh trai của Nikki. Tim mình như muốn ngừng đập... không lẽ anh ấy đang khóc thầm sao??? Nhìn sang Lulu cũng thấy mặt cô nàng đang tái xanh đi với

ý nghĩ tương tự như mình – rằng Steven đang sụt sùi khóc. Ôi thật là lâm li biết nhường nào! Một anh chàng to khỏe, cao lớn thế kia có thể khóc vì mẹ mình.

Phải mất một vài giây mình và Lulu mới ở người phát hiện ra rằng anh Steven không hề đang khóc tẹo nào. Mà là đang cười.

Nhưng đó không phải là tiếng cười vui vẻ hay sáng khoái gì.

Một nụ cười cay đắng chẳng?

“Em đúng là số 1, Nik ạ” – hai mắt anh ta vẫn tiếp tục dán chặt lên trần nhà và... long lanh ngấn lệ – “Em xấu hổ về gốc gác của mình tới độ không dám thổ lộ với bất kỳ ai về quê quán nơi mình sinh ra và lớn lên nữa sao? Thậm chí cả với bạn thân nhất của mình?”.

Mình đứng ngẩn người ra nhìn anh trai của Nikki, không dám tin vào những gì vừa được chứng kiến. Anh ta quả thực đang cười sao?

“Ê” – Lulu nhảy xuống khỏi bệ bếp ngạc nhiên hỏi – “Anh đang cười đấy à?”

“Ha, tất nhiên rồi” – Steven cay đắng đáp – “Không cười mới lạ. Hai người có biết cô gái này vẫn thường kể với mọi người rằng mình sinh ra và lớn lên ở New York không? New York cơ đấy. Như vậy cũng đủ hiểu nó thấy xấu hổ đến thế nào khi phải thừa nhận mình là người Gasper rồi. Tôi cũng không hề ngạc nhiên khi Nik chưa bao giờ kể cho cô nghe sự thật về quê quán của mình”.

Lulu quay sang tròn mắt nhìn mình. “Thật không, Nikki? Cậu thường nói với mọi người rằng cậu là người ở đây sao?”.

“Làm sao mà mình biết được?” – mình giãy nảy lên. Không thể tin được vài giây trước mình còn tưởng anh trai của Nikki đang khóc cơ đấy, trong khi thực chất là anh ta đang cười... nhạo mình. – “Mình bị mất trí nhớ mà, cậu quên rồi à?”.

“Đúng thế đấy” – Steven trả lời câu hỏi của Lulu thay mình. Giờ thì thay vì lơ Lulu, anh ta đang lơ lơ mình đi – “Vây là nó cũng chưa bao giờ kể cho cô nghe rằng mình có một người anh trai đúng không?”.

Lulu lắc lắc đầu, sung sướng ra mặt khi thấy Steven đã hướng hẳn sự chú ý sang mình. Hai cặp lông mày vẫn còn rõ đậm (do chưa kịp tẩy trang sau buổi tiệc khuya đêm qua) càng khiến cho cậu ấy trông không khác gì một con búp bê xinh đẹp.

“Không hề!” – Lulu chống khuỷu tay lên bệ bếp, chớp chớp mắt nhìn Steven – “Em hẳn đã phải nhớ nếu cậu ấy từng nhắc đến việc có một người như anh là anh trai ruột chứ”.

Steven khẽ cười khẩy và quay sang ném cho mình một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Tuyệt. Giờ thì đùa bạn cùng nhà và anh trai mình về một phe với nhau để chống lại mình rồi.

Thật bất công! Mình bị buộc những tội mà mình không hề làm. Tất cả là lỗi của Nikki đấy chứ!

“Nghe này, tôi không có ý bất lịch sự hay gì đâu...” – mình thề thốt lên tiếng. Ôi, ngu rồi, không ai lại đi mở đầu câu chuyện bằng một cau như thế cả. Bởi vì khi mình đã nói cái câu Tôi không có ý bất lịch sự đâu, đồng nghĩa với việc mọi lời sau đó của mình sẽ bị liệt vào dạng bất lịch sự tuốt. Đây là điều mình học được từ hội Những thầy ma biết đi, đặc biệt là Whitney Robertson. Bởi cô ta luôn mở đầu những lời xúc xiểm, nhạo báng bằng câu “Mình không có đâu, nhưng...”.

“Mình không có ý bất lịch sự đâu, Emm, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện ăn kiêng chưa? Vòng ba của cậu to như thế muốn đi ngang qua cậu ở hành lang cũng khó. Có khi cậu nên đeo thêm cái biển Đường Lớn trên hông đi cho thiên hạ dễ bề tránh”.

“Mình không có ý bất lịch sự đâu, Emm, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện quần thêm nịt ngực cho chặt trong giờ thể dục chưa? Vòng một của cậu thế kia cần thận có ngày gây tai nạn cho người khác không biết chừng”.

“Mình không có ý bất lịch sự đâu, Emm, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ rằng việc cậu luôn mồm than vãn về chuyện ngày càng ít phụ nữ tham gia vào các ngành khoa học chính là một trong những nguyên nhân tại

sao chẳng có ai thích theo học ngành này không? Bởi vì họ không muốn học và làm việc bên cạnh những đứa con gái như cậu?”

Mặc dù câu “Mình không có ý bất lịch sự” của Whitney đã không ít lần làm mình bị tổn thương nhưng cuối cùng mình lại dùng chính cái cụm từ đó để nói chuyện với không phải ai khác mà với chính anh ruột của mình. À, anh ruột của Nikki.

“... nhưng làm sao để tôi biết chắc được rằng anh chính là người mà anh nói” – mình hỏi.

Sự khác biệt lớn nhất giữa mình và Whitney là ở chỗ mình cảm thấy cực kỳ tồi tệ khi phải dùng cụm từ “Tôi không có ý bất lịch sự” này. Thật đấy!

Và mình hỏi như vậy cũng không có gì là quá đáng, bởi làm sao mình biết Steven có phải là anh trai của Nikki thật không? Đành rằng anh ấy trông có vẻ trung thực, và trông rất giống với hình ảnh phản chiếu của mình trong gương (trong tạp chí, biển quảng cáo, pa-nô, áp-phích, xe buýt... nói chung là ở tất cả mọi nơi).

Hơn nữa ngày nào chẳng có mấy anh chàng (thậm chí cả phụ nữ) xếp hàng dài trước cửa toà nhà với những câu chuyện lâm ly bi đát về mối quan hệ họ hàng thân thích của họ với mình. Vì thế làm sao mình dám chắc câu chuyện của anh chàng này không phải là một trong số đó?

Tất nhiên, chỉ cần theo dõi phản ứng của mọi người (trừ Brandon) với mình trong thời gian qua cũng đủ hiểu Nikki không phải là người tốt lành gì, nếu không muốn nói là khá ích kỷ và xấu xa.

Nhưng thật khó có thể tin được chuyện cô ta nhẫn tâm cắt đứt mọi liên lạc với người anh trai duy nhất của mình... và không thêm đả động tí gì về chuyện này với cô bạn thân cùng nhà bao năm qua.

“Nikki!” – Lulu sững sốt nhìn mình sau câu Tôi không có ý bất lịch sự vừa rồi – “tất nhiên anh Steven chính là người anh ấy nói rồi. Sao cậu có thể hỏi một câu thừa thãi như vậy nhỉ?”.

“Ồ thì...” – mình thấy tội lỗi ghê gớm vì đã nói những lời đầy tổn thương như vậy với Steven. Thật lòng đấy. Nếu Nikki giữ dù là chỉ một tấm ảnh gia đình thôi, thay vì hàng chồng báo và tạp chí về bản thân kia thì mình đã không phải hỏi câu vừa rồi. Và xét cho cùng, tất cả những điều này không phải là lỗi của mình – “Mình xin lỗi. Nhưng cậu cũng phải thừa nhận đi, Lu, gần đây có quá nhiều người xuất hiện trước cửa nhà mình với những câu chuyện tương tự còn gì. Mình chỉ là đang cố gắng tìm hiểu...”

Giọng mình lạc đi khi thấy Steven rút từ trong túi quần ra một cái ví nhỏ, trong đó là bức ảnh thời phổ thông của một cô gái tóc vàng, tóc buộc hai bên, đeo niềng răng đang cười rất tươi. Không nói không rằng, Steven giơ ví lên, chìa bức ảnh sát mặt mình để nhìn cho rõ.

Ôi trời, cái gì thế này???

6. Chương 05

NĂM

Đó là bức ảnh chân dung của Nikki Howard, không lẫn vào đâu được nữa! Nếu trong ví của anh ta là một trong những hàng vạn tấm ảnh quảng cáo nhan nhản ngoài phố thì không có gì để nói.

Nhưng đây lại là tấm ảnh chưa từng được công bố của Nikki Howard từ cái thời mà không đứa con gái nào không phia trải qua – ở cái tuổi cuối 13, chuẩn bị bước sang 14. Mà theo lời của Britney Spears thì đó là cái tuổi “không còn là cô bé, nhưng chưa phải đàn bà”.

Nếu không nói có khi mình vẫn nghĩ Nikki Howard là người duy nhất không phải trải qua thời kỳ lỡ cỡ, ảm ương này... và nằm mơ cũng không dám tin cô ta lại chịu để cho người khác chụp ảnh bản thân trong giai đoạn “chuyển giao” này. Trước giờ mọi bức ảnh của Nikki đều hoàn hảo tới từng milimet, không một chút tì vết.

Và bức ảnh mà anh Steven đang chìa cho mình xem đây hiển nhiên là không nằm trong số đó.

“Uầy...” – Lulu chạy vội ra dí sát vào bức ảnh trên tay của Steven – “nhìn cậu kìa, Nik! Hoá ra cậu cũng đeo niềng răng cơ đấy! Mà này, cậu đã dùng thuốc xịt làm sáng tóc Sun-In từ hồi đó đấy à? Ôi chúa ơi, cậu dùng cái loại bình xịt đó mà giờ trên đầu vẫn còn tóc là may lắm rồi”.

“Giở sang bức ảnh kế tiếp đi” – anh Steven nói với mình.

Ngoan ngoãn, mình lật sang bức ảnh tiếp theo.

Vẫn là ảnh Nikki với kiểu tóc và cái niềng răng tương tự đứng bên cạnh Steven (trẻ con hơn bây giờ một chút) bế một chú chó Púc trông hơi hơi giống Cosabella, lông màu đen tuyền. Hai anh em – trông giống nhau như tạc trong bức ảnh này – đang cười toe toét trước cửa hàng chó cảnh. Tuy nhiên nếu nhìn kỹ sẽ thấy nụ cười của Nikki có phần gượng gạo (đây là kinh nghiệm thu nhặt được từ hàng trăm bức ảnh chụp lấy ngay của Nikki trong các buổi chụp hình) như thể muốn nói mau-mau-chụp-lẹ-tôi-chán-ngán-lắm-rồi.

“Bức này” – Steven chỉ vào tấm hai anh em chụp với nhau – “được chụp vào một năm trước khi em bắt đầu thấy xấu hổ khi phải xuất hiện bên cạnh anh. Và mẹ. Trước khi xe của cái bà quản lý công ty người mẫu bị hỏng trước siêu thị Stop 'n Shop và tình cờ gặp được em ở đó rồi hỏi xem có muốn trở thành người mẫu không. Sau đó mẹ và anh được thông báo là em đã trở thành gương mặt đại diện của tập đoàn Stark và chỉ còn có thể gặp mặt em trên bìa các tạp chí thời trang”.

Mình gật đầu. Giờ thì mình đã tin lời Steven rồi. Chỉ nghe thôi cũng đủ hiểu đó chính là Nikki mà mình biết – một người chỉ chăm chăm giữ các bài báo và bức ảnh của bản thân trong ngăn kéo bàn trang điểm.

“OK” – mình từ tốn trả lại cái ví cho Steven – “Em xin lỗi. Hiển nhiên anh là anh trai của em thật rồi. E-e-em không nói rằng em không tin anh. Chỉ là... em cần phải kiểm tra lại cho chắc. Gần đây có quá nhiều kẻ mạo danh nên cảnh giác vẫn là hơn. Vậy... anh đã tìm hiểu được những gì rồi? Về... ừm... mẹ ý?”.

“Không có ai nhìn thấy hay nghe được tin tức gì về mẹ ngay sau khi tai nạn của em xảy ra” – anh ấy nhấn mạnh hai chữ tai nạn đầy ẩn ý... như thể anh ấy vẫn không tin là có tai nạn thật đã xảy ra – “kể từ đó mẹ cũng không hề sử dụng thẻ tín dụng một lần nào. Hay thanh toán bất kỳ hoá đơn nào”.

Lulu thốt lên đầy kinh ngạc. “Ôi chúa ơi! Em đã em một tập phim Law and Order cũng có nội dung tương tự như thế! Thế đã ai báo cảnh sát chưa?”.

Mình quay sang lườm cảnh cáo cô bạn thân. Bọn mình đang nói về mẹ của Steven chứ có phải đang viết kịch bản phim truyền hình đâu. Mình thật không muốn làm Steven phiền lòng thêm một chút nào nữa.

“Ừm...” – Lulu nhận ra cái nhìn cảnh cáo của mình nhưng rõ ràng không hiểu được tại sao những lời đó lại khiến người khác buồn phiền – “Nhờ đây là một vụ dàn dựng thì sao? Trong cái tập Law and Order mà mình đã xem ý, người phụ nữ đó mất tích và mọi người đều nghĩ rằng bà ấy bỏ trốn cùng bạn trai nhưng cuối cùng hoá ra xác của bà ta được giấu trong cái thùng sách giữa nhà, sau khi bị chính người bạn trai sát hại. Có khi nào nên kiểm tra...”

“Lulu!” – mình quát lên trước khi Lulu kịp hoàn thành câu chuyện xúi quẩy đầy ghê rợn ấy.

“Anh đã báo với cảnh sát địa phương ngay sau khi phát hiện ra mẹ mất tích” – Steven từ tốn nói. Lý do anh ấy không cảm thấy buồn phiền vì những lời nhầm nhứ vừa rồi của Lulu là vì anh lại đang lừa cậu ấy đi. – “Anh đã cố gọi cho em nhiều lần để xem em có biết tin gì về mẹ không nhưng em không hề gọi lại. Vì thế anh đành phải đích thân tới đây để xem mẹ có liên lạc với em không”.

Mình chỉ biết bặm môi nhìn chăm chăm xuống đất. Mình biết nói gì nữa? Cuộc điện thoại của Steven chỉ là một trong hàng ngàn cuộc gọi vào máy của Nikki mà mình đã bỏ qua. Thật may là Steven nói vậy không phải vì muốn chờ đợi một lời giải thích nào từ phía mình.

“Cảnh sát nói họ không thể làm gì hơn. Một người phụ nữ không dùng thẻ tín dụng, không nhận điện thoại, tự ý rời bỏ nhà và cửa hàng đi không báo trước không thể coi là vụ án được. Họ cho rằng giống như mẹ đang đi nghỉ xả hơi mà thôi. À, mẹ còn mang mấy con chó theo nữa”.

“Vậy...” – mình nói đầy hy vọng – “có khi là thế thật”.

“Ý em là mẹ đi nghỉ” – Steven nhúm mày – “mà không buồn thông báo với các khách hàng của mình lấy một tiếng sao? Mẹ không hề huỷ bất kỳ một cuộc hẹn với khách nào. Mẹ không hề thanh toán hoá đơn tiền

nhà và cửa hàng. Em thực sự cho rằng một bà chủ tận tụy với công việc như mẹ lại làm một điều bông bột thiếu suy nghĩ như việc tự ý bỏ đi chơi, mà không buồn tìm người phụ giúp công việc ở cửa tiệm sao? ‘VẬY...’ – Lulu trợn tròn hai mắt lên – “ý anh là anh nghĩ mẹ anh thực sự... đã mất tích sao? Không ai biết bất cứ điều gì về nơi mẹ anh có thể tới sao?”.

“Trong số những người mà anh đã tìm gặp thì không” – Steven thở dài – “Nikki là hy vọng cuối cùng của anh. Nhưng...” – nói rồi anh nhìn xuống ly espresso đã nguội tanh nguội ngắt trên tay – “có vẻ như chuyến đi này của anh là uống công rồi”.

“Em có thể nhờ người lấy bản sao kê các cuộc gọi đến trong thời gian qua” – mình gợi ý. Mình thực sự muốn làm một cái gì đấy – bất cứ điều gì – để giúp Steven. Trông anh ấy thật mệt mỏi và buồn bã. – “Và xem xem biết đâu có cuộc gọi đến từ mẹ anh – ý em là mẹ chúng ta – thì sao. Như thế chúng ta có thể nhờ công ty điện thoại lần ra xem mẹ đã gọi lúc nào và từ đâu.”

“Từ các cột thu phát sóng, họ có thể lập lưới tam giác tìm ra vị trí cuộc gọi của mẹ anh” – Lulu gật gù chêm vào. Khi thấy cả mình và Steven ngẩn người ra nhìn cô nàng vội giải thích – “À, em thấy người ta làm thế trong tập phim Law and Order ý mà. Ngoài ra cậu có thể thuê thám tử tư Nikki ạ. Bố mình hồi trước cũng thường thuê người bám theo mẹ mình mỗi khi nghi ngờ bà ấy có người khác” – nói rồi cậu ấy quay sang cười xoè với Steven một cái – “Em đến từ một gia đình đồ võ anh ạ”.

Nếu Steven từng xem chương trình giải trí Tin tức Giải trí trong ngày hẳn anh ấy đã biết rõ điều này. Nhưng có vẻ như anh ý chẳng buồn để ý tới cô bạn thân tội nghiệp của mình.

“Tôi không muốn Nikki làm điều mà cô ấy không cảm thấy thoải mái” – giọng Steven lạnh băng.

“Không sao đâu ạ” – mình sốt sắng mở lời – “Em sẽ thuê một thám tử tư để tìm... mẹ. Cậu gợi ý giúp mình một người tốt tốt một chút nhé, Lulu, bởi dù sao cậu có vẻ có nhiều kinh nghiệm về mấy chuyện này hơn mình”.

“Ồ, được chứ” – Lulu hồ hởi nhận lời – “Nhưng mình phải nhắc trước, thuê thám tử không hề rẻ đâu à nha”.

“Tiền nong đâu phải là vấn đề” – Steven nhếch miệng cười nhìn về phía mình – “Nikki có thừa khả năng chi trả mà”.

Mình gật đầu mỉm cười lại với anh ta, nhưng trong lòng thì đang vô cùng rối bời. Nếu mình mà thuê thám tử thật thì mình chết là chắc. Làm sao mình có thể thuê thám tử tư cơ chứ? Họ sẽ đào bới lại vụ tai nạn trung tâm thương mại mấy tháng trước và lần ra vụ ghép não của mình và Nikki. Chuyện này sẽ giáng một đòn chí mạng vào tập đoàn Stark và từ giờ tới cuối đời mình sẽ phải sống trong sợ hãi trước sự truy sát từ ông bố máu lạnh của Brandon.

Người như Robert Stark chắc chắn có nguyên cả một đội quân sát thủ hùng hậu bảo vệ ý chứ.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh. Chuyện đến đâu hay đến đó. Trước mắt giải quyết xong vụ tìm mẹ cho Steven đã.

“OK. Em sẽ gọi điện cho văn phòng thám tử tư ngay sáng ngày mai” – ôi, có ai ngờ cuộc đời mình lại lắm rắc rối thế này? Hết bị ghép não vào cơ thể người khác đến việc ngày ngày chải chuốt mascara dày cộp và giờ là chuyện này... Mà có vẻ như mình đã dần quen đối mặt với các loại biến cố trên đời rồi nên việc nhà Nikki lần này cũng không có gì bất ngờ lắm.

“Và trong thời gian này” – Lulu lém lỉnh nói – “anh cần phải ở lại đây với tụi em. Bởi vì bọn em sắp tổ chức một bữa tiệc đặc biệt và bọn em muốn mời anh làm khách mời danh dự.”

Mình lừ mắt cảnh cáo Lulu. Ý tưởng ở cùng một mái nhà với ông anh trai của Nikki thật chẳng hay ho tẹo nào. Thứ nhất, bọn mình chỉ có hai phòng ngủ, ở đây thì anh ta biết ngủ ở đâu... trên ghế sofa ngoài phòng khách chắc? Thứ hai, không sớm thì muộn anh Steven sẽ phát hiện ra sự thật là mình không hề liên lạc với văn phòng thám tử tư nào hết như đã hứa... và rằng mình không phải là em gái của anh ý, chỉ là bộ não của mình đang sống trong cơ thể của em gái anh ta mà thôi. Hơn nữa làm sao anh ta có thể làm khách mời danh dự tại bữa tiệc mà chính mình còn không có ý định tham dự (có điều mình chưa đủ dũng khí để tiết lộ điều đó với cô chủ của bữa tiệc)?

Chưa kể căn nhà này mọi góc ngách đều có thể – có khả năng – đang bị ai đó gắn máy nghe trộm (mặc dù mình đoán thừa ra ai là người đứng sau vụ này).

“Ừm...” – Steven tỏ ra không thoải mái thấy rõ. Cũng khó trách, với anh ta, mình chỉ là một người xa lạ (xa lạ hơn rất nhiều so với những gì anh ta nghĩ) – “cảm ơn lời mời của em nhưng anh đã đặt phòng khách sạn dưới phố...”.

“Phòng khách sạn á?” – giọng Lulu thất kinh – “Không được! Anh là người nhà mà! Hãy ở lại đây! Coi như là cơ hội để anh và Nikki làm hoà lại với nhau đi. Đúng không, Nikki?”

“Tất nhiên” – mình gật đầu cái r hỵ vọng Steven không phát hiện sự chần chừ trong tích tắc của mình – “Mặc dù bọn em chỉ có hai phòng ngủ...”

“Anh có thể ngủ trong phòng em” – Lulu hào hứng xung phong. Sau đó cúi gầm mặt xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời mình thấy vẻ mặt ngượng nghịu này của cô bạn – “Ý em là giường trong phòng Nikki rất to và rộng. Em có thể sang ngủ với cậu ấy. Còn anh, Steven, anh có thể ngủ ở phòng em”.

“Không cần đâu” – giọng Steven không còn lạnh lùng như trước nữa. Có một chút ảm áp trong giọng nói và nét mặt của anh ấy – một chút tình người thực sự... không giống như khi gặp mình ở sảnh dưới nhà khi nãy. Đột nhiên mình cảm thấy tội lỗi khi không hề có ý định giúp anh ý tìm lại mẹ. À không, mình có ý định giúp anh ý tìm lại mẹ. Mình chỉ không có ý định thuê thám tử tư làm chuyện đó thôi.

Có điều làm sao để tự mình đi tìm một phụ nữ mất tích đây?

“Cảm ơn, em thật tốt bụng” – Steven nói – “Nhưng anh không muốn em phải...”

“Cứ ở lại đi” – mình nghe thấy tiếng của Nikki trước khi nào bộ kịp ngăn lại.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình thế này? Bảo anh trai của Nikki ở lại có khác gì lạy ông con ở bụi này.

Từ mấy bức ảnh mà Steven cho mình xem cũng có thể thấy anh ấy yêu quý mẹ mình tới mức nào. Chắc chắn người chụp những bức ảnh đó là người mẹ đang mất tích kia. Ánh nhìn anh ý nhìn vào người đang cầm máy ảnh tràn đầy sự trù mến và yêu thương.

Mình đã biết phải làm gì. Và đó là tất cả những gì mình có thể làm để đền bù cho Steven và mẹ anh ta khi có một đứa em gái, một đứa con tệ bạc như Nikki. Tệ đến nỗi đến một tấm ảnh chụp chung với mẹ và anh cũng không buồn giữ.

“Em nói thật mà” – mình mỉm cười với Steven, đang sững người trước lời đề nghị đột ngột của mình – “Anh hãy lại đây đi. Em xin anh đấy”.

“Em xin anh?” – giọng Steven lạc hẳn đi. Không hiểu là do mình dùng từ xin, hay bình thường Nikki không bao giờ hạ mình nói những câu tương tự.

Dù lý do là gì đi chăng nữa thì cái câu vừa rồi của mình đã có tác dụng. Steven nhún vai nói: “Nếu em nói vậy thì để anh quay lại khách sạn lấy đồ đã”.

Nói rồi Steven đi thẳng ra cửa thang máy.

Có vẻ như này giờ chẳng có ai trở về nhà từ phòng tập hay từ quán Starbucks sau khi mình và anh trai của Nikki dùng thang máy lên đây thì phải. Bởi ngay khi anh Steven nhấn nút gọi thang máy, cửa thang máy liền bật mở ngay tức thì.

“Lát gặp lại hai đứa” – anh Steven gật đầu chào Lulu và mình, trước khi cửa thang máy từ từ khép lại.

7. Chương 06

SÁU

OK, mọi chuyện đang không hề suôn sẻ với mình. Nhưng ơn Chúa, là cũng chưa đến nỗi quá tệ. Anh trai của Nikki Howard sẽ dọn về ở chung với mình, trong khi mẹ của cô ta vẫn đang mất tích và mình hứa s

phụ trách việc tìm cho ra bà ấy.

Nhưng ít ra Nikki có mẹ và anh trai, chứ không phải trẻ mồ côi như mình vẫn nghĩ chỉ vài tiếng trước. Dù sao có gia đình cũng còn hơn không, đúng không?

Tất nhiên, có chút phiền phức khi cứ năm giây lại bị cô bạn cùng phòng quay sang hỏi: “Cậu có nghĩ là anh ý thích mình không?”

Đó là tất cả những gì Lulu hỏi mình cả buổi tối.

Hỏi.

Hỏi.

Và hỏi.

Mình chưa bao giờ thấy Lulu sốt sắng quan tâm tới một anh chàng nào như thế. Kể từ khi biết cậu ấy tới nay.

Đến một kẻ mù cũng có thể thấy là Lulu rất có cảm tình (đấy là nói giảm nói tránh rồi đấy) với anh trai của Nikki Howard.

Thật đáng buồn là tình cảm đó không phải từ hai phía.

Và mình dám chắc đó cũng là lý do tại sao Lulu bị Steven Howard thu hút đến vậy. Anh ấy là người con trai (đàn ông 100%) không hề để mắt tới cậu ấy, trong khi mọi chàng trai khác luôn đổ nháo đổ nhào trước vẻ ngây thơ đáng yêu của Lulu. Mặc dù theo như mình thấy thì anh chàng Steven này không phải người của thể giới thứ ba, nhưng ở đời không nói chắc được chuyện gì, nhất là khi anh ta đóng quân ở nơi toàn nam giới như thế.

“Anh ấy hẳn cũng phải hơi thích thích mình một chút chứ nhỉ?” – Lulu vẫn chưa buồn thay ra khỏi bộ đồ ngủ lụa bóng, tiếp tục nằm mơ màng trên giường mình – “Ý mình là, cậu cũng thấy mình dễ thương đúng không?”

“Cậu cực kỳ dễ thương” – mình đánh vật đôi Ugg làm nhái hiệu Stark. Không ngờ đời mình cũng có ngày phải chịu xỏ chân vào đôi giày kiểu này – nhất là khi mọi đứa con gái trong trường Tribeca Alternative mà mình biết đều diện loại giày này, kể cả cô em gái Frida của mình. Nếu không phải là lệnh từ ông chủ tối cao thì có chết mình cũng không bao giờ hành hạ đôi chân của mình như thế. Ugg nhãn hiệu Stark hiện đang là loại giày bán chạy nhất mùa đông năm nay... nhất là khi giá chỉ bằng một nửa giá một đôi Ugg xịn. Và dù không muốn nhưng mình cũng phải thừa nhận đây là đôi giày êm ái và dễ chịu nhất mình từng được đi. Đặc biệt sau nửa ngày mài chân trần lên các vách đá sần sùi ở quần đảo Virgin, cộng với một giờ liền đi đi lại lại khắp nhà gọi điện nhờ vả công ty điện thoại cung cấp danh sách các cuộc điện thoại gọi tới – chứ không phải gọi đi – thì cảm giác bây giờ thật không khác gì đang bước trên mây.

“Mình dễ thương thật mà” – Lulu vừa nói vừa vuốt vuốt hai bên tai Cosabella – “mình thực sự dễ thương là đằng khác. Chỉ là anh ý chưa biết về mình thôi. Mọi chàng trai sau khi biết mình đều nhận xét rằng Lulu Collins rất dễ thương! Hơn nữa sau nhiều năm bị cậu đối xử lạnh nhạt và vô tình như vậy chẳng trách anh í cứng nhắc và lãnh đạm là phải”.

“Này” – mình phụng phịu nhìn Lulu. Mình đã đủ thấy tội lỗi khi không nhận ra chính anh trai ruột của mình (à, của Nikki) lắm rồi. Giờ mình đang đau đầu vụ làm sao để tìm ra người mẹ mất tích của anh í đây.

“À, à” – Lulu lè lưỡi, ra chiều ăn năn – “Mình quên. Con người cũ của cậu mới là người đối xử chẳng ra gì với anh Steven. Xin lỗi nhé. Hehe. Nhưng... sao cậu nữ lạnh lùng với anh í như thế nhỉ? Anh í đáng yêu thế cơ mà. Đời mình chưa bao giờ gặp ai đáng yêu đến vậy. Ủa, cậu có thấy hai cánh tay cuộn cuộn đầy cơ bắp của anh ý không...” – Lulu kéo cái gối lông vũ của mình kê xuống dưới đầu, lim dim nhìn lên trần nhà – “trông anh í thừa sức nhắc bóng cả người mình lên ý nhỉ. Mà có khi chỉ cần một tay thôi cũng đủ rồi. Cậu có nhận thấy điều đó không?”.

“Ồi giời” – mình xỏ tay vào cái áo da bó sát, sau đó búng tay gọi Cosabella – “Anh ấy là anh trai mình mà, Lulu. Tự dừng mình đi nhìn tay chân anh ấy làm gì. Ghê chết đi được. Nghe này, nếu có ai gọi điện thì nói là mình đưa Cosy đi dạo độ một tiếng nữa là quay lại thôi, OK?”

“Phu nhân Đại uý Steven Howard” – Lulu vừa nhìn lên trần nhà vừa ôm gối cười khúc khích – “Không... Phu nhân Thiếu tá Steven Howard!”

Lulu đã lạc vào thế giới tưởng tượng của bản thân rồi, giờ có nói gì cũng vô ích thôi. Không hiểu sao bọn con gái mê mẩn con trai trong quân phục lính thể nhĩ. Hy vọng tới khi mình quay về cậu ấy sẽ quay trở lại là chính mình. Hoặc chí ít là đã đánh răng, rửa mặt sạch sẽ.

Giờ thì mình có việc phải đi. Mình ra khỏi phòng, vớ lấy cái khăn choàng, găng tay, mũ len và kính râm (mặc dù bên ngoài trời vẫn âm u và xám xịt nhưng mình không muốn bị ai nhận ra. Phải cho tới khi sống trong thân xác của một người nổi tiếng mình mới hiểu những gì họ phải chịu đựng, khi hàng giờ hàng phút bị hết người này đến người khác quấy rầy. Có khi chỉ là để nói chuyện điện thoại với bạn bè của họ ở tận Pasadena, chứng minh rằng họ thực sự gặp mình trên phố) rồi mặc áo khoác cho Cosy (chó cũng như người, cũng biết lạnh, biết rét. Mỗi khi bị lạnh, Cosabella cũng run rẩy y như con người vậy). Sau khi khệ nệ xách túi quà mình mua cho gia đình rời khỏi toà nhà, đi về phía Công viên Quảng trường Washington.

Đây không phải là nơi mình nên tới. Mấy người quản lý của mình ở Stark Enterprises đã bóng gió khuyên hạn chế về nhà thăm bố mẹ hết sức có thể, sau lần đầu tiên mình quay lại đó (cùng Lulu) trong thân xác mới. Cũng không có gì là khó để đoán ra được làm sao họ biết bọn mình đã đi đâu... sau khi mình phát hiện ra mấy cái lỗ mới toanh trên trần nhà. Mình luôn tìm cách tránh không để mọi người nhà mình sử dụng các sản phẩm điện tử hiệu Stark, kể cả cho dù đó là quà khuyến mãi dành cho khách hàng.

Nhưng mình không có cách nào tránh được chuyện thường xuyên bị người khác đeo bám và theo dõi... chí ít là đám paparazzi (ơn trời, không phải hôm nay. Thời tiết hôm nay rất tệ, lại thêm lác rác tí mưa phùn. Người bình thường không ai muốn thò chân ra ngoài trong tiết trời giá lạnh và ẩm đậm như thế này, thà ở yên trong nhà ấm áp và khô ráo còn hơn).

Đành rằng... chẳng ai nói paparazzi là người bình thường cả.

Mình không nghĩ mình bị hoang tưởng khi nói rằng mình bị người khác theo dõi. Bởi không ngày nào không thấy trên các mặt báo lá cải nhan nhản đăng ảnh mình đang làm những công việc không liên quan. Chẳng hạn đêm hôm trước mình chạy ra siêu thị gần nhà mua giấy vệ s thôi mà sáng hôm sau đã thấy ảnh mình to đùng trên tờ Page Six rồi, mặt mày thì phờ phạc, ăn mặc thì lôi thôi (bởi vì sau mỗi buổi chụp hình mình thường mệt lả, và không còn hơi đâu mà phấn với son. Hơn nữa khi ấy đã là 11 giờ đêm ở siêu thị gần nhà và mình chỉ đang mua giấy vệ sinh do Lulu quên búng mất không mua hồi chiều). Và ngay dưới bức hình của mình là dòng chữ “Không hiểu Nikki Howard đang hút loại thuốc gì? Chúng ta hẳn đều muốn hút thử một lần cho biết!” trong khi thực tế ra mình chẳng hề hút thuốc gì hết. Bởi mình không phải là người ủng hộ khói thuốc.

Làm sao họ có thể chụp được tấm ảnh đó cơ chứ? Mình thậm chí còn không cảm nhận được một ánh flash nào. Trong tiệm cũng chẳng còn ai ngoài mình và người thu ngân. Sợ thật đấy!

Và chỉ trong vòng vài giờ, tấm ảnh – trong đó mình trông không khác gì như đang phê thuốc – kia đã được đăng tải ngập tràn trên các trang web lá cải với dòng tít đã được cắt gọt hơn thành Nikki Howard đang hút loại thuốc gì?

Hiển nhiên gần như ngay lập tức mình được điện thoại của mẹ yêu cầu “nói chuyện nghiêm chỉnh”: về việc dùng thuốc bừa bãi của mình. Đến MẸ CỬA MÌNH mà còn nghi ngờ mình như vậy, trách gì anh Gabriel Luna – chàng ca sỹ điển trai người Anh mới nổi mình quen đạo gần đây, người hiện đang ký hợp đồng thu âm với Stark Enterrprises và thường xuyên gặp mình lên sàn với Lulu và Bradon (trong khi thực tế ra mình chỉ toàn uống nước lọc, không hơn) – cũng tin vào những điều báo chí thêu dệt lên và nghĩ rằng mình đã gặp vấn đề với việc lạm dụng thuốc (hơn nữa anh ý còn biết chuyện mấy tháng trước mình phải nhập viện... mặc dù lý do của việc nhập viện là hoàn toàn khác). Nhưng mẹ đẻ của mình mà nghĩ như thế thì thật là...

Nói chung là mọi hành động và việc làm của mình đều có người theo dõi sát sao. Kể cả lúc này đây, khi mình đang đứng ở góc phố Houston và Broadway, lăm bằm tự trách bản thân khi nãy ra khỏi nhà không mang theo ô để mưa làm ướt hết áo. Ô mà dù có nhớ thì mình cũng chẳng còn tay nào để cầm ô nữa khi mà trên tay nào là dây xích cổ của Cosy, túi xách và điện thoại của Nikki. Đột nhiên vừa xong, điện thoại của cô ta reo lên làm mình cuống cuống lục tung túi để tìm, thay vì bỏ mặc cho nó vào hộp thư thoại như

mọi lần bởi mình chỉ sợ biết đâu chừng đó là mẹ của Nikki gọi thì sao. Nếu lần này không may để lỡ cuộc điện thoại của bác ý thật không hiểu mình sẽ còn ăn năn tới thế nào nữa.

“Alô?” – mình vội vàng nghe máy.

Không phải là mẹ của Nikki. Là người đại diện của Nikki, chị Rebecca. Người đóng vai không khác gì một người mẹ. Tất nhiên nếu mẹ của bạn hút thuốc lá, đi giày 12 phân và cả ngày nói chuyện với cái điện thoại những câu kiểu như: “10.000 đô la thôi sao? Họ có bị điện không thế?” hoặc không ngừng nhắc nhở bạn đến trung tâm thẩm mỹ để chăm sóc da và waxing hằng ngày.

“Sao chị lại gọi cho em vào Chủ Nhật thế này?” – mình hỏi, khi thấy tiếng chị ta thở phào nhẹ nhõm vì mình chịu bắt máy: “Ôn chúa, em đây rồi”.

“Em cũng biết chị làm việc 7 ngày trong tuần mà” – giọng chị ta ngày càng trầm đục vì khói thuốc.

“Chị cũng nên nghỉ ngơi vào Chủ nhật đi” – Mình nhắc nhở – “Đến Chúa trời còn có một ngày nghỉ ngơi nữa là”.

“Nếu Ngài không nghỉ” – chị Rebecca thở dài – “có khi thế giới đã không hỗn loạn như thế này. Buổi chụp hình ở St. John thế nào?”.

“Cũng khá ổn ạ” – mình nói “Ngoại trừ việc chân tay em gần như rách toác vì bám vào mấy vách đá thô ráp đó. À, Brandon Stark cứ nằng nặc đòi ở lại thêm một ngày để dắt em đi lướt sóng nữa chứ. Xem ra anh chàng này quá thừa tiền không biết phải tiêu vào đâu rồi”.

Mình đi sang đường Houston và đập ngay vào mắt mình khi ấy là trung tâm thương mại Stark nơi khởi nguồn của mọi sự.

“Brandon Stark đáng giá 30 triệu đô la đấy em ạ” – chị Rebecca hít một hơi thật dài – “Đó chỉ là bây giờ thôi. Con số đó sẽ là 1 tỷ đô la, sau khi ông già cậu ta qua đời. Thậm chí là còn hơn thế nhiều. Chia tay với cậu ta là một sai lầm lớn”.

“Em sẽ ghi nhớ điều này” – mình xin rút lại lời nói lúc nãy về việc Rebecca giống như một người mẹ. Bởi chẳng có bà mẹ nào lại đi khuyên con những thứ như chị ta vừa nói cả. Nhắc tới mẹ mới nhớ... – “Chị Rebecca, chị có nhận được tin gì từ mẹ của Nik, à, ý em là mẹ của em không?”.

“Tại sao chị lại phải nhận được tin gì từ người đàn bà đó?” – chị ta thản nhiên hỏi. Cái cách chị ta gọi mẹ của Nikki là người đàn bà đó cho thấy không hề có chút thiện cảm nào với đối phương.

“Bởi vì” – mình từ tốn giải thích – “bà ấy đang mất tích. Không ai nghe ngóng được bất cứ tin tức gì về bà ấy suốt ba tháng qua và mọi người ở... Gasper bắt đầu lo lắng không biết có phải bà ấy gặp chuyện gì không”.

“Biết đâu chừng bà ta nhảy tàu lên Atlantic chơi bài và bị lạc ở đó ý chứ. Trước giờ chị luôn nghĩ bà ta không phải là người sáng dạ cho lắm”.

“Thế ạ” – không hiểu sao mình không hề có ý định đả động gì tới anh trai của Nikki cho chị ta nghe – “Cũng có thể”.

Mình không nhắc tới Steven cũng đúng thôi, bởi chị Rebecca dường như không mấy bận tâm đến những chuyện nhà mình thì phải.

“À, về lý do tại sao chị gọi cho em” – chị ta nói tiếp – “Nghe này... mà em có đang ngồi trên ghế không đấy?”.

“Không. Em đang dắt Cosabella đi dạo” – mình không kể cho chị ta nghe về việc mình đang trên đường về thăm gia đình bởi đó là điều cuối cùng mà mình muốn chị ta biết. Rebecca không hề có chút ý niệm nào về sự tồn tại của gia đình mình. Hay chính bản thân mình.

“Chị vừa nhận được điện thoại do đích thân ngài Robert Stark gọi... Buổi trình diễn thời trang “Những Thiên Thần của Stark” tại New York sẽ được phát sóng trực tiếp trên khắp cả nước vào đúng đêm giao thừa... Chương trình này sẽ diễn ra tại khu liên hợp mới khánh thành của tập đoàn Stark ở Midtown... Và họ muốn em sẽ là Thiên thần mặc chiếc áo lót đính kim cương trị giá 10 triệu đô la. Đúng cỡ áo của em luôn. Siêu

mẫu Giselle đã rút khỏi dự án do có chút tranh chấp về hợp đồng. Còn tin nào tuyệt vời hơn thế không, Nikki? Nik ơi, em nghe rõ chị nói không thế?”

Mình vấp phải một vụn đất ven đường và suýt đánh rơi cả cái điện thoại. Một cặp đôi cũng đang hối hả chạy tránh mưa như mình, quay lại nhìn mình vài giây rồi tiếp tục đi thẳng. Mặc dù ảnh quảng cáo của mình xuất hiện nhan nhản trên hầu hết các cửa tiệm dọc con phố bọn mình đang đứng. Nikki Howard trong chiếc áo khoác thời thượng. Nikki Howard trong bộ bikini sành điệu. Nikki Howard trong chiếc váy đầm sang trọng. Nikki Howard cười tươi trên ván trượt tuyết. Nikki Howard trong chiếc váy mùa hè xinh xắn. Nikki Howard trong bộ kimono cách điệu. Nikki trong bộ đồ lót Những Thiên Thần của Stark... xem ra kính râm và mũ len rất hợp dùng để cải trang khi ra phố.

“Ôi không” – mình nói như hụt hơi vào trong điện thoại. Trái tim mình đột nhiên chùng hẳn xuống, khiến mình có cảm giác buồn nôn. Toàn thân như muốn đóng băng lại khi nghe cái tin sét đánh đó.

Thời trang đồ lót hiệu “Những thiên thần của Stark” là điều đáng xấu hổ nhất trong đáng xấu hổ của tập đoàn này. Đây được coi như là một nỗ lực của Stark Enterprises nhằm cạnh tranh giành thị phần với hãng thời trang danh tiếng Victoria’s Secret về đồ lót dành cho phái nữ. Chỉ có điều sản phẩm của Stark chỉ phí sản xuất thấp hơn 20% nhưng giá bán ra lại cao hơn tới tận 50%. Và các thiên thần của Stark cũng đều là do câu kéo từ các thiên thần của Victoria’s Secret. Thứ duy nhất có giá trị hơn là bộ áo lót đính kim cương hiệu Stark – 10 triệu đô la so với con số 1 triệu đô la nhỏ nhoi của Victoria’s Secret.

“Ôi, không?” – giọng chị Rebecca nghe sốc toàn tập – “Ý em ôi, không là sao?”.

“Ý em là” – mình cố giữ cho giọng thật bình tĩnh – “Em còn phải đến trường hàng ngày nữa mà” – mình vừa nói vừa ầm Cosabella lên trước khi cô nàng kịp vồ vập lấy miếng bánh mỳ cần đỡ nguội tanh nguội ngắt của ai đó vút lẩn lóc trên đường, mà mình đã cho nó ăn đầy bụng từ lúc ở nhà rồi đấy – “Em sẽ không xuất hiện trực tiếp trên truyền hình cả nước vào đêm giao thừa trong độc có một chiếc áo lót nhỏ xíu với đôi cánh trên vai đâu... cho dù nó có được đính kim cương đi chăng nữa!”

“Em sẽ cũng mặc quần nữa mà” – chị Rebecca vẫn chưa hết choáng vì câu từ chối phũ phàng của mình.

“Dù cho có là thế” – mình vẫn khẳng khái giữ ý định của mình.

“Nghe này, bộ đồ đó được thiết kế rất nghệ thuật” – chị Rebecca ngon ngọt xuống nước – “Nó cũng chẳng thể nào hở hang hơn bộ ảnh bikini em chụp cho tờ Sports Illustrated cuối tuần trước đâu.”

“Nhưng đây là đồ lót!” – mình rên rỉ – “Tệ hơn nữa, lại còn là đồ lót hiệu Stark nữa chứ!”.

“Ô, ô em dùng cái giọng điệu đó để nói về ông chủ của mình đấy à” – chị Rebecca gắt lên.

Nếu chị ý biết về vụ nghe lén điện thoại. Vụ cài phần mềm theo dõi vào máy tính hiệu Stark của mình. Và vụ máy quay theo dõi bí mật trong nhà mình nữa chứ (nếu đúng là có thật). Cả vụ ghép não, cứu mạng sống của mình.

“Nhưng hôm trước là chụp hình thôi” – mình vẫn quyết không nhượng bộ – “Còn đây là trên TV. Lại còn truyền hình trực tiếp nữa”.

“Yên tâm, phát chậm hơn thực tế 7 giây cơ mà” – chị Rebecca trấn an – “Vì thế nhờ chẳng may có sự cố gì giống như kiểu tuột dây hay gì gì đó, em vẫn có đủ thời gian để chỉnh lại... trước khi... em biết rồi đấy”.

“Chị nói nghe thì dễ lắm”.

“Nikki, em yêu” – chị ta thở hắt ra, có vẻ như sắp mất hết kiên nhẫn tới nơi rồi – “chị không phải là đang xin phép sự đồng ý của em. Ngài Robert Stark đã gọi cho chị để thông báo rằng mọi thứ đã được thông qua và chuẩn bị sẵn sàng. Bằng mọi giá em sẽ phải tham gia chương trình này. Lúc đầu chị còn nghĩ là em sẽ nhảy cẫng lên sung sướng khi nghe thấy cái tin này cơ đấy. Dù gì em cũng được chọn là Thiên thần chính của Stark cơ mà. Em có hiểu điều đó có nghĩa là gì không?”.

Hiểu chứ. Hiểu rất rõ là khác.

“Em phải đi đây” – mình đánh trống lảng. Mình hiểu mình đã sai lầm khi nghĩ rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thoả.

“Khoan đã” – chị Rebecca kêu vội lên – “Em không muốn biết con số em sẽ nhận được cho buổi trình diễn này sao? Em sẽ không thể tin chị đã thương thảo được...”

Mình chỉ nghe tới đó thôi rồi tắt máy cái rụp. Chẳng quan trọng mình kiếm được bao nhiêu trong vụ này bởi dù có là bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không đủ. Không đủ bù đắp cho sự xấu hổ và mất mặt của mình trước những người mình quen biết. Đặc biệt là Christopher.

Người tới giờ vẫn chưa biết đó là mình, cô bạn thân cũ Emm Watts.

Nhưng trước đây bọn mình vẫn thường cùng nhau ngồi xem chương trình thời trang Thiên thần của Stark hàng năm và nhạo báng mấy cô người mẫu tự xưng là Thiên thần kia, trong khi số tiền bỏ ra chỉ để làm một chiếc áo lót đính kim cương đáng ra họ đã có thể cứu sống được biết bao nhiêu người ở Châu Phi đang bị chết đói.

Và giờ họ lại muốn mình trở thành ả Thiên thần ngốc nghếch mặc bộ áo lót đính kim cương đó sao?

Đúng là điên!

Đành rằng số tiền công thu về được từ buổi biểu diễn mình có thể quyên tặng cho người dân châu Phi nghèo đói.

Nhưng không biết chừng mình sẽ cần phải dùng nó trước tiên. Để chi trả cho bác sĩ tâm lý.

8. Chương 07

BẦY

Cái ý tưởng cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý luôn nảy ra trong đầu mình mỗi lần mình quay về nhà cũ thăm mọi người và bất gặp ánh mắt mẹ mình nhìn mình khi mình bước vào trong nhà và chào: “Mẹ ơi, con đây!”.

Mọi cung bậc, sắc thái tình cảm đều diễn ra rất nhanh, chỉ trong một khoảnh khắc – vừa có chút gì đó phần khích, sau đó là nỗi thất vọng và cuối cùng là sự cam chịu. Mẹ vẫn luôn hi vọng gặp lại Emm ngày xưa, nhưng thay vào đó người đứng trước mặt mẹ lúc này lại là Nikki... dù cho đó chỉ là vẻ bề ngoài. Và mình thấy được một nỗi thất vọng thoáng qua trong mắt mẹ khi nhận ra người vừa bước vào kia không phải là Emm. Tất nhiên, ngay lập tức sau đó mẹ trở lại với sự hân hoan chào đón ban đầu với nụ cười và cái ôm rất chặt như muốn nói tất-nhiên-đó-là-con-rồi.

Tuy vậy cái cảm xúc đó vẫn luôn hiện hữu mỗi khi mẹ nhìn thấy mình – sự thất vọng. Bởi sự thật là mình không còn là con gái của mẹ nữa. Không hoàn toàn. Không phải như xưa.

Có thể bên trong tâm hồn thì đúng. Nhưng vẻ bề ngoài thì không.

Và mẹ vẫn chưa thể đón nhận con người mới của mình. Một cách hoàn toàn và tự nguyện.

Và một phần trong mình hiểu được rằng trong suốt cuộc đời này mẹ cũng sẽ không thể làm được điều đó.

Thực lòng mình không hề trách mẹ. Bởi mình hiểu.

“Ồ, Emm, con yêu” – mẹ hồ hởi chạy ra. Sự gượng gạo ban đầu đã qua đi. Mẹ đã nhận ra mình, một người xa lạ trong nhà, một cô gái tóc vàng, cao lớn với con chó Púc bé xiu xiu trong chiếc áo khoác chống nước đang phe phẩy đuôi bên cạnh chân. Mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận mình – trong cơ thể của Nikki – trừ phi mình bỏ ngay con chó Púc kia đi, chấm dứt việc gội đầu hàng ngày, tăng thêm khoảng 20 cân nữa và không mặc gì ngoài áo len và quần bò, như Emm Watts ngày xưa – “Không thể tin nổi con lại lặn lội từ đó đến đây trong thời tiết như thế này! Không phải con đang ở Aruba hay gì gì đó hôm nay sao?”.

“St. John ạ” – mình cúi xuống hôn lên má mẹ. Trước tai nạn, mẹ cao hơn mình khá nhiều. Còn giờ mình cao hơn cả bố, chứ nói gì mẹ với . Kể cả khi mình chỉ đi đôi Ugg nhái hiệu Stark đế bằng – “Bọn con bay về sáng nay. Con đến đây ngay sau khi cất hành lý” – mình sẽ không kể cho mẹ nghe về ông anh trai lâu ngày mới tìm lại được của Nikki. Không biết tại sao nữa nhưng nói chung mẹ đã có quá đủ vấn đề cần giải quyết rồi. Mình không muốn tạo thêm áp lực cho mẹ với các vấn đề của mình nữa. Mình vội cởi áo khoác ngoài ra treo lên mắc và đi vào nhà – “Vụ cắm trại của đội cổ vũ là thế nào thế mẹ?”.

Mẹ đảo tròn mắt một vòng rồi nói: “Ôi đừng nói đến chuyện đó nữa”, đúng lúc Frida chạy bổ ra từ trong phòng sau khi thấy tiếng mình ngoài phòng khách.

“Chị đến rồi đấy à!” – hai mắt con bé mở to vì phấn khích. “Chị thật tuyệt vời! Chị có đưa Lulu đến không?”.

Trong danh sách những người tuyệt vời và đáng kính nhất của em gái mình, Lulu Collins chỉ xếp sau Nikki Howard. Cả hai người này giờ là thần tượng số 1 trong lòng của Frida, đã theo nó tới cả trong từng giấc ngủ và bữa ăn. Nói chung là có lẽ phải tới khi vào đại học thì may ra cô nàng mới tỉnh khỏi cơn mộng mị trẻ con này.

“À, Lulu hôm nay có chút việc bận” – mình nói dối. Không cần thiết phải cho Frida biết rằng Lulu đang bận nằm ngấm trần nhà, mơ tưởng về đám cưới với anh trai của Nikki Howard – “Bố có nhà không?”

“Bố quay lại New Haven rồi” – Frida nói – “Bố không thể chịu nổi chiến tranh trong nhà”.

“Chẳng có trận chiến nào hết” – mẹ sửa lại – “Từ chiến tranh dùng để ám chỉ rằng vấn đề vẫn có thể đem ra thương lượng và giải quyết còn vấn đề của chúng ta là không thể”.

Frida quay sang nhìn mình cầu cứu: “Đấy, chị thấy chưa!”

Mẹ lừ mắt nhìn mình: “Ôi, không thể tin nổi” – mẹ đi lại chỗ ghế sofa vớ lấy tờ Times phát hành ngày Chủ Nhật, tờ báo cuối tuần yêu thích của mẹ – “là con biết chuyện này ngay từ đầu mà không thèm nói cho mẹ nghe”.

“À” – mình cười trừ. Nếu mẹ biết những chuyện khác mình biết mà không hề nói cho mẹ thì... – “Tại con thấy chuyện này cũng không có gì là sai trái. Đội cổ vũ về căn bản cũng là một môn thể thao mà”.

Mẹ thậm chí không thèm ngước mắt lên khỏi tờ báo: “Hãy kể ra một môn thể thao con chơi khi mặc váy ng nào”.

Xém chút nữa là mình cười phá lên bởi đó cũng chính là câu mình từng hỏi Frida khi lần đầu tiên nghe thấy ý định muốn tham gia đội cổ vũ của nó.

“Ôi mẹ ơi... Các vận động viên trượt băng nghệ thuật còn mặc váy ngắn hơn thế ý chứ. Mà môn trượt băng nghệ thuật là môn thể thao Olympic đấy nhá! Hay môn thể dục dụng cụ cũng thế. Đội cổ vũ xét cho cùng cũng là một dạng thể dục dụng cụ thôi mà”.

Mẹ vẫn tiếp tục sột soạt giở báo, già đờ như không nghe thấy lời mình nói. Một bản nhạc giao hưởng phát ra khe khẽ từ cái máy nghe đĩa cũ kỹ ở góc phòng khiến cho cả căn hộ càng trở nên âm cúng và giống một gia đình thực sự. Bỗng dưng hai mắt mình rưng rưng như muốn khóc. Đâu đó trong bếp chắc chắn vẫn còn mấy cái bánh vòng bố mua sáng nay ngoài tiệm H&H. Kèm theo cả pho-mát tươi nữa (giờ mình không còn ăn được mấy món béo ngậy như trước bởi chúng sẽ làm tăng dịch vị trong dạ dày của Nikki).

Tuy vậy cảnh giác vẫn là hơn, con người nhiều lúc luôn bị vẽ bề ngoài đánh lừa. Có thể căn phòng này trông đơn giản và ập cùng thật đấy nhưng không biết chừng ở một góc nào đó trong nhà đã bị gắn máy quay theo dõi bí mật từ lâu rồi. Mình không biết chính xác họ cài thiết bị nghe lén ở chỗ nào nhưng chắc chắn là có vài người của Stark vẫn đang ghi âm mọi câu chuyện của người nhà mình. Chẳng phải bác sĩ Holcombe, trong buổi kiểm tra định kỳ gần đây, liệu có nên không khi đưa Lulu về nhà giới thiệu với mọi người như thế... Một việc mà ông ta chỉ có thể biết được nếu phía Stark thực sự nghe lén được đoạn hội thoại giữa mình, Lulu và cả nhà khi bọn mình mua pizza ghé qua nhà lần trước.

Khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh Stark này từng tặng cho mỗi người bọn mình một chiếc di động hiệu Stark mới cứng để liên lạc với nhau. Loại điện thoại hiện đại và đắt tiền nhất mà mình từng được sử dụng – thêm một bằng chứng tống tố họ đã cài thiết bị nghe lén vào đó.

Chưa hết, để củng cố thêm niềm tin của mình về việc tập đoàn Stark xâm nhập quyền riêng tư cá nhân, cái máy dò thiết bị nghe lén trong túi áo mình kêu lên inh ỏi ngay khi mình bước chân vào nhà. Mình không biết chính xác vị trí của mấy cái máy nghe lén đó ở đâu nhưng chắc chắn là nó chỉ quanh quẩn đâu đó trong nhà mà thôi. Đó cũng chính là lí do tại sao mình khuyến khích mọi người trong nhà dùng các sản phẩm không phải hiệu Stark, mua cho mỗi người một cái điện thoại mới và chỉ đảo qua nhà rất nhanh rồi đi ngay.

“Vấn đề là” – Frida ngồi xuống cạnh mẹ – “n bắt buộc phải đi với đội trong buổi cắm trại mùa Đông này. Bọn con có nhiều bài tập cần củng cố và con là người quan trọng nhất trong đội. Con là chân trụ ở tầng đáy, thiếu con thì toàn đội hình kim tự tháp của bọn con sẽ sụp hết. Hơn nữa nếu con không tập luyện và đào tạo căn bản, mọi người trong toàn đội, kể cả con, có thể sẽ gặp phải những chấn thương vô cùng nghiêm trọng. Nói như thế không có nghĩa là huấn luyện viên của con kém cỏi bởi vì cô ấy là huấn luyện viên hàng đầu hiện nay, nhưng trong lần cắm trại kéo dài một tuần này, bọn con sẽ được học rất nhiều kỹ thuật căn bản để tránh các chấn thương có thể xảy ra, đồng thời học các động tác mới sẽ giúp cho bọn con giành được giải cao trong kì thi tới. Ngoài ra đội cổ vũ là một trong những môn hoạt động ngoại khóa được đánh giá cao nhất trong hồ sơ xét tuyển đại học đấy mẹ ạ. Không lẽ mẹ lại muốn con giống như chị Em, một kẻ thất bại, trong học bạ không có lấy một hoạt động ngoại khóa tử tế, ra hồn nào?”.

“Ê, này!” – Minh lừ mắt cảnh cáo Frida.

“Xin lỗi” – Frida nhe răng cười trừ – “Nhưng em nói thật mà. Trước khi tai nạn xảy ra, chị có bao giờ tham gia một hoạt động nào sau giờ học đâu, ngoại trừ chúi mũi vào máy tính với trò điện tử chán òm với anh Christopher. Giờ ít ra chị còn bay đi bay lại chụp hình áo tắm và trình diễn thời trang”.

“Mẹ không thích” – cuối cùng mẹ cũng chịu hạ tờ báo xuống – “nghe thêm một tí nào nữa về mấy chuyện này. Mẹ không muốn hoạt động ngoại khóa của con gái mình lại là đi chụp hình áo tắm hay làm chân trụ cho đội hình kim tự tháp nào đó”.

“Mẹ ơi” – Frida xuống nước năn nỉ – “Chuyện đâu chỉ có thế. Này nhé, tham gia hoạt động này con không chỉ học được về tinh thần làm việc đồng đội, luyện tập về thể chất và kết thêm được với rất nhiều bạn, hơn nữa vóc dáng con cũng săn chắc và khỏe mạnh hơn...”.

Tinh thần mình đột nhiên tươi tỉnh lên hẳn. Sự thực là suốt từ chiều tối giờ khi mà hơi nản một chút khi mà hí hửng về nhà vì tưởng Christopher đang đợi ai dè lại đụng ngay phải Steven Howard đang chờ dưới sảnh thông báo về sự mất tích của mẹ ruột Nikki. Tiếp đó là tin mình bị chọn làm thiên thần của Stark trong buổi thời trang truyền hình trực tiếp đêm giao thừa sắp tới. Ngăn ấy chuyện đổ vào đầu mình khi mà mình còn chưa hết mệt mỏi sau vụ rơi tôm xuống biển ngày hôm trước.

Nhưng giờ đây khi chứng kiến sự trưởng thành vượt bậc của Frida trong vài tháng qua bỗng dưng khiến cho tâm trạng mình vui vẻ hơn rất nhiều. Nó không còn là con nhóc suốt ngày chỉ biết tới ăn thân, và làm theo ý mình mà mình được biết trước khi xảy ra tai nạn. Frida đã thay đổi.

“Đó là lí do tại sao con nghĩ mẹ nên đồng ý cho con tham gia buổi cắm trại lần này – Frida tiếp tục – “con thì là con sẽ không làm bất cứ điều gì khiến mẹ phải hối hận. Hơn nữa trại sẽ được tổ chức ngay ở Miama, gần với nơi bà sống ở Boca Raton. Đẳng nào nhà mình cũng sẽ tới đó nghỉ Đông mà. Như vậy còn vẫn có thể về nhà với mọi người vào buổi tối, còn ban ngày con vào trại với các bạn. Con thậm chí không phải ở khách sạn như các bạn khác trong đội”.

Thấy không? Frida giờ đã biết cách thương thuyết và đứng từ góc độ của người khác để xem xét sự việc. Đây là điều trước giờ nó chưa bao giờ làm. Không thể tin được làm cô em gái bé bỏng của mình đã trưởng thành như thế rồi! Giờ thì Frida đã là một cô gái trẻ biết suy nghĩ chín chắn! Cho dù cách ăn mặc của nó vẫn siêu trẻ con và nhăng nhít.

“Con thấy cũng hợp lí đấy chứ” – mình hòa vào theo – “Cả nhà chúng ta có thể bay cùng với nhau ở cả nhà bà, sau đó trong lúc Frida tới trại tập luyện cùng các bạn trong đội thì mẹ, bố và con ở nhà với bà. Không phải quá vui hay sao?”.

Mẹ và Frida nhìn mình không chớp mắt, trước cả khi mình kịp định thần ra bản thân đang nói gì. Sao hai người đó nhìn mình lạ thế nhỉ? Năm nào cả nhà mình đều chẳng về nghỉ ở nhà bà ở Boca. Mẹ là người Do Thái, còn bố thì không, nên nhà mình luôn tổ chức cả hai ngày lễ Giáng Sinh và Hanukkah. Bà cũng không có ý kiến gì về chuyện này. Giáng sinh trên bãi biển thật là tuyệt, ít ra còn có chút nắng ấm, bù lại cho mùa Đông lạnh giá ở New York này.

Không lẽ mùa Đông năm nay sẽ có gì khác sao? Bởi xét theo ánh mắt của mẹ và Frida đang nhìn mình thì có ý như vậy đấy:

“Em, con yêu” – mẹ hắng giọng, mở lời – “Mẹ biết chúng ta chưa bao giờ nói về chuyện này nhưng mẹ cứ tưởng con đã... Ý mẹ là con không thể tới nhà bà năm nay, hay bất kì năm nào nữa. Phía đại diện Stark sẽ không bao giờ đồng ý chuyện này. Con biết con không được phép xuất hiện bên cạnh nhà mình mà. Họ biết giải thích thế nào nếu không may bị đám paparazzi chụp được ảnh con nằm dài trên bãi biển với cả nhà ở Florida trong kì nghỉ này?”.

Mình chớp mắt nhìn mẹ.

Ờ nhỉ, Stark. Ông chủ của mình. Hợp đồng. Đám người theo dõi và đặt máy nghe lén trong căn hộ mình... Tất cả

“Hơn nữa” – mẹ nói tiếp – “con biết bố mẹ đã nói với bà – và các bác trong nhà – là con đã... chết. Làm sao mẹ có thể giải thích cho bà – lý do Nikki Howard đột nhiên muốn đi nghỉ cùng gia đình mình được? Con cũng không thể trở thành Em khi ở bên bà được...”.

Không sai. Tang lễ của mình. Bài cáo phó. Câu chuyện trên CNN về cái chết đầy vinh quang của mình dưới tấm màn TV plasma. Mọi người trong trường cũng đã xem phóng sự này.

“À đúng rồi” – đột nhiên toàn thân mình lạnh ngắt. Giống như khi mình đi qua trung tâm thương mại Stark khi này, và nhớ về tai nạn đã xảy ra – “Bà nghĩ là con đã chết”.

Mình thật ngu ngốc khi nghĩ có thể về nhà bà nghỉ đông cùng gia đình như mọi năm. Mình thật ngu ngốc khi mơ tưởng tới cảnh khệ nệ cùng Frida phát quà tặng cho mọi người trong nhà vào đêm Giáng sinh ấm áp ở Florida.

Mọi người đều nghĩ là mình đã chết.

Giờ mình là Nikki Howard.

Emm Watts đã chết.

“Không sao” – mình cố gượng cười rất tươi, không muốn để mẹ nhận ra sự thất vọng tột cùng trong giọng nói của mình. Nhưng không hiểu sao nước mắt mình cứ trực trào ra không ngăn lại nổi. Hi vọng mẹ và Frida không để ý thấy – “Con quên mất đấy. Quên bém mắt đi hợp đồng với Stark. Thế cơ chứ!”.

“Con yêu” – mẹ đặt tờ báo xuống ghế, vòng tay ôm lấy mình, mặc dù mình đã cố tình lùi lại một bước tránh xa khỏi mẹ – “Con không sao chứ? Đáng ra nhà mình phải có một buổi nói về chuyện này nhưng mẹ cứ nghĩ những ngày đó có lẽ con cũng có nhiều lịch trình biểu diễn nên...”

“Con không sao” – mình vẫn đứng lùi ra vài bước, không muốn để mẹ thấy những giọt nước mắt đang trực rơi bất cứ lúc nào, và rằng mình không hề không sao tạo nào. Hơn nữa cái ôm của mẹ sẽ chỉ càng khiến cho mình thêm mềm lòng và tủi thân – “Có khi thế này lại hay bởi vì Lulu sẽ tổ chức một bữa tiệc cuối năm vô cùng hoành tráng và con đang lo không biết phải thông báo với cậu í như thế nào về việc con sẽ không thể tham dự. Giờ thì con không phải lo nữa rồi. May quá!”.

Nhìn ánh mắt mẹ cũng biết là mẹ hiểu mình không hề ổn chút nào

“Nghe này” – đột nhiên mẹ nói – “Rất đơn giản. Cả nhà mình sẽ không đi đâu hết trong kì nghỉ Đông năm nay. Mẹ sẽ gọi cho bà. Chúng ta sẽ giải quyết từ từ từng vấn đề một...”

Frida dường như không hề nghe thấy những gì mẹ vừa nói bởi nó còn đang nhập tâm suy nghĩ về một chuyện khác. “Chị Lulu sẽ mở tiệc á? Bữa tiệc cuối năm đúng không? Em có được mời không?”.

Ôi giờ, mình rút lại tất cả những câu vừa nói ban nãy về việc Frida đã trưởng thành.

“Không” – mình cầm cầu nói, đứng dậy lấy áo khoác ngoài trên mắc, vẫn còn hơi ẩm, cùng với áo choàng của Cosy, dây xích chó, găng tay và túi xách – “Mẹ ơi con quên mất con đã hứa với Lulu sẽ ghé qua cửa hàng lấy ít đồ cho buổi tiệc của cậu ấy. Sắp 5 giờ chiều rồi, cửa tiệm ấy sẽ đóng cửa sớm do hôm nay là Chủ Nhật. Vì thế có lẽ con phải đi thôi...”.

“Emm ơi” – mẹ vội đứng dậy tính nắm lấy tay mình, mặt mẹ thể hiện rõ sự đau khổ. Dường như trái tim mẹ đang thắt lại, đau lòng thay cho chính bản thân mình.

Nhưng mình đã nhanh chân hơn mẹ, bước thẳng ra cửa trước khi mẹ và Frida kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra.

“Con sẽ gọi cho bố mẹ và em sau” – mình nói với lại sau vai, trong khi mẹ luống cuống đứng dậy gọi tên mình.

Mình chạy rất nhanh ra thang máy, hy vọng mẹ và Frida không đuổi kịp và nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má mình...

Và mình đã thành công, chạy vụt ra được khỏi cửa tòa nhà trước khi ngồi sụp xuống một góc phố òa lên khóc tức tưởi.

Mọi thứ trước mắt mình bỗng nhòe hết cả đi sau làn nước mắt nóng hổi giàn giụa trên má. Bản thân mình cũng bất ngờ trước phản ứng hơi thái quá này của mình bởi trước giờ mình cũng không phải thích đi nghỉ Đông ở nhà bà đến mức phải khóc lóc như mưa như thế này (ngoại trừ bãi biển dài và bể bơi ngoài vườn). Nhà của bà quá nhỏ cho bốn người nhà mình cộng với bà, cái giường đã bé thì chớ lại còn kê cột cà cột kẹt mỗi khi trở mình. Thay vì những chiếc bánh nóng hổi nhà mình vẫn thường mua tại lò ở New York hằng sáng, bà thường xuyên bắt tội mình phải ăn đồ ăn lạnh ngắt trong tủ lạnh từ tối hôm trước.

Tuy nhiên, khi biết rằng mình không thể đi vì mình đã chết thì...

Giờ mình chỉ ước gì tối qua cứ ở yên dưới đáy đại dương cho rồi. Dưới đó vừa yên tĩnh, vừa bình yên, mặc dù hơi lạnh nhưng vẫn còn hơn sự cô đơn và những gánh nặng mà mình đang phải trải qua ở trên này. Mình sẽ không phải nghe những câu đại loại như “Chụp bộ ảnh này”, “Tìm người mẹ đang bị mất tích”, “Mặc áo lót kim cương”, “Đừng đi Florida với cả nhà”, “Con đã chết rồi”...

Nhưng giờ mình có khác gì đang ở dưới đáy đại dương đâu nhỉ. Vừa lạnh, vừa cô đơn – ngoại trừ vẫn còn có Cosy bên cạnh – và ngay khi bước ra ngoài hiên kia mình sẽ lại ướt sũng vì quên không mang theo ô.

Đột nhiên mình quyết định mình sẽ mặc kệ tất cả. Mình không thiết gì nữa hết! Mình chịu hết nổi rồi! Mình biết giờ mình không khác gì một con dử hơi đứng khóc một mình giữa phố. Chỉ có con dử hơi mới đi ngoài đường trong cái thời tiết như thế này. Và mình quyết định đứng đó và khóc. Ít ra cho tới khi có taxi và mình có thể bắt taxi về nhà.

Mình sẽ không ngu gì đi bộ về nhà trong tiết trời xám xịt và ảm đạm này.

Và cứ như vậy, mình đứng khóc tu tu một mình trước cửa nhà bố mẹ, thương xót thay cho số phận của chính mình... cho tới khi có một cánh tay đặt lên vai mình. Ban đầu mình còn ngỡ là chú gác cổng Eddie tới hỏi xem mình có muốn chú ý vậy cho cái taxi không – mặc dù với thời tiết này thì có đợi đến đêm cũng đừng mong – nên mình đã quay đầu lại tiếp tục sụt sùi. Thú thật là nước mắt khiến cho tầm nhìn của mình hạn chế hẳn, tất cả những gì mình có thể thấy lúc đó là bóng một người đàn ông cao lớn bên cạnh mình.

“Có chuyện gì không ạ?” – mình vẫn chưa nín khóc.

“Nikki à?” – một giọng quen thuộc vang lên. Thân thuộc tới mức dù có chết đi sống lại nhiều lần mình vẫn sẽ nhận ra ngay được.

Không phải là giọng của chú Eddie. Là giọng của ai đó cũng sống trong tòa nhà với bố mẹ mình. Mình chỉ đột nhiên quên bằng mắt do còn mãi khóc lóc xót thương cho cuộc đời của mình.

Và trong một giây xem chút nữa mình mắc nghẹn với chính những giọt nước mắt của mình.

Bởi vì đó là giọng của Christopher.

9. Chương 08

TÁM

Ôi mẹ ơi! Chẳng có đứa con gái nào lại muốn bị bắt gặp đang khóc lóc sụt sùi trong một chiều Chủ Nhật giữa một chiều mùa Đông ảm đạm, bởi chính người con trai mà cô ta vẫn luôn thầm thương trộm nhớ suốt từ năm lớp 6 tới giờ.

Ngoài cách độn thổ ra mình không còn nghĩ ra cách nào khác để thoát khỏi sự mất mặt đáng xấu hổ này. Giờ mình chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi đây, lao vào chiếc xe taxi đầu tiên mình bắt gặp đang chạy trên đường Bleecker và chết quách đi cho xong. Nhưng với khuôn mặt đầy nước mắt như thế này, cộng thêm mưa phùn lất phất và mắt kính râm sùm sụp, không khéo mình lại chỉ đâm vào một chiếc xe đang đỗ trên đường và ngã chổng vó ra đó làm trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa còn Cosabella nữa, mình không hề muốn có chuyện gì không hay xảy ra với nó.

Mình cuống cuống giơ tay lên lên lau vội lau vàng nước mắt đằng sau cặp kính râm to sụ, hi vọng có thể nhìn mặt cậu ấy được rõ hơn.

Nhưng đó là một sai lầm lớn... bởi nhìn thấy cậu ấy lúc này chỉ càng khiến cho mình thêm đau khổ vì những mất mát sau khi trở thành Nikki Howard. Christopher đang đứng đó trong chiếc áo khoác da (cậu ấy bắt đầu mặc áo da từ khi nào thế không biết?) cúi xuống nhìn mình (không giống như bố, Christopher không hề thấp hơn Nikki Howard), nét mặt vừa có chút bối rối xen lẫn quan tâm. Rõ ràng cậu ấy vừa đi đâu đó về, ăn mặc khá thời trang, không mũ mao hay khăn choàng sùm sụp... khiến cho hai tai và má cậu ấy ửng đỏ vì lạnh.

Kể cả trong lúc này trông cậu ấy vẫn cứ đẹp trai và hấp dẫn như thường. Thậm chí còn đẹp trai hơn ý.

“Chào cậu” – Christopher hỏi. Cậu ý không nói chuyện với mình quá 3 câu kể từ sau hôm mình chia cho cậu ấy xem tấm sticker có hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối ở phòng vi tính, hy vọng rằng cậu ấy sẽ nhận được thông điệp rằng mình chính là cô bạn gái thân nhất đang bị nhốt trong cơ thể của một siêu mẫu (nhưng cậu ấy đã không nhận ra). Nhưng có vẻ như một người như mình tự dưng xuất hiện trước cửa tòa nhà cậu ấy, khóc sục sùi sau cặp kính Gucci là điều cậu ấy không bao giờ ngờ tới – “Hôm nay ngoài trời lạnh

“Ừm... đúng vậy” – mình ấp úng trả lời, cố gắng không nhìn vào mắt Christopher, thay vào đó mình đánh mắt nhìn cái tổ chim ở tòa nhà gần đó. Chẳng hiểu chủ nhân của nó nghĩ gì khi chọn cái màu sơn xám xịt như thế, hơn nữa lại còn quấy sơn quấy quá làm cho các vỏ sơn đã bắt đầu tróc ra rồi.

“Cậu đang đi shopping hay đi đâu đó gần đây à?” – Christopher hỏi. Có lẽ nằm trong mơ cậu ấy cũng không đoán ra nỗi lý do thực sự tại sao mình lại có mặt trong khu vực này. Hơn nữa Christopher không phải dạng con trai như Brandon hay bạn trai của Lulu.

Và đó là một trong những lý do tại sao mình thích cậu ấy. Giá như cậu ấy thông minh một chút và nhận ra mình chính là Emm Watts. Trong thân xác một người khác.

“Ừ, ừ, đúng vậy” – mình vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào cái tổ chim bị chóc sơn ở đằng xa – “Nhưng... thời tiết chán quá. Và... mãi mình không bắt được taxi” – Lý do này nghe có vẻ hợp lý không nhỉ? Không biết cậu ấy có nghi ngờ gì không?

Có vẻ như không.

“Thế mà cậu không nghĩ đến việc mang theo ô khi rời khỏi nhà sao?” – Christopher mỉm cười hỏi. Cậu ý tin lời mình mới ghê chứ – “Giống mình”.

Trời lạnh như vậy mà sao toàn thân mình cứ nóng bừng lên như bị sốt thế này nhỉ. Mình làm sao thế này? Đôi khi mình thật không hiểu nổi phản ứng của cơ thể Nikki nữa, dù cố gắng đến mấy não mình cũng không có cách gì điều khiển nổi nó.

“Cậu có muốn mượn một cái không?” – Christopher hỏi – “Mình cũng có một cái”.

“Cái gì cơ?” – mình ngơ ngác hỏi lại. Mình đúng là bị chap mạch ở đâu đó rồi, đến một cuộc hội thoại đơn giản giữa người với người mà mình còn không theo kịp. Một là trong khi phẫu thuật bác sĩ Holcombe đã nối nhầm một số dây thần kinh nào đó trong đầu Nikki, hai là mình cảm anh chàng này quá quá rồi.

“Một cái ô” – Christopher giờ đang nhìn chằm chằm xuống dưới chân mình – “Mình nghĩ con chó của bạn có gì đó không ổn rồi”.

Mình vội vàng nhìn xuống Cosabella đang run lẩy bẩy, co ro trên vỉa hè ướt nhoẹt nước mưa. Nãy giờ mình đã quá bận khóc lóc – nên đã vô tình quên đi mất sự tồn tại của nó.

“Ồi!” – mình giật mình cuối xuống ôm lấy Cosy vào lòng – “Cosy! Lạnh lắm đúng không!”.

“Hay cậu lên nhà mình đi” – Christopher đề nghị – “Trong lúc mình lấy ô cho cậu, cậu có thể sưởi ấm cho chú cún này”.

Mình ngưỡng ngung nhìn xuống Cosabella đang run lẩy bẩy trong lòng. Mình cố gắng ôm sát nó vào lòng hy vọng rằng hơi ấm từ cơ thể mình sẽ khiến nó ấm hơn được một chút.

Có lẽ Christopher không phát hiện ra hai má mình đang ửng hồng vì hạnh phúc đâu nhỉ. Trong cái rủi hóa ra lại có cái may – cậu ấy mời mình lên nhà cậu ấy nơi mà lâu lắm rồi mình chưa được ghé qua, kể từ sau vụ tai nạn. Sau một chuỗi những sự việc không may xảy đến với mình, rút cuộc đời mình cũng tìm được một chút le lói hạnh phúc.

“Cám ơn cậu” – mình lí nhí trả lời, tay vẫn không ngừng xoa đầu sưởi ấm cho Cosabella.

Cả người mình bỗng bay bổng vì hạnh phúc, mình chỉ muốn nhảy tưng tưng lên để khoe cho cả thiên hạ biết. Nhưng tất nhiên mình không thể làm thế trước mặt Christopher được. Mình cần phải tỏ ra bình thản, như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ nơm nớp hơi lo nhờ lúc đi qua mặt chú Eddie lại bị hỏi “Cô quên cái gì à?” thì thôi. Bởi vậy mình sẽ không biết phải giải thích với Christopher thế nào về việc mình đang làm gì ở đây vài phút trước.

Nhưng có khi biết đâu đây lại là thời cơ thuận tiện để mình thú nhận với cậu ấy rằng: “Cậu biết không Christopher, sự thật là mình đến đây thăm mẹ và em gái. Không sai, họ sống ở trong tòa nhà này. Bởi vì họ là mẹ và em gái của Emm Watts. Cậu hiểu chưa? HIỂU CHƯA?”.

Không may chú Eddie đang bận rộn nghe điện thoại khiêu nại của ai đó nên không để ý lúc mình và Christopher đi qua.

Có một chút ngại ngùng giữa hai đứa trong thang máy lúc đi lên lầu nhưng Christopher đã chủ động phá vỡ bầu không khí đó bằng câu: “Vậy là không phải lúc nào cậu cũng di chuyển bằng xe limo nhỉ?”.

Mình mỉm cười, mặt vẫn cúi gầm nhìn vào đỉnh đầu của Cosy. Mình vẫn chưa bỏ kính ra – mình không muốn cậu ấy thấy đôi mắt sưng húp híp vì trận khóc lúc này. Mình cứ đeo như thế cho tới khi rời khỏi đây là được rồi.

“Ừm, không” – mình lời.

Rõ ràng đầu óc mình không được tỉnh táo cho lắm khi đứng cạnh Christopher như thế này. Thật khó hiểu, trước đây mình luôn nói chuyện không ngừng nghỉ mỗi khi gặp cậu ấy cơ mà nhỉ. Mình sẽ phải làm gì đó để cải thiện tình hình này mới được.

Giờ chưa phải là lúc khiến cho cậu hoảng sợ bởi những lời thú nhận kiểu như Đoán thử xem, mình thực ra không phải là Nikki Howard. Nhất là khi tâm trạng mình đang diễn biến vô cùng phức tạp – mấy phút trước còn khóc muốn lút đường lút phố, mà giờ đã chỉ muốn nhảy lên cười như điên rồi.

“Hóa ra những lời đồn đại là không có thật” – Christopher gật gù.

Mình mỉm cười đầy mãn nguyện. Không mãn nguyện sao được khi mình đang được đứng chung thang máy cùng Christopher! Mình sắp vào nhà Christopher chơi trong một chiều Chủ Nhật, giống như ngày xưa. Bởi niềm hạnh phúc vô bờ bến như vậy thử hỏi có ai à không cảm thấy mãn nguyện cơ chứ.

Cửa thang máy bật mở, đã tới nhà của Christopher rồi – ơn trời nó cách nhà bố mẹ mình tới 7 tầng lầu nên không phải lo sẽ tình cờ đụng phải mẹ hay Frida ở trên này.

“Ồ bên phải” – Christopher nhấn nút giữ thang máy mở ra cho mình. Hồi mình còn là Emm Watts chưa bao giờ cậu ấy giữ cửa cho mình như thế này. Không phải là mình hy vọng gì cậu ấy sẽ làm điều đó nhưng... hành động vừa rồi của Christopher khiến cho niềm vui của mình bỗng dưng vụt tắt và mình chợt nhận ra rằng...

Đây không hề giống như ngày xưa. Không giống một tạo nào.

“Ngay đây rồi” – Christopher dừng lại và rút chìa khóa ra.

Cậu ấy mở cửa mời mình vào trong nhà. Hai mắt mình lại bắt đầu long lanh ngấn lệ khi nhìn thấy chồng báo quen thuộc của bác trai ở góc nhà. Bố của Christopher thích đọc báo mỗi sáng để biết được tình hình đang diễn ra trên thế giới. Mình thì vẫn cho là đọc báo mạng sẽ nhanh và tiết kiệm hơn nhưng bác ý đọc cả hai.

“Nào” – Christopher chìa tay ra – “Để mình treo áo cho”.

Cố gắng che giấu một cách vụng về nụ cười thẹn thùng của mình (không ngờ mình cũng có ngày này – ngưỡng ngượng trước mặt Christopher!!), mình loay hoay cởi găng tay, khăn quàng cổ và áo khoác da ra sau khi đã giúp Cosabella cởi áo ra trước tiên.

Thứ duy nhất mình không có ý định cởi ra là cặp kính râm, kể cả khi bọn mình đã cởi giày đi vào trong phòng khách. Niềm hạnh phúc và sự phấn khích tột độ không phải là thứ duy nhất mà mình muốn che giấu lúc này.

“Cậu ngồi đi” – Christopher vừa nói vừa cúi xuống gạt chồng báo Times, The Wall Street Journal, The Washington Post xuống sàn lấy chỗ cho mình ngồi : “Cậu muốn uống cà phê hay trà hay sô-cô-la nóng không?”.

Cậu ấy hỏi mình có muốn uống gì không. Giống như một vị khách.

Xét cho cùng mình giờ đúng chỉ là một vị khách mà. Đâu còn là Emm Watts – cô bạn thân đầy nam tính ở cách đó 7 tầng lầu.

Trước đây cậu ấy chưa bao giờ mời mình lấy một cốc nước lọc, chứ đừng nói là các thứ đồ uống như cà phê, trà này kia. Vậy mà khi mình mặc áo bó một chút, chải chuốt thêm một tạo, trong cơ thể của người khác, thì cậu ấy đưa ra mời đủ các loại thức uống.

“Cho mình xin một cốc trà nóng là được” – mình vừa nói vừa bế Cosy lên lòng. Sau khi vào trong nhà ấm có vẻ như cô nhóc đã khá lên nhiều. Không còn run lập cập như vài phút trước nữa, thay vào đó đã biết ngẩn đầu dáo dác nhìn quanh tìm chỗ ấm để rúc vào và đánh một giấc – “Mình dùng phòng tắm nhà cậu một chút được không?”.

“Tất nhiên” – nói rồi Christopher chỉ cho mình lối vào nhà tắm và mình ngoan ngoãn đi theo giả vờ không biết, trong khi có nhắm mắt mình cũng lần ra được vị trí của nó.

Sau khi đã an toàn yên vị trong phòng tắm, mình khóa chặt cửa lại và bỏ kính ra, khẽ nhăn mặt khi thấy hình ảnh của mình trong gương. Christopher và bố cậu ấy có thuê người dọn nhà hàng tuần nhưng cô đó có khi vài tuần mới thêm đến một lần. Nhìn tình trạng phòng tắm hiện giờ của nhà cậu ấy có vẻ như lâu rồi không có người tới dọn dẹp.

Nhìn kỹ lại thì mình trông cũng không đến nỗi tệ như mình nghĩ. Khó có thể phát hiện ra là mình vừa mới khóc. Mình với tay lau sạch chỗ mascara bị nhòe dưới khóe mắt, và quệt qua một chút son bóng trong túi Miu Miu mình không quên cầm theo khi đi vào đây (mình luôn phải thủ sẵn trong túi một thỏi son bóng để luôn giữ cho môi được căng mọng và không bị nứt. Chứ cứ vác mặt tới trường quay với cái môi nứt nẻ xem, đảm bảo sẽ không yên với mấy người trang điểm). Ngon rồi, giờ mình đã xinh đẹp trở lại. Mình nhìn vào gương cười thật tươi, tự chúc bản thân may mắn trước khi hít một hơi thật sâu và đẩy cửa đi ra ngoài. Cả phòng tắm toàn mùi Barbasol, mùi kem cạo râu yêu thích của Christopher.

Thú thật giờ mình cũng chẳng có tâm trạng để giận Christopher vì tội đối đãi với Nikki tốt hơn mình. Bởi vì bản thân cậu ấy cũng không ngờ sẽ có ngày mình ra đi sớm đến như vậy. Và khi cậu ấy nhận ra điều ấy thì đã quá muộn.

Nhưng không phải là không có cách. Bởi mình vẫn chưa phải là đi hẩn. Mình vẫn đang ở đây đấy thôi. Chỉ là Christopher chưa biết mà thôi. Nhưng làm sao để cậu ấy biết cũng là một vấn đề khá nan giải.

Vào phòng tắm để xem lại mặt mũi có nhem nhuốc không chỉ là một phần, cái chính là mình muốn kiểm tra xem Stark có động tới nhà Maloney này như đã làm với nhà bố mẹ mình không. Mình mở túi lấy cái máy dò tín hiệu ra, thầm hy vọng rằng họ sẽ bỏ qua cho nhà cậu ấy vì từ sau vụ tai nạn tới giờ mình hầu như không có tiếp cận gần gũi nào với Christopher.

Nhưng... mình đã làm. Nếu cái cần ăng-ten này hoạt động chính xác thì tín hiệu đang phát ra là cực kì ổn định và khỏe. Kể cả khi mình cố đập vài lần vào cái máy dò và thử lại. Kết quả vẫn như cũ.

Đúng là không còn lời nào để nói về tập đoàn Stark này rồi! Không hiểu họ còn muốn can thiệp vào đời tư của mình tới đâu nữa!

Thờ dài trượt một cái, mình cất cái máy dò trở lại vào túi, rửa tay và đi ra khỏi nhà tắm. Ít ra thì mình cũng không bị Christopher vụn vụn hỏi lý do tại sao khi này mình đứng khóc một mình trên phố như thế. Chắc không phát hiện ra đâu.

“À...” – sau khi mình yên vị trên chiếc ghế ở phòng khách, Christopher đi ra từ trong bếp với một cốc trà bốc hơi nghi ngút cho mình và một cốc cà phê cho cậu ấy và ân cần hỏi – “tại sao lúc này cậu đứng khóc dưới nhà thế?”.

CHÍN

Mình nhìn chăm chăm vào mặt cậu ấy, miệng không thốt ra nổi lời nào khác ngoài câu: “Mình đâu có khóc!”. Thà chết chứ không đời nào mình thừa nhận vụ vừa này đứng dưới lầu khóc như mưa như gió giữa trời mùa Đông giá rét. M m

t lắm!

“Mình đâu có khóc!” – mình thần nhiên nhận cốc trà nóng từ tay Christopher, giọng tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Cậu trả lời quá tuyệt! Emm Watts, cố lên!

“Rõ ràng là có mà!” – vừa nói Christopher vừa ngồi xuống phía đầu kia của ghế sofa, sau khi đã gạt nốt chồng báo Los Angeles Times và Seattle Post-Intelligencer xuống sàn nhà. Cosabella, từng từng từng cuộn tròn trên cái gối giữa hai đứa mình, lờ mờ nhìn từng cuộn báo lần lượt rơi xuống sàn gỗ, còn tai thì vẫn dỏng lên nghe ngóng đầy tò mò – “Cậu có thể cố bao biện rằng cậu bị chảy nước mắt vì trời quá lạnh nhưng ai cũng có thể nhìn ra được là cậu đã khóc”.

Mình cứng họng không cãi lại được câu nào. Còn biết nói gì nữa khi sự thật nó rành rành ra như thế. Mình bị Christopher lật tẩy rồi. Mình cố chữa ngượng bằng cách hít một ngụm trà nóng, hy vọng lấy lại được thần trí, nghĩ ra được lời biện minh nào hợp lý hơn một chút. Ngoại trừ... chẳng nghĩ ra được lời nào hết.

“Cậu không phải kể cho mình nghe nếu cậu không muốn” – Christopher động viên – “Nhưng nói thật nhé, mình thấy cậu cũng chẳng có gì để mất. Mình chẳng quen biết ai bạn cậu nên có muốn kể cũng không biết phải kể cho ai nghe”.

Mình lén lút đảo mắt nhìn quanh một lượt, lòng nơm nớp lo sợ sẽ có một tay paparazzi hay một nhân viên nào đó của Stark bắt ngờ từ đâu nhảy bổ ra và chụp ảnh. Kể từ khi mình thoát khỏi cơn hôn mê và quay trở lại trường học, Christopher gần như không nói chuyện quá ba câu với mình. Tại sao họ vẫn gắn máy nghe lén trong nhà của cậu ấy? Ai cũng có thể nhận ra rằng Christopher để ý tới McKayla Donofrio hơn là mình. Không hiểu mấy gã bên Stark đầu óc có vấn đề gì không nữa?

“Bố mình giờ đang ở trường chuẩn bị đề thi” – Christopher như đọc được ý nghĩ của mình vậy, mặc dù không hoàn toàn đúng – “Hôm nay là ngày cuối cùng trước kỳ thi cuối kỳ mà. Dám chắc học sinh của bố mình đang cực kỳ lo lắng”.

“Ồ” – giá mà cậu ấy đọc được những suy nghĩ khác của mình nhỉ. Rằng mình muốn cậu ấy hãy đặt ly cà phê kia xuống và hôn mình. Rằng mình muốn cậu ấy hãy nhận ra rằng mình chính là cô bạn Emm ngày xưa, chứ không phải Nikki Howard. Mặc dù nếu suy nghĩ thứ hai này xảy ra trước thì đó sẽ là một trở ngại lớn đối với suy nghĩ đầu tiên. Bởi xưa nay đã bao giờ Christopher có chút biểu hiện nào là muốn ôm hôn mình đâu. Khi mình còn sống. À, chính xác hơn là khi mình còn trong cơ thể cũ.

“Chỉ là...” – mình ngập ngừng phân bua. Tại sao không kể cho cậu ấy nghe nhỉ? Tại sao cũng không nói với cậu ấy mình chính là cô bạn Emm ngày xưa, và rằng mình vẫn chưa chết? Có điều mình không thể nói ra bằng lời được, bởi đầu đó trong căn hộ này đang bị gắn máy nghe trộm. Nhưng mình hoàn toàn có thể viết nó ra, đúng không? Sau đó tiêu hủy mọi chứng cứ đi khi đã làm rõ mọi chuyện.

Đúng vậy, tại sao không? Christopher sẽ không đem chuyện này đi kể cho ai nghe đâu.

Trừ bố cậu ấy, tất nhiên. Và một người có tư tưởng bài chủ nghĩa tư bản độc quyền như bác ý, sau khi phát hiện ra nhà mình bị gắn thiết bị nghe trộm – bác ý sẽ sớm biết thôi, bởi vì mình sẽ phải giải thích cho Christopher lý do tại sao mình viết ra giấy, thay vì kể thẳng cho cậu nghe bí mật của mình – sẽ đích thân tới từng tòa soạn báo và đài truyền hình trên cái đất Mỹ này để phanh phui toàn bộ chân tướng sự việc với thiên hạ về những việc làm sai trái của Stark Enterprises. Bố Christopher ghét tập đoàn Stark không khác gì mình, vì thế chắc chắn không ai có thể làm gì để ngăn bác ý lại một khi sự việc đã vỡ lở ra.

Và rồi người hứng chịu mọi hậu quả sẽ là bố và mẹ, chưa kể khả năng ngồi tù là rất cao vì đã phá vỡ hợp đồng và không trả nổi hàng triệu đôla án phí, tiền phạt và viện phí cho phẫu thuật ghép não của mình. Dù có dốc cạn tài khoản trong ngân hàng của Nikki Howard ra cũng chẳng có đủ ngần ấy tiền... đó là nếu nó chưa bị đóng băng, sau khi bố Christopher đem chuyện này lên công bố trên kênh truyền hình CNN.

Không được. Mình không thể kể cho Christopher nghe được. Ít ra chưa phải là bây giờ.

“Chỉ là...” – mình lặp lại, cố kéo dài thời gian. Mình phải nói gì bây giờ? Gì nhỉ? Hay là... một phần của sự thật chẳng? Miễn không phải toàn bộ là được. “... hôm nay mình nhận được một vài tin không vui”.

“Thế à?” – mặt Christopher lộ rõ vẻ lo lắng. Đây là cách cậu ấy vẫn hay nhìn mình mỗi khi mình kể cho cậu ấy nghe vụ mình bị điểm kém, hoặc vừa cãi lộn với cô em gái, hoặc nhân vật của mình trong trò Journeyquest vừa bị mất điểm.

Khi ấy mình chợt nhận ra mình không thể kể cho cậu ấy nghe về chuyện vừa xảy ra giữa mình và mẹ được... rằng mình buồn vì không thể đi nghỉ Đông cùng gia đình ở Floria. Bởi vì xét trên giấy tờ, họ đâu còn là gia đình của mình nữa.

Nhưng dù sao mình cũng phải đưa ra một lý do nào đó hợp lý mới được, bởi mình đã trót nhớ mồm nói là mình nhận được tin không vui rồi. Nên là tin gì bây giờ nhỉ? Mình là một Thiên thần của Stark chẳng? Không, không... Christopher sẽ không bao giờ thông cảm với những chuyện như thế đâu. Mặc dù cậu ấy là người khá thấu tình đạt lý và dễ thông cảm với mọi người. Hừm, lý do gì đây?

“Mẹ mình mất tích rồi” – mình buột miệng nói rất nhanh.

Ôi không, mình đâu có ý nói ra chuyện đó. Nhưng lỡ nói ra mất rồi, đâu rút lại được nữa híc híc...

Giờ thì đến lượt Christopher trân trối nhìn mình, hai mắt tròn xoe.

“Mẹ cậu bị mất tích á?” – cậu ấy hỏi lại.

Đáng ra mình không nên kể cho cậu ấy nghe chuyện này. Thà cứ đem cái chuyện vô thưởng vô phạt “Thiên thần của Stark” ra mà nói có phải hơn không?

“Mình và mẹ không gần gũi nhau lắm” – mình vội chữa cháy – “Mẹ mình... ừm...” – Ôi trời, đúng là mình đang tự đào hố chôn mình mà. Làm sao để thoát ra khỏi vụ này đây? – “đã mất tích một thời gian rồi nhưng mình mới chỉ phát hiện ra chuyện đó hôm nay bởi hai mẹ con mình ít khi nói chuyện với nhau...”.

Ặc, chuyện này có gì đáng tự hào mà để khoe khoang cơ chứ? Đúng là ngu không để đâu cho hết. Bản thân Christopher và mẹ cậu ấy cũng không gần nhau, do cậu ấy đã chọn sống cùng với bố khi bố mẹ cậu ý ra tòa ly dị. Nhưng như cậu ấy từng tâm sự với mình, thì lý do cậu ấy chọn sống với bố không phải vì cậu ấy thù ghét hay oán trách gì mẹ, cũng không phải vì bệnh vực hay thiên vị gì bố, mà vì em gái cậu ý đã chọn sống cùng với mẹ và Christopher cho rằng sẽ công bằng với cả hai khi mỗi anh em sống với một người. Và đó là lý do tại sao cậu ấy dọn về sống ở cùng khu căn hộ với nhà mình.

“Mẹ cậu mất tích bao lâu rồi?” – vừa hỏi cậu ấy vừa vô thức vuốt ve Cosabella, đang nằm ghéech một chân lên đùi Christopher ngủ ngon lành.

“Vài tháng rồi” – mình lí nhí nói, trong lòng có hơi bất ngờ trước sự quan tâm của Christopher. Nhưng mình nghĩ dù là ai (trừ chị quản lý của mình, Rebecca) thì cũng sẽ lo lắng khi nghe tin mẹ của bạn mình bị mất tích – “Có lẽ là... ba tháng”.

“Ngay tại thời điểm xảy ra tai nạn” – Christopher lắm bầm – “Cũng dễ hiểu”.

“Cậu nói gì cơ?” – Mình vội rướn lông mày lên tò mò hỏi.

“À, không có gì?” – Christopher quay lại nhìn mình lắc đầu. Rõ ràng không thể không có gì được!

“Cậu đã làm những gì để tìm lại mẹ mình rồi?” – Cậu ấy hỏi tiếp – “Đã ai đi báo cảnh sát chưa?”.

“Ừm... chắc là rồi. Mình nghĩ thế.”

“Cậu nghĩ thế?” – Christopher chưng hửng. Cũng khó trách. Đến bản thân mình còn không hiểu mình đang làm nhằm cái gì nữa là. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mình không nghĩ thông suốt được nữa, tất cả những gì mình có thể nghĩ được lúc này phải chăng cái chết của mình đã biến Christopher thành một người khác. Đầu tiên là cắt phăng mớ tóc dài – một thời được coi là báu vật của cậu ấy – sau đó là tự nhốt mình hàng giờ trong phòng máy tính ở trường, không muốn nói chuyện hay giao tiếp với bất cứ ai. Kể cả mình, cho dù mình đã cố gắng gọi chuyện.

10. Chương 09

“Tại anh mình đứng ra lo mọi chuyện” – mình vội thanh minh – “Tất cả những gì mình làm là gọi điện tới công ty điện thoại di động để kiểm tra xem mẹ mình có gọi cho mình không, có thể mình đã bỏ lỡ...”

Christopher lắc đầu. “Để chờ họ gọi lại cho cậu có mà mất tới vài tháng”.

Mình nhún vai. “Mình biết. Nhưng mình còn biết làm gì khác?”. Mình rất ghét cái cảm giác bất lực này, lại còn trước mặt Christopher nữa chứ. Hồi vẫn ở trong cơ thể cũ, khi đứng trước Christopher, mình luôn biết cách vạch ra rãnh rọt mọi việc cần làm, như thể nếu để lộ một chút yếu đuối của con gái sẽ khiến cậu ấy coi thường mình vậy. Khi mình vẫn là Emm Watts... nếu thấy một con bọ trên sàn nhà, mình sẽ giẫm bẹp một cái không thương tiếc. Nếu có thứ gì đó ở quá cao không với tới được, mình sẽ tự vác ghế trèo lên lấy. Nếu cái nắp bình mặt ong đóng quá chặt, mình thà lóc cóc chạy về nhà nhờ bố mở hộ, chứ nhất quyết không mở lời nhờ vả Christopher.

Nhưng giờ... giờ mình đang tự hỏi bản thân không hiểu phương pháp đó có được coi là khôn ngoan không? Liệu mình có chiếm được cảm tình của bọn con trai không khi luôn tỏ ra là không cần họ như vậy? Bởi đó không phải là cách mình đã khiến Brandon đổ nháo đổ nh trước chân mình tối hôm trước. Mình đã nhờ anh ấy giúp đỡ để có thể quay về New York sớm và việc tiếp theo mình biết là hai đứa mình quán chặt lấy nhau ở chỗ quầy rượu và Brandon đề nghị mình làm bạn gái của anh ý.

Nếu mình muốn cải thiện quan hệ với Christopher, nên chẳng mình phải tỏ ra là mình cần cậu ấy? Dù chỉ là một chút ít?

OK, mình rất ghét loại con gái kiểu thế – điển hình là Whitney Robertsons. Nhưng nhìn lại thì quả thật cô ta đang nắm trái tim của anh chàng hot nhất trường mình (nếu theo tiêu chuẩn của Hội Những thầy ma biết đi về hot boy).

“Bố của McKayla Donofrio lớp mình đang làm trong văn phòng Luật thành phố đấy. Có khi bác ý sẽ giúp được gì đó” – Christopher sốt sắng đề nghị.

McKayla Donofrio? Đến bố cô ta làm nghề gì mà cậu ấy cũng biết là sao?

Ồi mà với cái tính thích khoe khoang và hợm hĩnh như McKayla thì chắc là có hôm nào đó khi mình không đi học, cô nàng đã huênh hoang kể hết cho mọi người nghe về bố mình rồi cũng nên. Chẳng phải cậu ấy lúc nào chẳng tự hào về việc là chủ tịch của Câu lạc bộ Kinh Doanh của trường Tribeca Alternative còn gì.

Ờ mà có khi Christopher và McKayla đang hẹn hò với nhau thật. Đạo này mình thấy cô ta liếc cậu bạn mình liên tục, nhất là sau khi cậu ấy cắt tóc và bắt đầu mặc nhiều đồ đen hơn (chẳng liên quan ý). Và không ít lần cậu ấy cũng đã nhìn về phía McKayla đó sao? Thế mà mình đã tự an ủi bản thân là Christopher chỉ đang nhìn vu vơ một cách vô định để giết thời gian thôi.

Chắc không đâu, không thể nào có chuyện gì giữa hai người ý được.

Híc... tự dưng mình lại muốn khóc rồi... trước cái ý nghĩ Christopher và McKayla đang hẹn hò...

Hơn nữa mình đã có quá đủ rắc rối rồi, không cần thêm một ông ở văn phòng Luật New York để mất tới vụ việc của Nikki Howard nữa đâu.

“Này” – Christopher nhào người ra, khẽ đặt tay lên vai mình. Làm mình giật bắn cả mình – tại đang mãi hình dung ra cảnh hai người đó tại CLB Kinh Doanh của McKayla lúi húi chơi điện tử với nhau, nên mình gần như quên bằng đi mất là Christopher đang ngồi cạnh mình – “Cậu không sao đấy chứ?”.

“Ồ... ờ... ừ,sao” – hai mắt mình bắt đầu ngân ngấn lệ. Mình vội đưa tay lên quệt nước mắt – “Chỉ là... bị dị ứng. Xin lỗi. Có khi mình phải đi rồi...”.

Mình luống cuống đứng dậy, mong sao có thể chạy ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Trước khi lại khóc trôi cả chỗ này. Ôi mình đang bị dị ứng mới ghê chứ? Vào mùa Đông giá rét này? Tuyệt hảo chưa, Emm!

“Cậu đang rất đau khổ về chuyện này” – Christopher ngược lên nhìn mình. Cậu ấy không bị mắc lừa cái lý do dị ứng ngu ngốc kia của mình – “Đúng không?”.

“Ừm” – mình sụt sịt mũi, có chút tội lỗi khi khiến Christopher tưởng lầm rằng mình đang khóc vì lo lắng cho người mẹ mất tích của Nikki Howard trong khi thực ra là vì cậu ý. Không thấy tội lỗi sao được khi mà cậu ấy nhìn mình với ánh mắt đầy quan tâm lo lắng như thế kia – “Dù sao bà ấy cũng là mẹ mình mà”.

Khá lắm, Emm! Da mặt càng ngày càng dày!

“Nghe này” – giọng Christopher đầy quyết đoán – “Trước khi cậu đi... để mình thử cái này”.

Cậu ấy đứng bật dậy – làm Cosabella khẽ giật mình, rồi lại cuộn tròn ngủ tiếp – xuyên qua phòng khách và đi thẳng về phía phòng ngủ. Chuyện gì thế nhỉ?

“Ừm... Christopher ơ?” – mình khẽ gọi cậu ấy sau vài phút lặn mất tăm mất tích trong phòng. Rõ ràng không phải đang tìm ô cho mình mượn. Làm gì mà lâu thế.

“Trong này” – tiếng Christopher vọng ra – “Đừng ngại. Cậu vào đây đi”.

Mình đi theo tiếng gọi của Christopher, băn khoăn không biết cậu ấy đang âm mưu làm chuyện gì nữa. Nếu chỉ để lấy ô không thôi thì làm gì mất thời gian đến thế.

Tuy nhiên, mình đã đứng chết sững trước cửa phòng ngủ của Christopher.

“Sẽ dễ hơn nhiều” – cậu ấy đang ngồi trước bàn vi tính, vừa gõ gõ cái gì đó trên bàn phím vừa lầm bầm – “nếu chúng ta phá được tường lửa của họ...”

Nhưng tại mình đã ù đặc đi, gần như không nghe được thêm lời nào nữa... Bởi trên nóc tủ sách bừa bộn của Christopher, giờ đã trũng sâu vì chồng sách nặng trên giá, là khung ảnh của

Mình.

Không phải McKayla Donofrio. Không phải Nikki Howard. Là mình. Emmerson Watts.

Bức ảnh mà người ta đã dùng trong buổi tang lễ của mình. Và theo cá nhân mình tự đánh giá thì bức ảnh đó trông không được đẹp cho lắm. Đó là tấm hình chụp chuẩn bị cho cuốn niên giám sắp tới trước khi bọn mình tốt nghiệp. Mình đã báo trước với mẹ là đừng có mua bởi hôm đó cái răng khểnh của mình trông cứ vô duyên thế nào ý (mình vẫn từng có ý định khi nào có thời gian sẽ đến bệnh viện chỉnh lại nó một chút. Nhưng không kịp). Nhưng rút cuộc thì mẹ vẫn cứ mua... sau khi tai nạn xảy ra.

Và giờ thì cái tấm hình đó đang chễm chệ trong phòng ngủ của Christopher, tại cái vị trí không-thể-nổi-bật-hơn, khiến cho bạn có cảm giác cho dù đứng ở vị trí nào thì người trong tấm ảnh cũng như đang nhìn theo bạn.

“Ê, Felix” – Christopher hồn nhiên nói chuyện với cái máy tính, cứ như thể mình không có mặt trong phòng ý.

Tiếng một đứa con gái léo nhéo qua loa máy tính và mình nhìn thấy mặt Felix, cậu em họ 14 tuổi của Christopher hiện lên trên màn hình máy tính. Hiện tại Felix đang bị quản thúc tại gia ở Brooklyn do tội hack máy tính gì đó.

“Ừa, tưởng anh vừa ra khỏi nhà rồi?” – Felix hỏi – “Anh quay về làm gì thế? Quên gì à?”.

“Anh có cô bạn Nikki đang ở đây” – Christopher nói – “Mẹ cô ấy bị mất tích. Em có thể kiểm tra sổ An ninh Xã hội của bác ý xem có biết được tin gì không?”.

“Con gái á?” – giọng Felix cao vồng lên – “Anh cho con gái vào phòng cơ à?”.

“Ồ, anh mời bạn ấy vào phòng anh, được chưa?” – giọng Christopher vẫn bình thản như không. Mặt cậu ấy thậm chí cũng chẳng ửng đỏ hay gì hết, chứ ngày xưa mỗi khi bị chọc ghẹo thế này là hai má cậu ý cứ gọi là đỏ như Mặt Trời. Lại thêm một bằng chứng chứng tỏ cậu ý và McKayla có gì đó.

Nhưng... thế còn vụ ảnh của mình trên giá sách thì sao?

Thú thực mình không quen lắm với cái cách cậu ấy đang ra lệnh cho em họ mình. Đây đâu phải là Christopher mà mình từng biết. Christopher ngày xưa suốt ngày chỉ có ngồi ăn Doritos và xem Discovery Channel chứ không biết lên mạng nhờ vả ai đó kiểm tra giùm sổ An ninh Xã hội và tìm thông tin về một người mất tích như thế này.

Sự thay đổi đột ngột này của cậu ấy khiến mình hơi bất ngờ. Nhưng theo chiều hướng tích cực. Ngoại trừ vụ tấm hình cũ của mình và chuyện với McKayla.

“Em giúp cậu ấy được không?” – Christopher hỏi Felix.

“Tất nhiên là em có thể giúp” – Felix nói. Nghe giọng có vẻ vẫn còn khá trẻ con. Trên màn hình cũng thấy. Một cậu nhóc gầy còm, tóc đen, mặt đầy tàn nhang – “Cho em xem mặt chị ý đã”.

“Em không việc gì phải gặp mặt cậu ấy cả” – Christopher gạt phắt đi.

“Em muốn xem mặt chị ý” – Felix nhất quyết không nhượng bộ – “Em đã phải ngồi bó gối cả ngày ở trong nhà một mình rồi. Nếu anh có con gái đến nhà chơi thì cũng nên cho em xem mặt với chứ”.

“Em không thể...” – Christopher nói.

Mình bước rất nhanh ra trước màn hình máy tính của Christopher, hơi cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào màn hình: “Chào Felix”.

Đột nhiên Felix kêu ối lên một tiếng rồi biến mất khỏi màn hình. “Anh Chris” – tiếng cậu ấy thì thào nói vọng ra – “Đó là Nikki Howard mà. Anh không hề nói với em cô gái trong phòng anh là Nikki Howard”.

“Ồ...” – Christopher vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra – “Cô gái trong phòng anh là Nikki Howard đấy”.

“Làm thế nào” – Felix vẫn nấp ở một góc khuất nào đó sau màn hình thì thào – “mà anh mời được Nikki Howard vào phòng mình thế?”.

Christopher nghiêng người nhìn qua mình. Miệng cậu ấy khê mỉm cười – “Cậu ấy đi theo anh vào đây mà” – cậu ấy chọc lại Felix. Mình khê mỉm cười lại với cậu ấy. Nếu Christopher làm những chuyện này cốt để chỉ mình ngừng khóc thì xem ra cậu ấy đã thành công rồi. Wo ... biết thế hồi xưa mình cũng thử cố khóc vài lần có phải tốt hơn không. Có khi cậu ấy đã mềm lòng chịu chuyển sang kênh khác thay vì nhất quyết đòi xem mấy tập phim tẻ nhạt Top Gear. “Rút cuộc em có chịu giúp cậu ấy không thì bảo, Felix?”.

“Tất nhiên em có thể giúp chị ý rồi” – ó mặt lại vào màn hình máy tính. Rõ ràng cậu nhóc đã chạy đi thay áo mới và chải lại tóc cho gọn gàng hơn – “Chào chị, Nikki” – cậu ấy giơ tay chào mình và cố nói bằng giọng trầm đục hơn – “Chị khỏe không?”

“Ừm” – mình cố gắng gượng cười, mặc dù cảm thấy không thoải mái chút nào – “Chị khỏe”.

“Tốt. Tốt rồi” – Felix nói – “Cho em sổ An ninh Xã hội của mẹ chị đi. Và chúng ta có thể bắt tay ngay vào việc”.

Mình liếc qua nhìn Christopher. “Cảnh sát đã kiểm tra hết rồi. Mình nghĩ...”

“Cảnh sát á?” – tự nhiên Felix nhảy dựng lên như phải bóng – “Chị nghĩ họ có được những nguồn thông tin dồi dào như em sao? Mặc dù họ đã dỡ sạch mạng wifi nhà em khiến em phải đi bắt trộm sóng bên nhà hàng xóm. Tin em đi, trừ phi mẹ chị đã chết hoặc biến mất khỏi đất nước này rồi, còn không thì chắc chắn

em sẽ tìm ra được. Giờ thì chị đọc số An ninh Xã hội của mẹ chị đi, người đẹp” – nghe thấy vậy lập tức Christopher giơ tay cảnh cáo khiến cậu nhóc sợ xanh mặt vội chữa ngay lại – “Xin lỗi, ý em là, chị Howard”.

“Xin lỗi, giờ chị không mang theo bên mình” – mình áp úng phân trần. Mặt của Felix ỉu xiu như bánh đa ngâm nước – “Nhưng chị sẽ về nhà tìm và...”.

“Tốt rồi” – Felix lập tức ngồi bật dậy cười tươi như hoa – “Sau khi lấy được thì chị nhắn tin ngay cho em nhé. Hoặc nếu không chị có thể qua nhà em. Mẹ em làm món bánh mì bơ tỏi siêu ngon...”.

Đúng lúc đó Christopher với tay tắt phụt cái màn hình máy tính một cách phũ phàng.

“Thằng nhóc này hâm lắm” – Christopher giải thích – “Nhưng nó biết nhiều thứ phết đấy. Đó là lý do tại sao ngài thẩm phán phạt quản thúc tại gia 6 tháng thay vì tét cho vài cái vào tay để cảnh cáo. Bố mình Chủ Nhật nào cũng bắt mình tới nhà cô chơi với Felix, những mong có thể tác động chút gì đó lên cậu nhóc nhưng xem ra ngược lại mình mới là người bị ảnh hưởng thì phải. Nói chung là cứ đưa cho mình số An ninh Xã hội của mẹ cậu và mình sẽ mang đến cho Felix kiểm tra”.

“OK, cảm ơn” – mình liếc nhìn lên bức ảnh trên giá sách rồi vội nhìn ra chỗ khác. Ôi cái răng của mình trông gớm quá đi mất – “Cậu thật tốt”.

Christopher nhún vai: “Thực ra cậu có thể trả ơn cho mình. Nếu muốn

Hử? Mình có thể trả ơn cậu ấy bằng cách nào nhỉ? Một nụ hôn dài mãi liệt chăng? Mình ngồi phịch một cái xuống cái giường cực kỳ gọn gàng ngăn nắp của Christopher (bố cậu ấy luôn quan niệm rằng một chiếc giường gọn gàng ngăn nắp thể hiện ý chí kiên định và quyết tâm của một người), trước khi ngã khụy xuống vì run.

“Ồ?” – mình thật chẳng biết phải đáp sao cho phải nữa.

“Ừm” – Christopher thản nhiên nói tiếp – “Có điều phải xem mức độ trung thành của cậu với ông chủ tới đâu”.

“Ai cơ?” – mình ngơ ngác hỏi lại.

“Ông chủ của cậu” – Christopher nhấn mạnh từng chữ – “Robert Stark. Cậu có quý mến ông ta nhiều không?”

“T-tại sao?” – mình giật mình đánh thót một cái, lắp bắp hỏi.

“Cậu làm việc cho một công ty mà theo báo cáo là đã thu về được hơn 300 tỷ đôla doanh số bán hàng chỉ nội trong năm ngoái, và phần lớn số tiền này rơi vào trong túi ông chủ của cậu. Vì thế mình chỉ muốn hỏi” – Christopher giọng vẫn bình thản – “cậu nghĩ sao về ông ta?”.

Mình như bị đôi mắt xanh đối diện thôi miên không còn biết bản thân đang nói gì nữa. “Ông ta ép mình đi qua đi lại trên sân khấu trong chiếc áo lót đính kim cương trị giá 10 triệu đôla phát sóng trực tiếp trên đài truyền hình quốc gia. Cậu nghĩ mình nên nghĩ sao về ông ta?”.

Christopher mỉm cười. Không hiểu sao chỉ một nụ cười nhỏ đó thôi cũng có thể khiến toàn thân mình bủn rủn, như muốn tan chảy.

“Đó chính là điều mình mong muốn được nghe từ miệng của cậu”.

Và rồi cậu ấy nói cho mình nghe về kế hoạch của mình. Về việc cậu ấy muốn mình phải làm.

Cả thế giới của mình vốn đã bị đảo lộn một lần kể từ 3 tháng trước, giờ bỗng nhiên lại bị đảo lộn thêm một lần nữa.

“Felix và mình lâu nay đang tìm cách xâm nhập vào mạng lưới của tập đoàn Stark mà không tài nào lọt qua nổi” – Christopher từ tốn giải thích – “Trường lửa của họ quá tốt. Đó mình nghĩ thay vì tìm cách đi lối của sau như thế có khi cố thử lối của trước xem sao” – giờ thì cậu ấy đã không còn cười nữa, thay vào đó là vẻ mặt rất nghiêm túc – “Cậu có thể lấy giúp bọn mình một cái tên và mật mã của ai đó đang làm việc cho Stark Enterprises được không? Ai đó ở vị trí càng cao càng tốt, còn không bất kỳ ai cũng là tốt lắm rồi...”

Mình vẫn đứng trơ như phỗng nhìn cậu ấy không chớp mắt.

Đây là điều cậu ấy mong muốn từ mình sao? Một cái tên người sử dụng và mật mã?

Vậy là đã rõ. Tại sao mình lại phải ngạc nhiên như thế nhỉ? Anh chàng này rõ ràng đang trưng ảnh một đứa con gái đã chết trên giá sách còn gì. Mà không phải là một tấm ảnh nhỏ gì cho cam, cũng phải gần bằng trang A4.

Giờ thì mình bắt đầu cảm thấy ghen tỵ với chính mình rồi đây!

Mình đứng dậy, đi ra phía cửa sổ phòng ngủ của Christopher. Trước cái nhìn đầy ngỡ ngàng của cậu ấy, mình vươn người đẩy cửa ra mặc cho tiếng còi xe, tiếng mưa rả rích bên ngoài ủa vào trong phòng. Hy vọng rằng những tạp âm này sẽ làm những nhiễu phần nào đoạn hội thoại giữa hai đứa mình, gây khó khăn cho việc đặt máy nghe trộm (nếu có).

“Cậu đang làm gì đấy?” – Christopher tò mò hỏi.

“Cậu đã bao giờ nghĩ rằng” – mình giơ tay hươ hươ trong không khí – “họ đang nghe được những gì chúng ta đang nói sao?”.

Christopher khẽ nhúm mày: “Ai cơ?”.

“Stark” – mình thì thào. Tim mình đập thình thịch, nhưng không phải vì ý nghĩ mình đang bị người của Stark nghe lén mà vì ánh mắt Christopher đang nhìn chằm chằm vào mình. Như thể cậu ấy đang nhìn Emm Watts ngày xưa chứ không phải Nikki Howard.

“Stark á?” – đột nhiên cậu ấy cười phá lên – “Ồ đây? Cậu nói thật đấy à?”.

Ồ chứ không nói đùa chắc? Nhưng giờ chưa phải lúc nói rõ mọi chuyện với cậu ấy.

“Christopher, cậu đừng nên đánh giá thấp bọn họ” – mình nói – “Họ... họ biết rất nhiều chuyện”.

Cậu ấy vẫn tiếp tục cười. “Ồi, cậu bị ám ảnh rồi”.

“Cũng có thể” – mình quay lại ngồi đung đưa chân trên giường – “Và có lẽ cậu cũng thử một lần đi. Còn chuyện mà cậu vừa bàn với mình ý mà... thật là điên rồ... các cậu định làm gì sau khi đã lọt vào được hệ thống?”.

“Thì tiêu diệt nó chứ sao” – Christopher ngạc nhiên nhìn mình.

Tiêu diệt nó. Cậu ấy nói cứ nhẹ như không ý. Như thể chuyện đó dễ dàng lắm. Như thể cậu ấy là Robin Hood và Stark Enterprises là cỗ xe chở đầy tiền vàng mà cậu ấy muốn cướp.

“Cậu không thấy hơi... trẻ con sao?” – mình khẽ dùng tay vuốt tóc ra sau tai, cố gắng nghĩ xem nên dùng từ gì để cậu ấy đỡ cảm thấy bị xúc phạm – “Ý mình là... ok, các cậu làm tê liệt được hệ thống của họ trong vài giờ. Và các cậu sẽ khiến cho người tiêu dùng sử dụng điện thoại của Stark nổi điên. Có thể tên các cậu sẽ xuất hiện trên Google News... Nhưng, mục đích của những việc làm vô bổ đó gì chứ? Chỉ để chứng minh cho thiên hạ thấy là các cậu có khả năng sao? Rằng máy tính của các cậu khủng hơn máy tính của họ? Vậy thôi sao?”.

“Không, không” – Christopher lắc đầu quảy quảy – “Cậu không hiểu rồi. Mục đích tiêu diệt là tiêu diệt toàn bộ tập đoàn Stark Enterprises. Vĩnh viễn”.

11. Chương 10

MƯỜI

Bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng của mình ở trường vào sáng hôm sau đều có thể nhận ra rằng hai ngày cuối tuần vừa rồi của mình không hề yên ả tẹo nào. Một tay cầm ly trà nóng chưa uống hết, một tay khệ nệ cái túi da Marc Jacobs nặng trĩu vì bài tập về nhà đã quá hạn nộp từ lâu và con MacBook Air mới

cứng cựa, mặt mũi mình chầy dài như cái bơm, hai mắt trũng sâu vì thiếu ngủ. Tối qua mình trần trọc cả đêm, hết quay sang trái lại quay sang phải, gần như không chớp mắt được tí nào. Một phần vì bị Lulu Collins kéo hết chặn, nhưng lý do chính vẫn là do suy nghĩ quá nhiều về Christopher, người mình vẫn thầm

thương trọng nhớ bao năm này. Và cậu ấy cũng đã có đối tượng riêng của mình rồi. Chỉ có điều đó không phải là McKayla Donofrio, như mình vẫn nghĩ. Mà là một cô gái đã chết.

Cậu ý lại còn lên kế hoạch tiêu diệt cả tập đoàn Stark Enterprises nữa chứ!

Không phải mình thương sót hay biện minh gì cho tập đoàn Stark đâu nhưng cũng chưa đến mức phải phá sập nó hoàn toàn. Dù sao trong đó cũng có một số người mà mình khá quý mến.

Và Christopher cũng chẳng phải tử tế đến mức ngồi giải thích cặn kẽ chi tiết cho mình nghe về kế hoạch của cậu ấy và Felix sau khi đã xâm nhập được vào bộ máy đầu não của Stark Enterprises. Tại sao cậu phải kể cho mình nghe chứ, xét cho cùng mình cũng chỉ là một đứa người mẫu đầu đất thôi mà!

Tất nhiên, Christopher không nói huyếch toẹt ra như thế. Nhưng rõ ràng là cậu ấy không nghĩ rằng mình sẽ “hiểu được”, lại còn khuyên mình “tốt nhất không nên biết thì hơn”.

Mình nghĩ một phần cũng tại mình, tự dưng lại giả đồ ngu ngơ không biết tí teo gì về máy tính khi đến gặp cậu ấy lần đầu tiên ở trường, trong thân phận của Nikki Howard.

Nhưng thú thực là khi nghe được cái tham vọng muốn phá sập Stark Enterprises của anh em nhà Christopher, mình đã rất hoảng sợ. Mình buột miệng hỏi mà không kịp suy nghĩ gì thêm “Nhưng... tại sao?”.

Christopher mỉm cười đầy bí ẩn và nói: “Mình có lý do riêng của mình”.

Và mình đã kịp nhận thấy ánh mắt cậu ấy nhìn lướt qua tấm ảnh đặt trên giá sách rất nhanh.

Trời! Giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng rành ra rồi còn gì. Cái chết của mình, cũng giống như cái chết của các nhân vật nữ chính khác trong tiểu thuyết, đã gián tiếp kéo theo cái chết của một người khác: cái chết của Christopher, về mặt tinh thần. Trái tim của cậu ấy đã chết, một Christopher luôn vui vẻ và hạnh phúc – từng khiến trái tim mình không ít lần thổn thức, chỉ mòng ngóng một ngày nào đó cậu ấy có thể nhìn mình như một cô gái chứ không phải đơn thuần là cạ cứng cùng chơi trò Journeyquest – giờ đây đã biến thành một kẻ máu lạnh, tàn độc.

Sao mình lại phải ngạc nhiên tới vậy nhỉ? Trong truyện mấy chuyện tương tự như thế này chẳng đã xảy ra suốt. Christopher sẽ tìm cách trả thù cho cái chết của mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Nếu không phải vậy thì mình cũng chịu, không biết phải lý giải chuyện này như thế nào nữa.

Để cho chắc chắn, mình vội hỏi lại: “Một trong những lý do đó có phải là chuyện đã xảy ra với người bạn của cậu trong vụ tai nạn trung tâm T Stark hồi mấy tháng trước không? Bởi vì mình nghĩ người phải chịu trách nhiệm cho sự vụ ngày hôm đó chính là kẻ đã bắn quả sơn màu vào màn hình plasma, nơi cậu ấy đang đứng phía dưới”.

Christopher nhìn mình, mặt không bộc lộ một tẹo cảm xúc nào. “Vậy thì ai sẽ phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của mấy cái màn hình plasma treo trên trần ngày hôm đó? Nếu thực sự họ để ý cẩn thận một chút thì một chữ một chục quả sơn màu cũng không thể làm sập cả cái màn hình khổng lồ đó được”.

“Ừ thì là bên phía Stark” – mình nói – “Nhưng...”

“Công ty đó sẽ phải chịu trách nhiệm cho những gì đã xảy ra”.

Ồi Chúa ơi! Không ngờ cậu ấy lại suy nghĩ nghiêm túc tới vậy.

Phải gọi là siêu lãng mạn ý. Có đứa con gái nào mà không muốn có một chàng trai dám dũng cảm đứng lên đối đầu với cả một tập đoàn kinh tế hùng mạnh, để đòi lại công bằng cho mình? Nhất là khi cô ấy đang bị công ty đó vắt kiệt sức và xem chút nữa đã phải làm mồi cho cá mập chỉ vì những tham vọng của công ty.

Vấn đề là cậu ấy không làm điều đó vì mình, Nikki Howard, mà vì một người đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa – Emm Watts.

Giờ thì mình sẽ vĩnh viễn mang theo cái bí mật này xuống mồ. Mình không thể nói cho Christopher biết sự thật là mình vẫn chưa chết. Nếu không, ai mà biết cậu ấy sẽ còn làm những gì khi biết sự thật? Có khi để trả thù Stark Enterprises, cậu ấy sẽ rải truyền đơn trên tất cả các blog và diễn đàn trên mạng về chuyện của mình ý chứ.

Mà như vậy thì số phận của mình sẽ ra sao? Và còn bố mẹ mình nữa? Ngoài hai chỗ trước vành móng ngựa ở tòa.

Đành rằng có thể vì thế mà đế chế Stark sẽ sụp đổ thật đấy.

Nhưng dòng họ Watts nhà mình cùng theo đó mà lụn bại theo.

Tệ hơn nữa, không khéo trong khi Christopher và Felix đang âm mưu cài virus vào hệ thống máy chủ của Stark thì người bên Stark đã biết tổng từ lâu rồi, bởi không ai biết bọn họ đã cài máy nghe trộm trong nhà cậu ấy từ lúc nào. Ôi chuyện gì đang xảy ra thế này? Christopher, cậu bạn thân đáng yêu, vui tính của mình ngày nào giờ bỗng biến thành một kẻ thập tự chinh chuyên đi đòi công lý xã hội. Nhưng là từ khi nào?

“Cậu có nghĩ” – mình hỏi – “đó là điều mà bạn cậu – nếu mình nhớ không nhầm thì tên cậu ấy là Emm thì phải – muốn không? Nhớ cậu bị bắt thì sau? Cậu có thể sẽ phải chịu quản thúc tại gia, như em họ của cậu. Tệ hơn, có thể là phải ngồi tù, nếu cậu bị xét xử như một người vị thành niên”.

“Mình chẳng quan tâm” – Christopher lắc đầu quầy quậy – “Bị như thế mà có thể tiêu diệt được bọn họ thì cũng vẫn thấy đáng”.

Nghe thấy cậu ấy nói như vậy mà mình lạnh toát hết cả xương sống. Xem ra Christopher đã hoàn toàn biến thành một người khác thật rồi. Giờ thì cậu ý chỉ còn thiếu mỗi bộ áo trùm đầu màu đen và vài vết sẹo loang loang trên mặt thôi là đủ.

“Cậu mạo hiểm chấp nhận ngồi tù” – mình thẳng thốt hỏi lại – “chỉ vì một người con gái đã chết sao?”.

Và câu trả lời sau đó của Christopher đã giáng cho mình một đòn choáng váng.

“Cậu ấy hoàn toàn xứng đáng để mình làm điều đó” – Christopher nghiêm nghị nói.

Nếu được mình chỉ ước sao có thể cầm con dao gọt hoa quả kia lên và đâm thẳng vào trái tim của Emm Watts. Ôi trời, tự dưng sao mình ghét cô ta thế không biết. Mặc dù Emm Watts thực chất chính là mình. Mình thật không thể nhìn ảnh cô ta thêm một giây phút nào nữa. Mình phải ra khỏi đây thôi. Mình phải chạy ra khỏi phòng ngủ của Christopher ngay. Nhất là khi cảm giác muốn được lao tới ôm hôn cậu ấy một cái thật chặt vẫn đang lượn lờ trong đầu mình từ lúc bước vào trong này tới giờ.

Và cậu ấy thì không hề mảy may có tí ý định nào muốn hôn mình hết. Bởi trong tim của cậu ấy hiện nay chỉ có hình ảnh của người con gái đã chết.

Mình cũng chẳng nhớ sau đó mình đã nói gì và làm gì nữa. Chỉ nhớ là mình đã đi thẳng ra cửa, mặc áo khoác cho mình và cho Cosy rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Hình như lúc đó mắt mình đã lại long lanh ngấn lệ rồi...

Nhưng lần này có vẻ như Christopher không hề nhận ra.

Và giờ người nắm phần quyết định chính là mình... Mình có nên giao cho cậu ấy thứ cậu ấy cần và mạo hiểm công ăn việc làm của hàng chục đồng nghiệp vẫn đang cộng tác với mình hằng ngày hay không? Nếu kế hoạch của Christopher và Felix thành công, làm gì có cơ may tồn tại cho Stark Enterprises và hàng ngàn nhân viên của họ? Mình yêu Christopher và mình biết sẽ không có gì mà cậu ấy không làm được một khi đã hạ quyết tâm. Nhưng chỉ với một con virus máy tính mà muốn hạ gục một tập đoàn trị giá hàng tỷ tỷ đôla như Stark Enterprises thì liệu có phải là hơi điên rồ không?

Hay là mình cứ từ chối lời đề nghị của cậu ấy và tự thân vận động đi tìm mẹ cho anh Steven?

Cũng như vạch sẵn kế hoạch khiến cậu ấy phải để mất tới mình trong hình dạng mới của Nikki Howard như hiện nay, chứ không phải cố sống cố chết bắt cậu ấy nhớ lại chuyện Emm Watts ngày xưa nữa. Sau khi thấy không moi được thêm thông tin gì từ mình, cậu ấy có vẻ cũng không hề có ý định mời mình ở lại chơi.

Ít ra cậu ấy cũng lịch sự giữ đúng lời hứa cho mình mượn ô.

Và đó là lý do tại sao đêm qua mình đã trần trọc tới sáng, không học được một chữ nào cho buổi kiểm tra ngày hôm nay.

Việc đầu tiên mình làm ngay khi đến trường là tới thẳng phòng vệ sinh nữ dưới tầng trệt, tranh thủ thoa lại ít phấn và chỉnh đốn lại trang phục, trước khi chạm mặt Christopher ở tiết đầu tiên, Kỹ năng nói trước công chúng. Thật không biết sẽ phải mở lời như thế nào với cậu ấy nữa. Nhưng mình biết mình sẽ tự tin hơn sau khi đã thoa ít son bóng lên môi. Tác dụng của son bóng lâu nay vẫn được em gái mình tặng bóc lên tận mây xanh nhưng vẫn luôn bị mình bỏ qua... cho tới khi ngày ngày bị các chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp bắt dùng và mình tận mắt thấy rõ hiệu quả của chúng trong gương và trên các trang tạp chí thời trang do Nikki Howard làm gương mặt đại diện. Công nhận, chỉ một chút son bóng thôi cũng đủ khiến một cô gái tự tin lên hẳn.

Buồn cười nhất là khi mình đang suy nghĩ những lời này thì Frida từ đâu bỗng xô cửa đi vào, xem chút nữa thì lao bổ cả vào gương mình.

“Chị Emm – á, ý em là chị Nikki!” – con nhóc cuống cuống rút khăn giấy lau chỗ nước trà nóng đang văng tung tóe trên tay và trên sàn mình – “Ồi Chúa ơi, em xin lỗi!”.

Đám bạn của Frida – hiếm khi mình thấy nó đi đâu một mình, lúc nào cũng thấy có cả một bầy đoàn thể tử trong hội cổ vũ đi cùng nhau – đứng trờ như phỗng trầm trồ ngắm mình đầy ngưỡng mộ. Mặc dù mình đã tham gia nhập học tại trường Tribeca Alternative này (với thân phận mới hiện nay) được gần hai tháng rồi, nhưng học sinh trong tr vẫn chưa quen được việc thỉnh thoảng lại bắt gặp mình ở hành lang hoặc sân trường. Mỗi khi mình đi qua là mọi người cứ đứng sững hết cả lại trầm trồ, mặc dù công bằng mà nói mình có thể xếp vào nhóm những người ăn mặc cổ điển và kín đáo nhất trường rồi đấy. Chứ cứ nhìn Whitney Roberson và đám bạn của cô ta thì không khác gì như sắp lên sàn nhảy. Thế mà ông Stark lại định bắt mình khoe da khoe thịt trong buổi trình diễn trời trang Thiên thần của Stark trong đêm giao thừa sắp tới, như vậy thì còn gì là hình tượng của mình nữa.

“Ừm... Cám ơn em” – mình lúi húi lau chỗ vết trà trên áo hy vọng sẽ không để lại vết ố nào.

“Thật may gặp chị ở đây. Chúng ta cần nói chuyện” – Frida vừa nói vừa kéo tay mình vào trong phòng, sau khi đã đuổi khéo hết mọi người ra ngoài – “Các cậu cứ đi trước đi. Mình đứng buôn chuyện với chị Nik một tẹo đã”.

Nik cơ đấy! Hay ghê! Đảm bảo sau hôm này con bé sẽ có ổi chuyện để huênh hoang với đám bạn của nó.

Cũng may ngoài mình và mấy đứa đó ra thì trong phòng vệ sinh không có ai. Nhưng Frida cũng đi kiểm tra lại từng buồng cho chắc ăn.

“Sao chị có thể bỏ đi như thế ngày hôm qua?” – Frida nghiêm giọng hỏi, giờ thì không còn đám bạn xung quanh nữa nó cũng chẳng buồn phải giữ lịch sự lịch xiếc gì nữa – “Mẹ và em rất lo cho chị. Và chị thậm chí chẳng buồn nghe điện thoại của mẹ và em gì cả”.

Mình chỉ chớp mắt nhìn Frida, không nói gì. Mới sáng sớm ra đã om sòm thế này ai mà chịu nổi chứ. Cả đêm qua đã không được ngủ, sáng giờ cũng chưa được ngủm cả phê nào (mặc dù mình biết bụng dạ của Nikki không cho phép dùng nhiều cà phê hay các chất kích thích tương tự khác). Nhưng một cốc một ngày thì vẫn OK.

“Chị đã có một ngày cực kỳ tồi tệ” – mình phân trần. Nghe lý do này có vẻ hơi chung chung nhưng quả thật đó là điều tốt nhất mình có thể nghĩ ra lúc này.

“Và chị lại còn bỏ lại cả một túi quà lớn cho mọi người nữa chứ!” – Frida nói tiếp – “Rồi bỏ đi không nói tiếng nào”.

“Những món quà đó là để cho mọi người mở ra đêm giao thừa ở nhà bà mà” – mình không muốn nhớ lại những kỷ niệm cả gia đình vui vẻ mở quà bên nhau mỗi khi tới nghỉ Đông ở Florida. Bởi mình sẽ không bao giờ còn được tham gia vào những bữa tiệc gia đình như vậy

“Em biết” – Frida nói – “Chị thật là chu đáo...”.

Mình biết thừa con nhóc đã lắt thử cái hộp quà màu xanh mà mình đặc biệt dành cho nó và đoán được bên trong là cái gì... Đây là món quà không chỉ Frida, mà tất cả đám bạn của nó ở Tribeca Alternative đều ao ước nhưng không phải bố mẹ nào cũng đáp ứng nổi... Một đôi khuyên tai nạm kim cương cực kỳ tinh xảo.

“Nghe này” – tự dưng mình thấy thất vọng tràn trề khi nghĩ tới cảnh không được chứng kiến khuôn mặt rạng rỡ của Frida khi mở gói quà trên – “chị phải đi đây. Chuông sắp reo rồi và chị còn chưa tới chỗ tủ đồ nữa”.

“Không” – Frida giật vội lấy tay mình. Ôn Chúa, lần này không phải là tay đang cầm ly trà nóng – “Nikki, mẹ, bố và em đã nói chuyện. Đó là lý do tại sao cả nhà gọi cho chị suốt ngày hôm qua. Mẹ không hề ngờ là chị lại buồn như vậy khi biết không thể tới nghỉ Đông ở nhà bà. Mẹ cứ nghĩ là đợt đó chị sẽ bay sang mấy nơi hoa lệ kiểu như Paris hay London gì đó và không muốn...”.

“Chị phải đi thật đây” – mình thật không muốn nghe thêm một câu nào nữa. Frida có lẽ sắp sửa sẽ nói mấy câu an ủi kiểu như cả nhà sẽ tổ chức một bữa Christmas-Hanukkah sớm cho mình trước khi ba người họ bay sang với bà ở Florida, bỏ lại mình trơ trọi với mấy gói quà và một cuốn Câu chuyện Giáng sinh nào đó để đọc giết thời gian.

Nhưng mọi thứ sẽ vẫn không giống được như ngày xưa khi không có bè, bãi biển và mấy cái bánh khô như ngói của bà (mặc dù với cơ thể mới này dù có muốn mình cũng không thể ăn được).

“... nhưng giờ cả nhà biết chị sẽ ở lại trong thành phố... nên kế hoạch sẽ có chút thay đổi” – Frida nói tiếp – “Năm nay nhà mình sẽ không đi Florida nữa. Cả nhà sẽ ở lại New York và bà cũng đã đồng ý sẽ bay đến đây. Vì thế chị hoàn toàn có thể tham dự cùng mọi người. Em sẽ nói chị là một người bạn ở trường”.

“Frida” – mình không muốn nghe nữa.

“Thôi mà, chị Emm... Em biết, mọi chuyện sẽ không thể trở lại như xưa nhưng chắc chắn sẽ ổn thôi mà. Bà đã rất vui về khi mẹ mời bà lên nhà mình chơi mùa Đông năm nay. Chị cũng biết mời được bà tới một nơi rét như thế này đầu phải dễ...”

“Frida!”

Frida nhảy dựng lên, không hiểu do tiếng chuông hay do tiếng quát của mình. Nhưng nói chung là sau đó con bé đã chịu im lặng nghe mình nói.

“Chúng ta sẽ muộn giờ học mất. Chuyện này có gì sẽ nói tiếp sau, OK?”

“OK” – Frida xịu mặt xuống – “Nhưng... em cứ tưởng là chị sẽ vui mừng khi nghe thấy tin này cơ đấy. Em thậm chí đã không tham dự buổi cắm trại của đội cổ vũ, chỉ để ở lại trong thành phố cùng với cả nhà và chị”.

Đột nhiên mình không còn muốn uống trà hay cà phê hay bất cứ thứ gì nữa. Mình ném thẳng cốc nước trên tay mình vào cái thùng rác bên cạnh và lao thẳng ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

“Điều đó không hề khiến cho chị vui mừng một tẹo nào, Frida ạ” – mình bực bội nói, Frida lèo đèo chạy theo đằng sau – “Chị muốn em làm điều mà em muốn, chứ không phải điều em nghĩ là chị muốn”.

“Nhưng em đang làm điều mà em muốn thật mà” – Frida nói – “Em thực sự muốn tham dự bữa tiệc cuối năm của chị”.

Mình đứng khựng lại, quay ngoắt ra đằng sau nhìn thẳng vào mặt Frida, mặc cho mọi người xung quanh vẫn đang hối hả chạy vào lớp, trước khi bị đội sao đỏ ghi tên.

“Này” – mình nghiêm giọng – “Em từ bỏ chuyến đi tới Florida chỉ vì muốn đến tham dự tiệc của Lulu sao?” – hóa ra đây mới thực sự là lý do chính của việc làm hy sinh cao cả kia. Frida trước giờ vẫn luôn bị ám ảnh bởi ánh hào quang và những thứ hào nhoáng. Nó sẵn sàng làm mọi thứ miễn sao có thể tiếp cận được với người nổi tiếng...

Khuôn mặt đỏ bừng của Frida chứng tỏ suy nghĩ của mình là đúng, mặc dù con nhóc vẫn cứ chối đây đẩy: “Không, không hẳn”.

Mình giờ hai tay lên trời ngao ngán, sau đó quay lưng đi thẳng. Không còn gì để nói nữa rồi!

“Gì chứ?” – Frida vẫn cứ bám theo mình nhằng nhẵng – “Em tưởng là chị sẽ vui cơ đấy! Hôm qua trông chị buồn như vậy! Giờ chị đã có bố mẹ và em để sum vầy...”.

“Thật không còn lời nào để nói với em nữa, Frida ạ” – mình nói – “Hôm qua chị bất chấp thời tiết giá rét như thế để về nhà nói vài lời với mgium cho em... Tất cả chỉ vì thấy em quá tha thiết với cái trại kia. Và giờ khi thấy có lời đề nghị hấp dẫn hơn em quay ngoắt 180 độ, liệng nó không thương tiếc. Chuyện gì xảy ra với cái mà em gọi là tinh thần đồng đội của em thế? Chẳng phải em nói mình là một phần không thể thiếu của toàn đội đó sao?”.

Frida le te chạy theo mình, miệng mở ra chực thanh minh nhưng không thanh minh nổi lên đành ngậm lại... Không khác gì con cá vàng trong bể cá nhà mình. Giờ nó có nói gì cũng không biện minh nổi cho cái hành động vô trách nhiệm đó của mình.

“Em nghĩ mình đang ban ơn cho chị khi quyết định từ bỏ buổi cắm trại kia” – mình được thể nói tiếp – “Nhưng thực ra em không hề làm chuyện đó vì chị. Bởi vì chính em mới là người hưởng lợi từ cái mà em gọi là hy-sinh-vì-chị này. Nhưng em biết gì không, Free? Có những thứ còn quan trọng hơn sự hào nhoáng của mấy bữa tiệc xa hoa kia nhiều. Ví dụ như được sát cánh cùng những đồng đội của mình. Em có bao giờ nghĩ xem họ sẽ cảm thấy thế nào khi phát hiện ra em đã bỏ rơi mọi người chỉ vì muốn tiệc tùng với những người như Nikki Howard và Lulu Collins không?”.

Đến phòng học của mình rồi. Trước khi với tay mở cửa ra vào mình còn quay lại lừ mắt nhìn Frida thêm một lần nữa. Hai mắt nó đang chan chứa những giọt nước mắt đầy uất ức và giận dữ.

“Em đã nghĩ rằng mình làm như vậy là vì chị gái mình” – con bé nói.

“Hừm, em chỉ nhớ ra mình có một người chị khi em cầm thứ gì đó, ví dụ như cần có người về phe với mình để chống lại mẹ, hoặc cần có người mua cho em một đôi khuyên tai nam kim cương, hay cần một tấn thiệp mời dự bữa tiệc giao thừa lớn nhất trong năm mà nhân tiện đây chị cũng xin nói luôn rằng em sẽ không được mời”.

Nói rồi mình đẩy cửa bước vào trong lớp, đúng lúc tiếng thầy Greer từ bên trong vọng ra: “Này, em Howard! Rút cuộc em có định vào học không hay định đứng ngoài hành lang tán gẫu cả buổi thế?”.

“Em xin lỗi” – mình lí nhí cúi đầu về chỗ ngồi của mình.

... ngay trước mặt Christopher.

Ôi Chúa ơi, ngày hôm nay như thế vẫn chưa đủ tra tấn với mình hay sao???

12. Chương 11

MƯỜI MỘT

Điều lạ lùng nhất là lần đầu tiên trong tiết của thầy Greer mà Christopher không ngủ gật, ngược lại còn cười rất tươi chào mình: “Chào cậu”.

“Ồ...” – mình ấp úng gật đầu chào lại, lòng thầm nhủ Đừng có mỉm cười lại với cậu ta, Emm Watts

, cho dù mày có muốn đến đâu chẳng nữa, cho dù mày có yêu cậu ta đến mấy và cho dù trái tim mày đang như muốn tan chảy ra thành nước trước nụ cười đẹp như thiên thần kia... thì cậu ấy cũng không phải là của mày. Cậu ấy thậm chí đâu có thích mày! Cậu ấy chỉ thích con người của của mày thôi. Cái phần đã chết rồi ỳ.

Hơn nữa, những gì cậu ấy và cậu em họ muốn làm là sai trái.

Và trước khi mình kịp nói gì thêm với Christopher, Whitney Robertson, ngồi ngay bàn phía trên nhào hẳn người ra thì thào: “Ôi Chúa ơi! Đây có phải là áo của Temperley không? Đẹp dã man ý!”.

“Cuối tuần của cậu thế nào?” – tay chân của Whitney, Lindsey Jacobs ngồi kế bên hí hửng xen vào – “Mình đọc trên mạng thấy bảo cậu đã bay tới St. John của Brandon Stark?”. Trời, đã có ảnh chuyến đi đó trên mạng rồi sao? Nhanh kinh. Nếu có bức nào chụp lúc mình và Brandon đang hôn nhau ở quầy bar trong khách sạn, mình thế là phải đi và ai đó một trăm phát cho hả giận. “Chắc kỳ nghỉ của cậu tuyệt lắm nhỉ? Mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có thể thoát khỏi nơi này trong vài ngày. Thời tiết ở đây thật khiến con

người ta cũng rầu rĩ theo. Lại còn với Brandon Stark nữa chứ! Anh ý phải gọi là siêu hot ý. Sao cậu có thể quay về sớm thế nhỉ? Mình thà chết còn hơn!”.

Hơ hơ, cũng chung ý tưởng với mình đấy, nhưng có lý do là khác thôi.

“Các cô gái” – thầy Greer hăng giọng – “Xin lỗi đã làm gián đoạn nhưng đây là tuần cuối cùng của học kỳ rồi. Chúng ta còn phải chuẩn bị cho bài thuyết trình 3 phút nữa. Nên nhớ là bài này sẽ chiếm ¼ số điểm cuối kỳ nghỉ Đông của các em đấy nhé”.

Nghe thấy vậy mình thầm kêu gọi trong bụng vì mình hoàn toàn chưa chuẩn bị tí gì cho vụ này. Sớm muộn gì cũng tới lượt mình thuyết trình, híc híc... Tối qua sau khi từ nhà Christopher về mình đã suýt sốc khi thấy Lulu, thay vì bù khú với bạn bè trên sàn Cave như mọi ngày, hôm nay tự đứng lại ở nhà làm món gà hầm rượu vang coq au vin.

Xưa nay mình chưa bao giờ thấy cậu ấy nấu món gì phức tạp hơn món bống ngô dút lò vi sóng... nên mình còn tưởng hôm nay cậu ý có vấn đề thần kinh và xem chút nữa còn định gọi xe cứu thương.

Nhưng mình đã nhầm. Chẳng có cơn chấn động hay hoảng loạn tinh thần nào hết. Đơn giản là Lulu đang nấu ăn cho Steven, anh trai của Nikki – người đang được cậu ý cử đi xuống siêu thị mua “một loại bánh mì que của Pháp cực ngon” để ăn với món mà cậu ý đang chuẩn bị.

“Mình muốn anh cậu nghĩ là mình biết nấu ăn” – Lulu thông báo – “Không... chờ chút... có lẽ là mình không có cái tài này. Mà cậu nghĩ anh ấy sẽ thích mẫu con gái nào hơn, một đứa con gái nói dối là biết nấu ăn nhưng cố gắng đặc biệt nấu ăn cho anh ấy, hay một đứa con gái thực sự biết nấu ăn?”.

Mình thở dài ngao ngán: “Lulu, để mình nói cho cậu nghe bọn con trai ghét loại con gái như thế nào. Giống như cậu hiện giờ. Thật đáng thương hại. Nếu cậu muốn anh Steven thích cậu, sao cậu không là chính mình? Không phải đó là điều cậu luôn dạy mình sao? Hãy là chính mình?” – Mặc dù lời khuyên đó chưa bao giờ thực sự có hiệu quả. À, không, cũng có. Nhưng không phải là với Christopher.

Thực ra sau bữa tối mình hoàn toàn có thể ngồi vào bàn học, nếu muốn, nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng mình lại bon chen ra phòng khách ngồi hóng chuyện cùng Lulu, nghe Steven kể về công việc làm liên lạc viên trên tàu ngầm nơi anh ta đang đóng quân.

Đến khi mình quyết tâm đứng dậy vào phòng học bài thì Lulu tò tò đi theo mình vào trong phòng để tâm sự, nhưng mục đích chính vẫn là câu hỏi: “Nhưng... cậu có nghĩ là anh ý thích mình không?”.

“Lulu” – mình nói – “Cậu chỉ vừa mới gặp anh ý thôi mà. Tại sao chưa gì đã thích người ta đến thế?”.

Lulu thở dài nằm vật xuống giường: “Bởi vì anh ấy quá... tuyệt vời”.

Điều tuyệt vời nhất mà mình thấy ở ông anh trai của Nikki là anh ý tình nguyện rửa toàn bộ chỗ nồi niêu xoong chảo mà Lulu đã bày bừa đầy trên mặt bếp chỉ vì món gà hầm rượu vang kia. Khi thấy mấy cái nồi đó không nhét vừa máy rửa bát, Lulu quyết định bỏ lại đợi sáng mai chị Katerina đến xử lý sau.

Phải thừa nhận là... hành động ga-lăng này của anh Steven quá là tuyệt vời!

Nhưng giá như để tối qua thay vì ngồi ng thân tâng bốc Steven Howard lên tận mây xanh, mình chịu khó giở lại đọc qua bài vở một chút thì đã không đến mức phải nơm nớp lo sợ quan sát ngón tay thầy Greer dò số điểm như thế này.

“Chúng ta tiếp tục thôi nào” – thầy Greer vỗ hai tay – “Mời em...”

Không phải mình, mình thà cầu nguyện. Không phải mình, không phải mình. Xin thề cả tuần này mình sẽ ngày ngày ngoan ngoãn ở nhà học bài đến đêm...

“... Christopher Maloney”.

Christopher đứng dậy đi lên trước lớp. Mình phát hiện ra mình không phải là đứa con gái duy nhất trong lớp quay đầu lại nhìn theo bước chân của cậu ấy. Trong vài tuần trở lại đây Christopher đã chuyển từ style áo sơ-mi Polo – khiến cậu ấy không khác gì Jason Klein, bạn trai của Whitney kiêm ông-vua-tự-xưng của Hội Những thầy ma biết đi – sang kiểu áo khoác da màu đen cực cool. Hai mắt McKayla Donofrio (nhìn

phát ghét, chỉ muốn giật tung cái bờm trên đầu kia ra thôi) ngược lên đầy ngưỡng mộ khi Christopher đi ngang qua... Đến cả Whitney và Lindsey cũng xéch ngược lông mày nhìn theo...

“Nào...” – sau khi thấy Christopher đã sẵn sàng, thầy Greer rút đồng hồ tính giờ ra – “BẮT ĐẦU”.

“Stark Enterprises” – Christopher mở lời – “được coi là một trong những tập đoàn danh tiếng và hùng mạnh nhất thế giới hiện nay, vượt qua cả các tập đoàn dầu mỏ, khoáng sản, với tổng doanh thu gần 300 tỷ đôla/năm”.

Oé. Gì thế này? Bài thuyết trình 3 phút của Christopher là về Stark Enterprises sao?

Theo phản xạ, cả người mình tự nhiên cứ tụt dần tụt dần xuống ghế để trốn.

Bởi nghe cái giọng điệu của Christopher là đủ biết những gì cậu ấy sắp nói ra sau đây sẽ chẳng tốt lành gì. Mình không hề có ý định nói đỡ cho Stark Enterprise đâu nhưng còn gì mất mặt hơn khi mình, gương mặt đại diện của tập đoàn Stark, phải ngồi trơ mắt giữa lớp nghe những lời chỉ trích cay nghiệt về ông chủ mình. Chưa gì đã thấy cả chục con mắt đang lén lút đổ dồn về phía mình rồi.

“Tập đoàn Stark, doanh nghiệp được coi là lớn nhất nước Mỹ với hơn một triệu nhân viên” – Christopher nói tiếp – “tuyên bố rằng mỗi năm họ thu về được tới 7 tỷ đôla nhưng mức lương trung bình của mỗi nhân viên chỉ vèo vèo có 15.000 đôla/năm, thử hỏi làm sao đ trả cho một gia đình bình thường ở cái đất Mỹ này? Theo tôi được biết, họ thậm chí còn không được phép thành lập cái gọi là Công đoàn trong công ty. Chưa hết, sau hai năm làm việc, nhân viên của họ mới bắt đầu được hưởng các phúc lợi về y tế nhưng với chi phí cao ngất ngưỡng... đến nỗi phần lớn trong số đó đã phải đăng ký tham gia vào các chương trình bảo hiểm y tế của chính phủ. Đặc biệt, có không ít nhân viên của Stark phải cậy nhờ vào quỹ Medicaid để chi trả cho các hóa đơn viện phí của mình. Trong khi Robert Stark, Tổng giám đốc kiêm chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn Stark Enterprises, đều đặn có tên trong Top 10 Những người Giàu nhất thế giới do tạp chí Forbes bầu chọn, với tổng giá trị tài sản lên tới 40 tỷ đôla”.

Vừa nghe thấy thế cả lớp đột nhiên rộ lên những tiếng xì xào... và không chỉ có Lindsey và Whitney thôi đâu, ai cũng ngỡ ngàng không ngờ Bradon Stark lại đáng giá đến thế. Nhắm mắt cũng biết việc tiếp theo hai người đó sẽ làm là hỏi xin số điện thoại di động của Bradon.

“Suốt 20 năm qua” – Christopher hùng hồn nói – “một sự thật rõ ràng là bên ngoài có vẻ như các trung tâm thương mại đáp ứng được mọi loại yêu cầu về hàng hóa cho khách hàng với giá cả thấp và tiện dụng – bù lại Stark Enterprises là người hưởng mọi ưu đãi về thuế với mỗi trung tâm thương mại mà họ xây dựng lên trên khắp các tỉnh trên cả nước – nhưng sự tiện dụng nào cũng có cái giá của nó... Và cái giá mà cộng đồng và người dân Mỹ đang phải gánh chịu là không gì thay thế nổi... Chính các khu thương mại này đã quét sạch những cửa hàng nhỏ lẻ không được hỗ trợ về thuế, không bán các món đồ rẻ tiền được sản xuất tại Trung Quốc, vì thế không thể cạnh tranh nổi với cái giá không-thể-thấp-hơn của trung tâm thương mại Stark. Mọi người hãy nhìn nơi chúng ta đang sống xem, có khác nào một thành phố ma... khi mà lần lượt từng cửa hàng bán lẻ đang buộc phải đóng cửa nếu không muốn sập tiệm. Và rút cuộc thì ai sẽ là người chịu thiệt thòi nhất? Xin thưa, không phải ai khác mà chính là chúng ta, những người đóng thuế! Chính quyền và thành phố sẽ phải đổ tiền của vào các chương trình tái kiến thiết lại thành phố mà thường không đem lại kết quả khả quan nào bởi dân tình vẫn thích đi mua đồ ở trung tâm thương mại Stark hơn, hàng hóa vừa nhiều lại vừa sẽ đậu xe”.

Mình lén lút theo dõi phản ứng của mọi người xung quanh khi nghe bài phát biểu vừa rồi của Christopher. Thường thì vào buổi sáng sớm như thế này đa số cả lớp sẽ vẫn còn gà gật kể cả thầy Greer, người có thói quen rất xấu mỗi khi nghe bài thuyết trình của học sinh – đó là ngủ gật.

Nhưng hôm nay lại khác à nha, ai nấy mắt vẫn mở thao láo, chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời của Christopher. Điều này hiển nhiên là một động lực lớn khiến cậu ấy càng thêm hào hứng với bài phát biểu của mình.

“Tập đoàn Stark đã giảm được phí bằng cách gia công và thuê ngoài ở tất cả các khâu, và do đó không phải trả thêm một đồng nào cho các công nhân người Mỹ” – xem ra càng nói cậu ấy càng hăng – “Ví dụ, Stark Quark, loại máy tính sắp ra mắt trên thị trường của tập đoàn Stark cũng không phải là một ngoại lệ. Mọi công đoạn sản xuất ra máy tính Stark Quark đều được thuê công nhân nước ngoài toàn bộ. Và để đảm bảo

rằng Giáng sinh năm nay, toàn bộ trẻ con trên cái đất Mỹ này không thể không vui vầy bố mẹ mua một chiếc Stark Quark làm quà, tập đoàn Stark đã ký hợp đồng mua độc quyền trò chơi điện tử Realms, phiên bản mới của trò Journeyquest RPG để đi kèm với máy. Họ có cả một chiến dịch quảng bá rầm rộ cho mẫu máy tính này suốt nhiều tuần qua...”

Toàn thân mình càng lúc càng thụt sâu xuống khỏi bàn. Dám cá chẳng còn ai trong cái trường này là chưa xem mẫu quảng cáo đó bởi mình thấy nó được đăng tải âm ỉ trên Youtube chứ đâu: hình ảnh Nikki Howard trong bộ bikini nhãn hiệu Stark đang nằm vắt vẻo nghịch bàn phím máy tính Quark trên một tấm bệ đang hững hờ trôi giữa bể bơi mang hình laptop... Máy tính Quark không thấm nước (nói chính xác hơn là không thấm nước vô tình bắn lên, chứ cứ thả tôm cả máy xuống nước xem... đến người còn chết chứ đừng nói là máy) và còn có rất nhiều màu sắc cho bạn chọn lựa. Trong mẫu quảng cáo đó Nikki thay hết màu áo bikini này đến màu áo bikini khác để tiếp màu máy tính mà cô ta đang cầm trên tay... Ngoài ra không có một chút đả động nào về các tính năng và thông số kỹ thuật của chiếc máy... tất cả chỉ là: trông chúng rất đẹp!

Giống y như Nikki Howard, chỉ được khuôn mặt đẹp còn bên trong rỗng không.

“Nếu chúng ta không muốn nước Mỹ đi theo vết xe đổ của đế chế La Mã ngày xưa” – Christopher thao thao bất tuyệt, ở bên dưới Lindsey vô tư ngân nga phụ họa bằng bản nhạc được lồng trong quảng cáo đó mà giờ tới một đứa con nít 2 tuổi cũng thuộc và hát theo được – “Hùng mạnh và thịnh vượng là thể mà đến cuối thế kỷ thứ 5, họ cũng đã rơi vào hoàn cảnh tương tự như chúng ta bây giờ với sự sụp đổ của nền kinh tế và xã hội hoàn toàn phụ thuộc vào hàng hóa nhập khẩu. Chúng ta cần phải quay trở lại sản xuất và ngừng ngay việc tiêu thụ quá nhiều. Bằng không, những người như Robert Stark sẽ tiếp tục thu về những khoản lợi nhuận khổng lồ từ chính sự lười biếng của chúng ta – thay vì tới cửa hàng đĩa hát để mua đĩa, tới tiệm sách để mua sách, tới quầy rau quả để mua hoa quả, tới cửa hàng quần áo để mua quần áo, giờ mọi người thấy – tiện dụng hơn khi có thể mua được tất cả những thứ đó ở cùng một chỗ. Một vài người trong số chúng ta lười biếng tới nỗi tốn thêm ít xăng lái thêm vài kilom nữa để tới trung tâm thương mại, gom tất cả mọi thứ vào mua một thể – cho dù đó là toàn là đồ sản xuất ở nước ngoài với giá rẻ mạt, thậm chí chất lượng còn dưới mức cho phép – còn hơn mua từng món đồ tốt sản xuất chính hãng Mỹ ở từng cửa tiệm khác nhau trong thành phố. Mọi người hãy bỏ ra một phút suy nghĩ xem việc làm này sẽ tác động thế nào đến cộng đồng và thành phố nơi chúng ta đang sinh sống, chứ chưa nói tới tinh thần và sự phồn thịnh của toàn nước Mỹ. Những gì Stark Enterprises đang làm không phải là một sự tiến hóa, mà đó là sự khởi đầu của sự diệt vong”.

Cả lớp im phăng phắc, mọi người như đang tự suy ngẫm và phân tích từng lời từng chữ vừa xong của Christopher. Còn cậu ấy? Đang giương cặp mắt xanh biếc nhìn thẳng vào mặt mình, như thể mình là đại diện của Stark Enterprises không bằng.

Ô mà về mặt lý thuyết thì mình đúng là đại diện của Stark thật. Nhưng... xin lỗi chứ mình là người cuối cùng cậu ấy cần thuyết phục về sự xấu xa và thâm hiểm của họ. Cứ nhìn cái cách họ đã làm với mình thì rõ.

Đành rằng họ đã cứu sống mình thật.

Nhưng đồng thời họ đã buộc mình phải từ bỏ mọi thứ. Giờ mình đâu còn được đi nghỉ cùng cả nhà vào các dịp lễ tết nữa.

Mình hoàn toàn ủng hộ tất cả các luận điểm trong bài thuyết trình vừa rồi của Christopher về tập đoàn Stark. Nhưng cậu ấy hy vọng mình có thể làm được gì để thay đổi chuyện đó? Bỏ việc vì ông chủ của mình là kẻ xấu sao? Xin lỗi nhưng mình không thể bỏ việc.

Và mình cũng không thể nói những lời này trước mặt mọi người được.

Vì thế mình đành ngồi thẳng lên, khoanh hai tay trước ngực và nhìn thẳng lại vào mắt cậu ấy. Mặc dù làm vậy có nghĩa là mình sẽ phải nhìn vào khuôn mặt điển trai kia thêm một lần nữa và niềm khao khát được đặt lên đó những nụ hôn nồng cháy tiếp tục trỗi dậy trong mình.

Đúng lúc đó tiếng chuông đồng hồ trên bàn thầy Greer kêu lên inh ỏi báo hiệu đã hết 3 phút, làm mình và một vài bạn khác trong lớp thiếu điều nhảy dựng lên. Mọi người, trừ Christopher – người này giờ vẫn tiếp

tục nhìn chăm chăm vào mặt mình, lạnh lùng như cốc mocha latte đá.

Và rồi ai đó – à, McKayla Donofrio. Còn ai vào đây nữa. Cô ta không còn mảnh nào khác để thu hút sự chú ý của Christopher nữa hay sao? – bắt đầu vỗ tay. Tiế đến là từng người từng người một trong lớp đồng loạt vỗ tay tán thưởng. Một cách tích cực và thực lòng chứ không phải theo lối mĩa mai chế giễu như họ vẫn thường làm khi ai đó chẳng may đánh rơi khay thức ăn trong căng tin trường.

Thầy Greer gật đầu hài lòng: “Xuất sắc, Christopher. Cực kỳ ấn tượng. Một bài thuyết trình đầy sức thuyết phục với những luận điểm rõ ràng. Thầy nghĩ bài nói của em chưa đủ 3 phút nhưng thầy sẽ vẫn không trừ điểm bởi đây là một sự tiến bộ vượt bậc so với bài lần trước rồi. Em có thể về chỗ”.

Christopher đi trở về chỗ của mình. Mình kịp nhận thấy cái đá lông nheo rất nhanh của cả Whitney và Lindsey với Christopher khi cậu ấy đi qua chỗ bọn họ. Không thể tin được từ một kẻ bị coi là lập dị, chỉ trong vài tuần cậu ấy bỗng đứng trở thành trái táo hấp dẫn trong mắt họ. Như thể họ có thể cảm nhận được rằng ở bên trong cái vẻ ngoài tuấn tú kia, tâm hồn cậu ấy cũng đã chết... giống như mấy người bọn họ.

Tuy vậy một phần nhỏ trong mình vẫn nhất quyết không muốn tin rằng Christopher đã biến thành người của Hội Những thầy ma biết đi. Bởi mình biết tâm hồn cậu ấy vẫn chưa tắt lịm. Đó không phải là một Christopher mà mình đã từng yêu mến. Cậu ấy chỉ đang làm cái điều mà cậu phải làm để trả thù... trả thù cho chuyện đã xảy ra với mình. Cơn khát báo thù đã làm mờ mắt Christopher, khiến cậu ấy không còn tỉnh táo để nhận ra rằng thật ra mình vẫn chưa chết – rằng mình đang ngồi ngay trước mặt... và vừa quay đầu ra sau mỉm cười với cậu ấy và nói: “Cậu nói hay thật đấy!”.

Ngoài câu đó ra mình cũng chẳng biết phải nói sao nữa. Mọi con mắt đang đổ dồn về chỗ hai đứa mình, hồi hộp chờ xem phản ứng của mình trước bài thuyết trình đầy tính đả kích và phê phán kia. Họ muốn xem kịch thì mình diễn kịch cho họ xem.

Christopher gật đầu: “Cám ơn. Cậu đã có được thông tin mà bọn mình nói ngày hôm qua chưa?”.

“Một phần” – mình vừa nói vừa nhìn nghiêng người lục túi rút ra một mẫu giấy ghi số thẻ An ninh Xã hội của mẹ Steven và đẩy về phía bàn Christopher – “Mình sẽ cố gắng tìm nốt thứ còn lại sớm”.

Mình cũng chẳng dám chắc có làm nổi không nữa – bởi ngay cả việc làm thế nào để lấy được những thông tin đó mình còn chưa nghĩ ra nữa là. Nhưng mình lại không nỡ nói rằng mình không thể giúp cậu ấy, bởi xem ra Christopher là hy vọng cuối cùng của mình trong công cuộc tìm kiếm

Và ngoài ra còn có một lý do khác nữa: biết đâu chừng... chỉ là có thể thôi... nhưng biết đâu chừng bằng việc giúp đỡ Christopher, cậu ấy sẽ không còn ghét mình nữa.

Christopher nhón tay nhặt lấy mẫu giấy và đút tọt vào trong túi áo da, đúng lúc thầy Greer gọi tên nạn nhân của ngày hôm nay – ơn Chúa, không phải là mình.

“Mọi thứ mình nói khi nãy” – Christopher thì thào – “đều là sự thật”.

Hóa ra cậu ý cũng ý thức được những lời nói của mình chứa đầy sự hằn học và phần nộ cơ đấy.

“Ừ” – mình gật gù – “Mình biết chứ”.

“Vậy mà cậu vẫn trung thành với Robert Stark” – nói rồi cậu ấy khẽ mỉm cười. Mình cũng không biết phải lý giải nụ cười đó như thế nào nữa. Mình có cảm giác như thể cậu ấy biết một chút gì đó về mình.

Nhưng đó là gì nhỉ? Bởi điều căn bản và quan trọng nhất về mình thì cậu ấy mù tịt.

“Mình không có thứ mà cậu cần” – mình nói.

“Nhưng cậu sẽ lấy được cho mình” – Christopher nói giọng chắc nịch. Cậu ấy chưa bao giờ tỏ ra tự tin đến thế về bất cứ chuyện gì, hồi bọn mình vẫn còn là bạn thân... Christopher trước mặt mình lúc này đây vừa cuốn hút nhưng lại vừa có chút đáng sợ – “Đúng không?”

“Ừm” – đúng lúc đó điện thoại di động của Nikki trong túi xách của mình đổ chuông “Barracuda” – “Mình sẽ nói cho cậu biết sau”.

McKayla Donofrio bắt đầu bài thuyết trình tế nhị của mình về cái chủ đề muôn thuở: ngành công nghiệp bơ sữa và sự bất công đối với những người không tiêu hóa được đường sữa.

“OK” – cô ta nhìn chằm chằm về phía mình – “Nhạc chuông Fergie vừa rồi là sao? Thật không hay ho gì khi ai đó không thèm tắt điện thoại khi lên lớp” – hiển nhiên cô ta đang ám chỉ mình rồi – “Ít ra cũng nên tôn trọng người khác một chút chứ”.

“Xin lỗi” – mình loay hoay lục túi tìm điện thoại – “Xin lỗi, xin lỗi” – và tắt vội

Tất nhiên là sau khi kịp nghĩa thấy tin nhắn của chị Rebecca, người quản lý của mình.

“Buổi tổng duyệt cho chương trình Thiên thần của Stark đang diễn ra rồi,” – chị ta viết – “em đang ở đâu thế???”

13. Chương 12

Bác sỹ Higgins ngược lên từ tập tài liệu và mỉm cười với mình: “Cô biết cháu cảm thấy tội nghiệp và muốn giúp đỡ. Tất cả những gì cháu cần làm là hỏi. Mọi người ở Stark luôn sẵn sàng làm mọi thứ để giúp đỡ cháu giải quyết vấn đề này”.

“Ồ... thật à?” – mình trợn tròn mắt ngạc nhiên.

“Tất nhiên rồi. Thật lạ khi Steven Howard tự dừng lại đến tìm cháu thay vì tới gặp. Nhưng sau những chuyện đã xảy ra thì...”

“Chuyện gì đã xảy ra ạ?”.

“Chuyện của mẹ cậu ấy. Cô dám chắc là bản thân Steven cũng cảm thấy hơi xấu hổ”.

“Chuyện gì cơ ạ?” – mình tò mò hỏi – “Mẹ anh ý bị chuyện gì thế ạ?”.

Bác sỹ Higgins đóng tập hồ sơ lại, đi ra chỗ máy tính ở bàn làm việc và bật máy lên. “Cô cũng không hề ngạc nhiên khi cậu ý không nhắc gì tới chuyện này với cháu... Nói chung bà Howard không phải là một phụ nữ khỏe mạnh. Nếu bà ấy có liên lạc với cháu, hay Steven, điều quan trọng là cho dù bà ấy có nói với cháu những chuyện hoang đường tới đâu thì cũng nên nhớ rằng bà ấy không được khỏe. Bà Howard có tiền sử tâm thần từ rất lâu rồi, cộng thêm chứng nghiện rượu và lạm dụng thuốc”.

Mình choáng váng không nói nên lời. Bác sỹ Higgins ngược lên từ màn hình vi tính, nhìn thấy bộ dạng sốc toàn tập của mình liền gật đầu nói tiếp: “Do đó không có gì là bất bình thường khi bà ấy đột nhiên biến mất như vậy. Trước đây bà ý đã là như thế nhiều lần rồi”.

Càng nghe cô ấy nói mình càng thấy nghi ngờ về những gì đang nghe được...

“... Vì vậy ngay khi có tin tức gì về bà ấy” – bác sỹ Higgins dặn – “hãy lập tức liên lạc với chúng ta. Chuyện còn lại cứ để chúng ta xử lý. Bà Howard cần tiếp nhận điều trị y tế khẩn cấp”.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Bác sỹ Higgins đang lăm nhăm cái quái gì thế không biết? Đây đâu phải giống người mà anh Steven Howard mô tả với mình – mặc dù anh cũng chưa kể chi tiết nhiều về mẹ mình nhưng rõ ràng chuyện này không ăn nhập gì với những gì anh ý kể với mình về một người phụ nữ có trách nhiệm, không bao giờ để mặc cửa hàng không ai lo.

Ai là người nói thật đây? Bác sỹ Higgins hay anh Steven?

“Ừm” – cô bác sỹ lạch cạch gõ gõ gì đó vào máy tính – “Xong rồi. Cô rất vui là chúng ta có thể nói chuyện với nhau cởi mở như thế này” – vừa nói cô ý vừa đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi ra vỗ vai mình động viên và giúp mình leo xuống khỏi bàn khám bệnh – “Đôi khi giữa con gái với nhau nói chuyện vẫn tự nhiên hơn, đúng không?”.

“Vâng” – nhất là khi không có một ông luật sư của tập đoàn Stark lớn vồn bên cạnh lải nhải về việc mình có thể và không thể làm – “Rõ ràng rồi”.

“Ngủ ngon nhé” – cô Higgins bắt tay mình ở trước cửa phòng làm việc – “Nếu thấy đau đầu hoặc mắt bị nhòe, hoặc thấy buồn nôn hay bất kỳ triệu chứng gì thì hãy gọi ngay cho cô. Đừng ngại”

“Vâng” – mình âm ừ cho qua.

Sau đó cô Higgins quay trở lại bàn làm việc hí hoáy viết cái gì đó, chắc là đang cập nhật vào các thông tin vừa thu được sau cuộc trò chuyện với mình vào hồ sơ bệnh án của mình chứ đâu. Còn mình được đám vệ sỹ của Stark hộ tống dọc cái hành lang vừa tối vừa vắng vẻ, đi ra phía cửa chính – nơi đã có sẵn xe của công ty chờ để đưa về nhà.

Chưa hết, cùng một đám paparazzi và giới truyền thông đang trực sẵn bên ngoài. Hẳn họ đã được ai đó trong bệnh viện báo tin là thấy mình xuất hiện ở đây, chứ không làm quái gì có đông người biết chuyện thế này? Ngay khi mình vừa bước chân ra khỏi bệnh viện, một rừng máy ảnh và đèn flash lập tức bật lên tanh tách, thi nhau chụp hình mình. Cũng may có mấy người vệ sỹ bên cạnh bảo vệ cho mình chứ không chắc mình lại làm thêm vài cữ ngã mất mặt nữa khi bước xuống khỏi cầu thang bệnh viện.

“Nikki!” – một tay paparazzi kêu lên – “Cô không sao chứ?” – ánh đèn flash của anh ta tí nữa làm mình mù, mình chẳng còn nhìn ra ai với ai trong cái đám hỗn độn này nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế, cô Nikki? Cô có bình luận gì không?” – tiếng ai đó hét âm lên hỏi.

“Không có chuyện gì hết” – mình cố mỉm cười đáp lại một cách tự nhiên nhất có thể – “Tôi chỉ bị trượt chân, thế thôi. Tôi không sao hết. Thấy không? Không có chỗ nào bị thương hết. Trừ lòng tự trọng của tôi”.

“Nikki, liệu cú ngã này có liên quan đến chuyện đã xảy ra với cô mấy tháng trước không? Cái lần cô đột nhiên bị ngất tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark và phải nhập viện ỹ?” – một người khác hỏi. Ánh đèn flash lại lóe lên liên tục.

“Không, không liên quan gì hết” – mình nói – “Tôi chỉ bị trượt chân...”

Nhưng mình chưa kịp nói hết câu thì khựng lại không thốt thêm được lời nào nữa... khi nhìn thấy người đang đứng đợi mình ở cửa ô tô. Một anh chàng tóc sẫm màu, mắt xanh, trong hiếc áo khoác da nâu và quần jeans bạc màu. Trên tay anh ta là một bó hoa hồng lớn. Anh ta đang nhoẻn miệng cười. Với mình.

“Chào em” – mặt anh Gabriel Luna rạng rỡ.

“Ồ... chào anh” – mình nhìn xung quanh, mặc dù hoàn toàn ý thức được chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn cứ muốn lại hỏi cho chắc – “Em lên nhằm xe chẳng?”.

“Không hề” – anh Gabriel nói – “Đây là xe của em mà. Em sao rồi?”.

“Em vẫn ổn” – mình vẫn không dám tin vào mắt mình. Gabriel Luna đang đợi trước cửa xe của mình với một bó hồng lớn trên tay. Trước mặt toàn thể đám paparazzi, đang thi nhau chớp máy ảnh lia lịa về phía hai đứa mình. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không lẽ anh ấy “yêu” mình thật?

“À, cái này tặng cho em” – Gabriel sực nhớ ra bó hoa trên tay, lập tức chìa ra đưa cho mình. Ánh đèn flash vẫn loáng nhoáng khắp nơi – “Trông hơi dân dã một chút, anh biết” – anh ấy hạ giọng, để không ai nghe thấy được – “Nhưng quản lý của anh bảo như thế có khi lại hay”.

Mình nhận lấy bó hoa hồng dễ thương kia. “Quản lý... của anh á?” – mình thì thào hỏi lại. Tự dưng sao lại có quản lý nào liên quan ở đây?

“Và quản lý của em” – anh Gabriel vẫn giữ nguyên nụ cười tươi để mặc cho đám phóng viên chụp ảnh, dùng tay mở cửa xe giúp mình chui vào trong – “Họ tới cùng một trung tâm thể dục. Đúng lúc bài hát của anh sẽ được chọn trình bày tại buổi trình diễn của em, anh và em lại cùng đầu quân cho Stark, họ nhất trí cho rằng không phải ý tồi khi để hai chúng ta xuất hiện cùng nhau như thế này. Anh biết, như thế này có vẻ như có bàn tay dàn dựng trước, nhưng để các fan nghĩ rằng chúng ta là một cặp cũng không đến nỗi tệ, đúng không?”.

“À” – cuối cùng thì mình cũng hiểu ra vấn đề – “Ý anh là bài hát của anh...”

Gabriel nháy mắt cười với mình: “Ừ đúng. Bài hát”.

Giờ thì hai bọn mình đã yên vị trong xe. Sau khi đóng chặt cửa xe lại, mấy tay vệ sỹ lập tức lừa đám phóng viên để mở đường cho xe chạy. Ấy thế mà họ vẫn cố chạy theo ô tô để chụp thêm vài tấm hình nữa cả hỏi những câu đại loại như: “Nikki! Có phải cô và Gabriel Luna đang quen nhau đúng không? Hai người sẽ đi đâu bây giờ? Hia người đã hẹn hò với nhau bao lâu rồi?”

Sau khi cửa xe đóng lại, mọi thứ có vẻ yên tĩnh hơn hẳn. Anh Gabriel nhìn mình chăm chú, hai bên lông mày khẽ rướn lên: “Anh hy vọng... em sẽ không thấy phiền. Quản lý của em nói không sao”.

“Dạ” – mình còn biết nói gì được đây? Rằng mình sẽ cho bà Rebecca biết tay chẳng? – “Không. Không sao”.

“Tốt” – anh Gabriel nói – “Tất nhiên anh sẽ không giữ em lại. Giờ em chắc mệt lử rồi. Nếu em muốn về thẳng nhà cũng không sao. Nhưng nếu em muốn ăn chút gì đó...”.

Nhắc đến ăn mới nhớ, cả ngày nay mình chưa có gì vào bụng cả. Ngoài mấy quả dâu tây bọc sô-cô-la. Và mình còn rất nhiều thứ phải làm – ôn bài tập cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới, chuẩn bị một bài thuyết trình dài 3 phút, làm lành với cô em gái, tìm kiếm mẹ của Nikki Howard, hỏi kỹ lại mọi chuyện từ anh trai của cô ta. Đó là chưa kể đến Christopher vẫn đang chờ câu trả lời của mình về việc liệu mình có định giúp cậu ấy lật đổ Stark Enterprises hay không.

“Tốt quá” – mình nói không chút ngần ngại – “Sao lại không nhỉ?”.

Và độ một tiếng rưỡi sau thì mình đã có mặt tại Dos Gatos, câu lạc bộ dưới lòng đất, mà nếu không phải là người nổi tiếng bạn cũng khó mà biết tới sự tồn tại của nó, bởi nhìn bề ngoài nó trông khác gì một quán ăn thông thường.

Nhưng ngay khi bạn nói tên của mình ra, một anh chàng với cái máy bộ đàm thường trực trên tay sẽ đưa bạn vào qua cánh cửa có dòng chữ CHỈ DÀNH CHO NHN VIÊN – mà thực chất đó chính là cánh cửa thang máy. Ra khỏi thang máy, bạn đã có mặt tại một trong những câu lạc bộ nổi tiếng và được yêu thích nhất thành phố hiện nay. Tại đó, mình ngồi khuất trong một khu vực VIP riêng cùng anh Gabriel Luna, nghe anh ấy giải thích về nguồn gốc của bài hát “Nikki”.

“Nhân vật cô gái Nikki trong bài hát không nhất thiết phải là em” – anh ý nói, sau khi mình chén sạch một đĩa cá hồi và một ly margarita (không cồn, tất nhiên. Mình cá là anh Gabriel đã dẫn trước nhà ăn về thực đơn dành riêng cho mình này. Nhất là với cái danh tiếng bất hảo xưa nay của Nikki).

“Thế ạ?” – mình gật gù – “Hóa ra anh nói về một cô gái nào khác cũng tên là Nikki mà anh biết à?”.

Anh Gabriel mỉm cười. “Ừm, mà cũng có thể đó là em. Nhưng nói chung là nó được lấy cảm hứng từ em...”. i ánh đèn mờ ảo này, thật khó để nhìn rõ biểu cảm hiện giờ của anh ý. “Ý anh là có một Nikki của công chúng – một Nikki mà mọi người đều cho là biết rất rõ. Nhưng ẩn giấu bên trong vẫn còn một Nikki khác nữa – một Nikki mà em dường như không muốn mọi người nhìn thấy”.

Xem ra anh chàng Gabriel này thông minh hơn mình tưởng. “Anh thực nghĩ vậy sao? Anh nghĩ là em đang cố tình đẩy mọi người ra xa?”.

“Mấy tuần vừa qua anh không tài nào gặp được em. Nếu không biết em, có lẽ là anh đã nghĩ là em đang gặp gỡ, hẹn hò với ai khác rồi”.

Mình khẽ cắn môi, không nói gì. Vì sự thực đúng là mình đang gặp gỡ một người khác thật. Ở trường. Nhưng anh ý không biết đó thôi.

Có điều cái người mà mình đang gặp gỡ đó đã thể hiện rất rõ rằng cậu ấy đang yêu một người khác.

Và người khác đó chính là mình... ngày xưa.

“Chờ chút” – anh Gabriel đột nhiên nhào người ra phía mình, lấy tay gạt mấy sợi tóc đang xòa trước mắt – “Em có... một ai đó khác, đúng không?”.

Ồi Chúa ơi. Tại sao đôi mắt anh ấy phải xanh đến thế cơ chứ? Giống y như mắt của ai đó. Chỉ có điều xanh hơn, bởi vì nó tương phản với mái tóc sẫm màu và hai hàng lông mi cong và dài kia.

“Cũng... từng có” – mình âm ỉ thừa nhận, mắt cố tránh không nhìn vào mặt anh Gabriel, bụng thăm nguyên rủa Nikki Howard vì trái tim dễ xao xuyến khi đứng trước các anh chàng điển trai. Ví dụ như khi mấy ngón tay của anh ý vuốt khê lên má mình, toàn thân mình lập tức như muốn tan chảy, giống như hôm Bradon Stark chạm vào mình lúc ở St. John. Sao Christopher không thể chạm vào mình như thế nhỉ? Tại sao? – “Nhưng giờ thì không còn nữa. Cậu ấy thích... một cô gái khác. Cũng không hẳn nhưng nói chung là... đại khái như thế”.

Anh Gabriel nhướn một bên lông mày lên, tay anh ấy đã chuyển từ má mình vòng ra sau cổ. Ôi không. “Nghe có vẻ phức tạp nhỉ”.

“Anh không hiểu được đâu” – mình đáp.

Và mọi chuyện cũng bắt đầu từ đó, khi anh Gabriel dùng mấy ngón tay xoa nhẹ phần gáy của mình.

Tất cả là lỗi của Nikki Howard nói đúng hơn là cơ thể của cô ta. Chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra với Brandon, Justin và giờ là Gabriel. Cứ bị con trai động vào một cái là toàn thân Nikki mềm nhũn ra, không sao điều khiển nổi.

Và điều tệ hại nhất là anh Gabriel biết điều đó. Hoặc ít nhất là anh ấy nhận thấy được sự thay đổi trong cách phản ứng của Nikki. Bởi việc tiếp theo mình biết là anh ấy nhích dần lại gần chỗ mình đang ngồi, tay còn lại đưa lên ôm lấy mặt mình. Mặc dù mình không hề muốn – mặc dù không hề có tay sờ ảnh nào bên cạnh chụp hình bọn mình – nhưng mình đã để im cho anh ý kéo sát mặt mình về phía anh ý và không giằng ra khi anh từ từ đặt lên môi mình một nụ hôn nồng cháy. Mình biết! Mình đã để yên cho Gabriel Luna hôn mình! Thực tế là mình đã hôn trả lại anh ý, một cách nồng nhiệt để bù lại cho những cảm xúc bị kiềm nén bao lâu nay.

Nhưng đáng buồn là cảm xúc đó không phải dành cho anh Gabriel. Mà là dành cho người khác. Một người cũng có đôi mắt xanh giống như đôi mắt của anh Gabriel Luna.

Người sẽ không bao giờ, dù trong hàng triệu năm nữa, kéo sát mặt mình lại gần và cúi xuống hôn mình như thế này. Chứ đừng nói gì tới chuyện sáng tác bài hát danh riêng tặng mình. Hay nhận thấy sự tồn tại của một Nikki trong lòng công chúng và một Nikki ẩn giấu bên trong.

Cái cách anh Gabriel hôn mình không hề giống như một người bị quản lý ép phải mang hoa hồng tới tặng một cách miễn cưỡng. Giờ hai tay anh ấy đang ôm chặt lấy mình và hôn mình như thế đây là điều anh ý luôn chờ đợi bấy lâu nay. Mình có thể thấy rõ sự chân thành và tình cảm của anh Gabriel trong cái cách mà anh ý hôn mình.

Thật đáng buồn chính điều đó khiến mình chợt nhận ra rằng cảm giác của mình dành cho anh ý gần bằng 0. Và mình quyết định chủ động tách anh ấy ra khỏi nụ hôn dài tưởng chừng như vô tận kia.

“Ừm...” – mình cúi gầm mặt xuống, để mặc cho tóc xoa phủ hết khuôn mặt đang đỏ bừng vì ngượng kìa. Sau đó lúi húi lục túi tìm thỏi son bóng – “Wo”.

“Xin lỗi” – anh Gabriel vừa nói vừa nhoài người với tay lấy cốc nước uống một hơi cạn – “Đáng ra anh không nên làm như vậy”. Giọng anh ấy vẫn chưa hoàn toàn trở lại bình thường.

“Không” – mình nói. Mình giờ hộp phấn trang điểm thoa lại chút son bóng... nhưng lý do chính vẫn là để anh Gabriel không nhận thấy khuôn mặt của mình – “Không sao. Thật đấy ạ”

“Em chắc chắn là em có người khác rồi sao?”.

“Vâng” – mình nhẹ nhàng đáp lại – “Em rất tiếc nhưng quả thực là vậy”.

“Ngượng thật” – anh Gabriel mỉm cười ngại ngùng – “Anh cứ nghĩ chúng ta có thể trở thành một cặp đôi nổi tiếng cơ đấy. Mặc dù em là người rất khó đoán định”.

“Em là người khó đoán định á?” – mình đóng sập nắp hộp trang điểm lại. Giờ thì mặt mình không còn ửng đỏ lên vì thẹn thùng nữa – “Em không phải là người đem tên tuổi của một cô gái lạ huơ lạ hoắc vào trong bài hát của mình và thể thốt những lời yêu đương với cô ta trong khi bản thân đâu có biết gì nhiều về cô ta. Và em cũng đang cố bỏ qua sự thật là anh chọn đúng cô gái tình cờ là khuôn mặt đại diện của chính công ty đĩa hát của mình”.

“Em không thực lòng tin rằng anh sáng tác bài hát đó về em để đánh bóng tên tuổi của bản thân đấy chứ hả?” – anh Gabriel hỏi lại, mặt trông có vẻ bị tổn thương sâu sắc.

Mình không còn biết phải tin vào cái gì đó nữa. Mọi thứ mình vẫn hằng tin tưởng bấy lâu nay rút cuộc chẳng có cái nào là thật hết. Bố mẹ đáng ra phải luôn ở bên cạnh để bảo vệ cho mình thực ra không phải lúc nào cũng có thể làm được như vậy, tập đoàn tài chính hùng mạnh mà mình vẫn cho là cỗ máy giết người máu lạnh tự dừng lại giang tay ra cứu sống mình và một đứa vốn được coi là có đầu óc như mình rút cuộc biến thành một đứa rỗng tuếch, chẳng biết chuyện gì.

Thử hỏi mình còn biết tin vào cái gì nữa bây giờ?

“Không có gì khó khăn để nhận ra rằng anh để công ty đĩa hát Stark giới thiệu bài hát của anh viết về em cho toàn thể giới biết bằng cách trình bày chính ca khúc đó tại buổi biểu diễn thời trang đồ lót mà em là nhân vật chính” – mình chỉ ra – “Hay là em nhầm?”.

Trong một giây anh Gabriel có hơi thoáng giật mình. Sau đó phá lên cười ngặt nghẽo.

“Xin đính chính lại với em một chút... Anh bị ép phải làm điều đó bởi quản lý của mình chứ bản thân anh ngay từ đầu đã phản đối không muốn tham gia vào show thời trang Thiên thần của Stark này”.

“Ồ” – mình c để không mỉm cười lại. Mặc dù không ngờ ý tưởng lớn gặp nhau thế này – “Em cũng không hề thích thú gì với cái vụ Thiên thần của Stark này”.

“Anh nghĩ có lẽ chúng ta có nhiều điểm tương đồng hơn chúng ta nghĩ đấy” – anh Gabriel mỉm cười nói.

“Vâng” – mình đảo tròn mắt, chọc lại anh ý – “Hai chúng ta đều là nô lệ của tập đoàn Stark”.

“Nhưng như vậy không có nghĩa là” – anh Gabriel nói – “những gì anh nói trong ca khúc kia không phải là sự thật. Có cái gì đó về em, Nikki, mà anh không sao có thể bỏ ra khỏi đầu được kể từ sau lần gặp gỡ nhau đầu tiên. Em dường như chưa bao giờ có ý định mở lòng mình với anh hết... cho tới đêm nay”.

Mình cười đầy đau khổ: “Tin em đi, anh Gabriel... Em chính là một trong những người anh nên tránh xa thì hơn”.

14. Chương 13

MƯỜI HAI

Ba tháng trước nếu ai có hỏi mình sẽ làm gì trong tuần kiểm tra cuối kỳ, hiển nhiên việc tham gia trình diễn thời trang đồ lót cùng với những siêu mẫu hàng đầu thế giới không phải là ưu tiên hàng đầu trong danh sách Những việc cần làm của mình.

Mà không... chính xác là mấy chuyện như thế không

ời nào có tên trong danh sách của mình được!

Mình có cảm giác không khác gì đám khỉ mặc quần áo trình diễn trên sân khấu mua vui cho thiên hạ.

Chỉ có điều đám khỉ ở đây là các siêu mẫu hàng đầu thế giới và sân khấu xiếc được gọi bằng cái tên mỹ miều: sàn trình diễn thời trang.

Và mình sắp sửa công khai làm bẽ mặt bản thân trước bàn dân thiên hạ bằng việc khoác lên người món đồ kiêu vãi hơn bất kỳ món đồ nào mình từng mặc ở nơi công cộng, kể cả trong phòng thay đồ của trường – nơi mình luôn tìm được cái gì đó che thân từ nách xuống tới bắp đùi trên, kể cả nếu phải dùng tới khăn tắm. Mặc dù trong phòng thay đồ của trường Tribeca Alternative có trang bị đầy đủ các buồng tắm đứng kiểu cho tù nhân – bốn đến sáu đứa con gái có thể tắm cùng một lúc – nhưng với cách mà người ta dạy thể dục ở đây thì chẳng bao giờ ra mồ hôi nhiều tới mức phải tắm cả.

Đơn cử là mình, khi còn là Emm Watts, luôn tìm cách lủi trước cả khi bóng tối nên hầu như không phải đổ một giọt mồ hôi nào trong các giờ thể dục.

Này nhá, không ra mồ hôi. Không cần tắm. Vấn đề đã được giải quyết.

Và giờ trong thân xác Nikki Howard mình sẽ phải lãnh đủ mọi quả báo, bù lại cho những lần lẩn như chạch trong giờ thể dục ngày xưa của Emm Watts. Mình không chỉ đi qua đi lại trong bộ đồ lót kiêu vãi vào đêm Giao thừa (một sự kiện mà mình s phải tự làm bề mặt bản thân trước hơn 400 khán giả từ phóng viên, nhà báo, nhiếp ảnh gia, quay phim, đến các nhà thiết kế thời trang, các đạo diễn hình ảnh cùng các ngôi sao nổi tiếng như Sting, John Mayer... và rất nhiều nhân vật đình đám của giới thượng lưu cùng tụ họp về Midtown nhân dịp này) mà mình còn phải tham gia không biết bao nhiêu buổi thử đồ và tổng duyệt nữa – nơi mình gần như phải phơi bày toàn bộ cơ thể trước mặt hàng tá nhân viên âm thanh, ánh sáng, thợ kỹ thuật, nhân viên trang điểm... cùng với các bạn diễn siêu mẫu khác.

Một trong số đó – hình như tên là Kelly – cứ chốc chốc lại quay sang nhìn mình, lúc cả bọn ngồi đợi tới lượt thử đồ và thử cánh thiên thần. Không thể tưởng tượng nổi họ phải chuẩn bị ngần ấy thứ đồ cho một buổi biểu diễn sẽ diễn ra chỉ vón vẹn có gần một giờ đồng hồ.

“Em đang lo lắng phải không, Nikki?” – Kelly nhào người sang hỏi mình, giọng miền Nam đặc sệt – “Bởi vì trông em có vẻ lo lắng”.

“Dạ...” – mình hơi bất ngờ khi thấy chị ta chủ động bắt chuyện với mình. Thường thì sẽ chẳng có ai thèm nói chuyện với mình, trừ mấy thợ trang điểm của mình – “Cũng hơi hơi”.

Mình lịch sự cười gượng đáp lại. Không ngờ mấy quả dâu tây bọc sô-cô-la lúc này bốc vội bốc vàng trên bàn ăn cũng có thể gây khó chịu cho dạ dày của mình đến vậy. Sao mình cứ không chịu làm theo chỉ dẫn của bác sỹ được dính sờ sờ trên tủ lạnh trong bếp về danh sách các đồ ăn, thức uống mình không-bao-giờ-được-phép-đụng-vào nhỉ? Trong danh sách đó sô-cô-la được xếp vào vị trí thứ 4 hay thứ 5 gì đó mà.

“Em sẽ ổn thôi” – chị Kelly chớp chớp đôi mắt nâu to tròn vừa mới được kẻ eye-liner rất cầu kỳ – “Nếu đèn trên sân khấu rơi vào chói mắt quá khiến em không thể nhìn thấy gì thì hãy cầm nhận sân khấu bằng chân của mình. Nếu thấy bàn chân như đang chạm vào không khí thì nhớ đừng có hạ chân xuống bởi điều đó có nghĩa là em đang ở điểm đích cuối cùng rồi. Bước thêm một bước nữa là em sẽ ngã lộn nhào xuống dưới sân khấu đấy”.

Thoạt nghe cứ tưởng chị ấy đang trấn an, động viên mình nhưng càng nghe chị ấy nói mình càng cảm thấy bất an hơn. Vậy ra còn có cả vụ bị ánh đèn rơi vào mắt không nhìn thấy được gì hết? Và mình hoàn toàn có khả năng bị ngã lộn nhào xuống khỏi sàn catwalk nữa? Trước giờ chưa từng có ai cảnh báo với mình về điều này. Nghe nói mình còn phải trình diễn trên một đôi giày cao gót 12 phân hiệu Louboutin nữa chứ... Híc, phen này đến đi thăng thôi cũng còn khó cứ đừng nói gì đến việc uốn éo đi sao cho đẹp.

Nghĩ vậy thôi nhưng mình vẫn lịch sự gật đầu: “Thế ạ, cảm ơn chị”.

“Ồ kìa, Nikki” – mặt chị Kelly lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột độ – “Chính em là người đã mách cho chị bí quyết đó khi chị lần đầu tiên đi diễn mà. Em quên rồi sao?”.

Ồi giờ, mình lại nói hớ rồi.

“À... à” – mình phá lên cười chữa ngượng.

Tất nhiên điều đó không qua được mắt của chị Kelly.

“Hóa ra em thực sự bị chấn thương ở đầu và mất trí nhớ như lời đồn đại” – chị ta chep miệng đầy vẻ thương hại.

“Cảm giác đó như thế nào?” – một cô bạn khác ngồi bên cạnh nghe thấy vậy cũng vội nhào người sang góp chuyện. Bọn mình vẫn đang phải ngồi chờ sân khấu và đạo cụ sẵn sàng cho buổi tổng duyệt.

Lạ ghê, sao hai người này tự dưng lại muốn bắt chuyện với mình thế nhỉ? Từ lúc mình bước vào phòng hậu trường phía sau sân khấu để làm các khâu chuẩn bị như trang điểm, làm tóc, thử trang phục, thử cánh thiên thần... tới giờ không ai buồn nói chuyện với mình lấy một câu, mặc dù mình biết thừa hoạt động trong ngành bấy lâu, không ít thì nhiều cũng phải có người quen Nikki Howard chứ.

Nhưng một là mấy cô gái này quá thẹn thùng ngại chào hỏi (khả năng này thì không cao bởi người làm trong ngành này quảng giao rộng lắm), hai là Nikki đã làm cái gì đó chọc giận họ – mà theo mình hiểu về

tính cách của Nikki thì đây có vẻ là lời giải thích hợp lý nhất cho hành động cô lập Nikki kia của mọi người.
“Cảm giác gì như thế nào cơ?” – mình giật thót mình hỏi lại, không lẽ cô ta đã biết về vụ phẫu thuật ghép não của mình?

Hoặc có thể cô ta chỉ đơn thuần là gián điệp do người của Stark phái tới để dò la tin tức từ mình... xem mình có phải là đứa lảm điều hay không.

Mình đúng là mắc chứng hoang tưởng nặng rồi – hậu quả của việc ngày ngày phải sống trong nơm nớp sợ hãi lo rằng có người đang theo dõi hoặc đặt máy nghe lén mình...

“Cái áo lót đính kim cương ý” – cô gái tóc vàng nhắc lại, khi thấy mình lặng thinh không nói thêm lời nào – “Cái áo trị giá 10 triệu đôla mà em mặc ý, Nik. Cảm giác khi mặc nó thế nào?”

Mình cúi xuống nhìn. Ừ nhỉ, mình quên bég đi mất vụ này.

“À,” – mình thở phào nhẹ nhõm – “cái này ý ả? Không được thoải mái lắm. Chẳng ai lại dùng kim cương vốn là loại vật chất cứng nhất trên đời, để làm áo lót như thế này cả. Nói chính xác hơn họ dùng thanh kim cương tổng hợp để chế tạo ra chiếc áo này. Chắc cái đó chị cũng biết rồi”.

Oé, kiểu ăn nói như một con mọt sách thế này đâu giống Nikki Howard...

Hèn gì cô gái tóc vàng kia – nếu mình nhớ không nhầm tên là Veronica – chỉ biết trợn tròn mắt nhìn mình. Cũng may là chị Kelly – cùng vài cô người mẫu khác ngồi đối diện – chữa cháy cho mình bằng cách ôm miệng khúc khích cười.

“Kim cương nano gì cũng được” – chị Kelly vẫn chưa hết cười – “Mà em đã làm gì kể từ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau thế? Học thêm môn Khoa học ở lớp buổi tối sao?”.

“Không phải là lớp buổi tối” – mình trả lời – “mà chính xác hơn là trường trung học”.

Đúng lúc đó cái điện thoại không-phải-hiệu-Stark của mình đổ chuông. Là tin nhắn của Frida.

“Em xin lỗi” – con bé viết – “Làm ơn đừng giận nữa mà! Em iu chị lắm lắm! Chị phải nhìn em bây giờ, mắt sưng húp vì khóc suốt cả ngày hôm nay! Gọi lại cho em nhé!”.

Gớm, mới có tí chuyện như thế mà nó đã làm cứ như là ngày tận thế đến nơi rồi. Không được đến dự buổi tiệc cuối năm ở nhà mình và Lulu thì có là gì, so với việc mình đang phải khoác lên người một chiếc áo lót đính kim cương, quần chíp ren màu đen và đôi cánh thiên thần bự tổ chẳng. Mẹ và ngất là cái chắc khi nhìn thấy con gái mình trong bộ dạng như thế này.

P.S: mình sẽ không đời nào gọi lại cho Frida. Bản thân mình cũng đang có quá đủ việc đau đầu cần giải quyết rồi, chuyện của Frida cứ để từ từ cũng được.

“Ủầy, điện thoại của cậu đẹp thế” – Kelly trầm trồ đầy ngưỡng mộ – “Tên bản nhạc của cái tin nhắn đó là gì đấy?”.

Mình tròn mắt nhìn chị ta: “Chị có thể tải miễn phí trên mạng mà” – không hiểu phản ứng của họ sẽ thế nào khi biết nhạc chuông của mình có tên là Nước mắt trận chiến Rồng trong game online Journeyquest nhỉ.

Nhưng xem ra họ cũng chẳng quan tâm lắm thì phải vì chị Kelly vừa nghe thấy thế lập tức chìa con điện thoại hiệu Stark của mình ra nhờ: “Ôi... ôi thế à? Tải cho chị đi... chị thích lắm”.

“Chị nữa!” – ngay lập tức mấy cô người mẫu còn lại cũng nhao nhao lên. Tất cả, trừ Veronica, người vẫn đang tròn xoe mắt nhìn mọi người như thể họ đã bị mất trí hết cả lượt. Giữ thế diện tí đi! – đó là điều mà ánh mắt của cô ta như muốn ám chỉ.

“Các tiểu thư!” – Alessandro, đạo diễn sân khấu vỗ tay gọi – “Đến giờ rồi! Làm đúng như những gì chúng ta đã tập lần trước, ok?”.

Có điều mấy lần tập trước bọn mình vẫn chỉ mặc quần áo bình thường, bởi khi đó toàn bộ đồ biểu diễn vẫn chưa được chuyển đến. Kể cả mấy cái cánh thiên thần.

Đột nhiên mình chẳng nghe thấy tiếng ông ta nói gì nữa bởi tiếng nhạc xập xình bên ngoài sân khấu.

“Ồ, các nhạc công cũng đã đến rồi” – ông ta chêm vào một cách thừa thãi – “Giờ thử xem chúng ta có thể bước cùng nhịp với tiếng nhạc không nào”

Đang ríu rít vây quanh mình nhờ tải nhạc chuông điện thoại là thế, vừa nghe thấy hiệu lệnh của đạo diễn, các cô gái lập tức chạy về đúng vị trí của mình, chuẩn bị sẵn sàng cho buổi biểu diễn. Chị Shauna, trợ lý cho chị quản lý Rebecca của mình, lon ton chạy tới thì thào vào tai mình: “OK, đến lúc rồi đấy Nikki. Đừng lo lắng gì hết... À, họ vừa thông báo có một chút thay đổi vào phút cuối. Khi em mặc chiếc áo đính kim cương đi ra, Gabriel Luna sẽ chơi bản nhạc mới nhất của mình, có tên là “Nikki”. Chị đã nói đừng có lo lắng mà”.

vòng tay ôm lấy mình, giữa một đồng dây thép loằng ngoằng của cái cánh.

“Em không sao, em không sao” – mình trấn an anh ta – “Em chỉ bị trượt phải cái gì thôi – em trượt phải cái gì đó trên sàn sân khấu thì phải...”

Nói rồi mình còn dáo dác quay đầu sang hai bên xem có phải mình nói đúng không và nhìn thấy túm lông này. Ôn Chúa. Không phải là mình vụng về không biết đi catwalk là tốt lắm rồi.

Mình không hề có ý muốn làm rùm beng mọi chuyện, thôi thì cứ coi như là một sự cố ngoài ý muốn thôi. Mặt ông Alexssandro tối sầm lại khi nhìn thấy túm lông trên tay anh Gabriel – bởi vì ngay khi nhìn thấy vật chứng trên tay mình, anh Gabriel đã giận dữ giơ lên cho ông đạo diễn xem. Hậu quả là cả đoàn được một phen tái mặt trước tiếng gầm rú của ông Alexssandro về sự bất cẩn của nhân viên phục trang, không cầm mấy chiếc lông này cho tử tế.

Tất nhiên mình cũng không sửa lại lời cáo buộc trên. Mình biết chị Veronica đã làm việc đó, một cách cố ý – cái câu nhắc nhở Hãy coi chừng đấy! của chị ta hóa ra là ý này. Thôi kệ, mình còn ối việc khác quan trọng hơn cần phải giải quyết.

Trước tiên là việc bị đưa trở lại cái khoa Thần kinh và ngoại Thần kinh này.

Chắc chắn không chỉ đơn thuần vì họ lo cho cái đầu của mình, hay muốn kiểm tra xem bộ não mới có còn dính chắc vào hộp sọ không...

... mình biết thừa họ muốn nhân cơ hội này lên lớp cho mình một bài về... hành vi và cách cư xử của mình dạo gần đây.

Mình đoán không sai mà...

“Đầu tuần này cũng vừa có một vụ ở St. John” – bác sỹ Higgins nói, mắt chăm chú vào tập hồ sơ bệnh án trên tay – “Cháu cũng bị ngã ở đó”.

Ồi giời ơi! Đúng là họ đã theo dõi mình thật rồi. Không phải là mình bị hoang tưởng. Đến bao giờ bọn họ mới chịu để yên cho mình một mình đây?

Chờng nào mình còn là gương mặt đại diện của tập đoàn Stark thì... KHÔNG BAO GIỜ!

“Cháu chỉ bị trượt chân thôi” – mình sửa lại – “Cháu không bị ngã”. Tất nhiên về lý thuyết thì hôm đó mình đã nhảy xuống biển chứ không phải trượt chân trượt tay gì hết. Nhưng cô ấy làm sao biết được điều đó – “Bọn họ bắt cháu bám vào cái mòm đá trơn tuột nên cháu đã không nắm được chắc”.

“Ra vậy” – cô Higgins vẫn không rời mắt khỏi tập hồ sơ – “Cháu cũng vừa về nhà thăm gia đình. Và cậu bạn Christopher Maloney”.

Đây là một lời khẳng định chứ không phải câu hỏi. Vì thế mình chỉ biết trơ mắt ra nhìn cô bác sỹ. Cô ý nói vậy rồi thì mình còn biết trả lời sao nữa? Ngay từ đầu mình đã biết quy luật của cuộc chơi: mình được sống, đổi lại họ sẽ theo dõi – nghe ngóng – mọi động thái và cử động của mình.

“Cháu cũng biết chúng ta luôn khuyến khích hạn chế về thăm lại những người quen cháu trong quá khứ” – bác sỹ Higgins nói tiếp – “Điều đó sẽ chỉ khiến mọi người đặt ra câu hỏi làm sao cháu quen được những người đó và cháu hẳn không hề muốn thu hút thêm những sự chú ý không cần thiết về mình nữa đúng không?”

“Không ạ” – mình lí nhí – “Nhưng...” – đột nhiên mình muốn đâm đá một thứ gì đó. Hoặc một ai đó. Mình muốn thay ngay ra khỏi bộ đồ lót kim cương và cái cánh vương vী này để trở về với bộ quần áo thường này của mình.

Mình không thể chấp nhận được sự thật là có người đang ngày đêm theo dõi, dòm ngó mình.... Mình muốn nhai một cái gì đó cho hả cơn ức chế này!

“Cô biết việc đó không hề dễ dàng gì” – bác sỹ Higgins nói ra chiều thông cảm, như thể đọc được những suy nghĩ của mình vậy. Nhưng hiển nhiên là không rồi bởi nếu không cô ấy đã phải chết khiếp khi đọc được những gì đang diễn ra trong đầu mình. Hơn nữa dù kỹ thuật của họ có tiên tiến tới mấy cũng không thể khống chế và điều khiển suy nghĩ của mình được. Suy nghĩ là của mình. Stark không có quyền sở hữu hay điều khiển nó – “Tất nhiên là cháu nhớ gia đình và bạn bè của mình. Và chúng ta cũng không hề ép cháu không được gặp mặt họ. Đó là lý do vì sao chúng ta cho phép cháu tới trường cùng em gái. Nhưng cháu phải hạn chế các chuyến thăm viếng cá nhân đi. Cháu sẽ không ổn định và thích nghi với cuộc đời mới của mình được nếu vẫn còn vương vấn với cuộc đời cũ ngày xưa. Cháu hiểu ý cô rồi chứ?”.

Mình chợt nhớ tới Christopher. Không phải đó chính là điều cậu ấy đang làm đó sao? Vương vấn với tình yêu cũ, Emm Watts (mặc dù cậu ấy chưa bao giờ chính thức thừa nhận, khi mình vẫn còn ở bên cạnh, rằng cậu ấy thích mình) thay vì mở lòng đón nhận tình yêu mới?

“Có lẽ vậy” – mình gật gù cho xong chuyện, mong sao có thể biến khỏi nơi này càng nhanh càng tốt – “Cháu chỉ gặp chút khó khăn trong giai đoạn chuyển giao thôi”.

“Hiểu được điều đó” – bác sỹ Higgins mỉm cười hài lòng – “ tức là cháu đã đi được một nửa chặng đường để vượt qua nó rồi đấy. Giờ thì...” – nói rồi cô ấy lật sang trang hồ sơ tiếp theo – “Hãy nói về người anh trai của Nikki Howard”.

Cả người mình lạnh toát. Stark đã biết! Họ đã biết về anh Steven!

Ồ mà họ biết cũng có gì là lạ! Họ biết tất thấy mọi thứ!

15. Chương 14

MƯỜI BỐN

La cà chơi bởi cả tối (không phải cuối tuần) với anh chàng ca sỹ điển trai người Anh có lẽ không phải là cách tốt nhất để chuẩn bị cho kỳ kiểm tra cuối kỳ sắp tới.

Nói đúng hơn nó là cách tốt nhất để đảm bảo rằng bạn sẽ không thể tỉnh táo và sáng suốt được vào sáng hôm sau.

Nhất là sau khi về nhà chưa được ngủ ngay vì còn phải tiếp chuyện ông anh trai lớn.

Không hề có chút dây mơ rễ má gì với mình.

“Lulu đâu rồi ạ?” – mình hỏi khi thấy anh Steven đang ngồi một mình trên chiếc sofa trắng giữa phòng khách m TV. Hầu hết các bóng đèn trong căn hộ đều đã tắt, mình xem chút nữa vấp phải con Cosabella khi đó lao ra đón mình ở cửa thang máy.

“Cô ấy đi ngủ rồi” – anh Steven với tay lấy chiếc điều khiển tắt tiếng TV. Mình cũng không quá ngạc nhiên khi thấy chương trình mà anh ấy đang m. Tuần lễ cá mập. Giờ thì chẳng còn gì có thể khiến mình ngạc nhiên quá đổi nữa rồi – “Đáng ra em cũng phải đi ngủ từ mấy tiếng trước rồi mới đúng chứ? Không phải sáng mai em có tiết ở trường sao?”.

Ý tưởng Lulu đi ngủ sớm hơn mình làm mình tí nữa thì ghét. Mình biết tổng cô nàng làm như vậy để gây ấn tượng với anh Steven rằng mình là một cô gái ngoan thôi. Ôi hài hước quá đi thôi!

“À, à vâng” – mình ngồi phịch xuống phía đầu kia của cái ghế và cúi xuống tháo đôi bốt cao gót ra. Chúng đã tra tấn hai chân mình cả ngày hôm nay... trừ mỗi lúc tổng duyệt mình đi đôi Louboutin, cũng đau chẳng

kém. Thà đi đôi Ugg nhái hiệu Stark có khi còn dễ chịu hơn nhiều – “Em cũng phải đi ngủ thôi. Xin lỗi anh, em phải đi cả ngày hôm nay. Buổi tổng duyệt kết thúc trễ quá. Anh ăn tối chưa?”.

“Lulu đã chuẩn bị sẵn hết cho anh rồi” – anh Steven gật đầu nói – “Cô ấy còn đưa anh đi thăm thú một vòng quanh trung tâm thành phố Manhattan, kể cả khu phố Tàu, Đảo Ellis, và tượng Nữ thần tự do”.

“Wow” – mình trầm trồ. Cosabella nhảy tót lên ghế bên cạnh mình, lim dim khoái chí khi được mình vuốt ve – “Hai người đi được nhiều nơi thế cơ à? Hèn gì cậu ấy đi ngủ sớm. Anh không mệt sao?”.

“Có chứ” – anh Steven nói – “Nhưng anh muốn ngồi đợi em. Chúng ta cần nói chuyện”.

Cả người mình cứng đờ lại. Quên bég mất vụ thuê thám tử tư rồi. Nói đúng hơn là mình hầu như chưa có động thái xúc tiến việc tìm người mẹ đã mất tích của anh ý như đã hứa trừ việc cung cấp cho Christopher sổ thẻ An ninh Xã hội của bác Howard.

À và nghe được thông tin mà bác sỹ Higgins đã nói với mình. Nhưng đây không phải là thứ mà bạn muốn chia sẻ với một anh chàng. Đặc biệt vào lúc một giờ sáng như thế này.

“Gì thế?” – anh Steven đột nhiên hỏi, trước cả khi mình kịp nói một lời nào – “Em đang giấu anh chuyện gì?”.

Óe, sao anh ý biết nhỉ?

“Thì là...” – mình ậm ừ – “Em nghe được một số chuyện...”.

Làm sao để nói chuyện với một người rằng mình được nghe kể là mẹ anh ta bị tâm thần bấy giờ?

Hay là cứ nói huych toẹt ra cho xong. Như cách mình sắp làm tối đây. Bởi dù gì mình cũng không thể giấu mãi được.

“Anh nghĩ có khả năng là... vì anh đi vắng xa nhà và mối quan hệ với mẹ không được tốt lắm nên mẹ anh đã... quẩn trí? Em nghe nói tinh thần của bà ngay từ xưa đã không được ổn định cho lắm rồi” – mình nói rất nhanh – “Mấy người ở Stark nói là...”.

“Mấy người ở Stark á?” – anh Steven nhìn mình như thể một trong mấy cái ốc vít trong đầu mình bị lỏng và mình đang không kiểm soát nổi bản thân mình đang nói gì nữa. Nhưng lúc này kiểm tra tổng quát bác sỹ Higgins đã loại trừ khả năng đó ra rồi – “Họ thì biết cái gì? Họ thậm chí chưa bao giờ gặp mẹ mà!”.

“Anh đừng giận” – mình cảm thấy tội lỗi kinh khủng – “Em rất xin lỗi khi phải nói điều này... Nhưng có thể vì anh là con trai của bà nên anh không muốn chấp nhận sự thật là...”.

“Sự thật nào?” – anh Steven sáng giọng – “Sự thật là mẹ một thân một mình quần quật lao động cả đời để kiếm tiền nuôi hai đứa con ăn học đàng hoàng sau khi bố bỏ nhà đi khi anh mới 7 tuổi và em mới 2 tuổi sao? Sự thật là chúng ta chưa bao giờ nhận được tin tức gì về ông ta từ sau khi ông ấy bỏ đi nhưng mẹ vẫn quán xuyến mọi việc trong nhà, cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của em dù cho hoàn cảnh gia đình không dư dả gì? Sự thật là khi em nằng nặc đòi đi học múa balê chỉ vì các bạn em đều đi học ở đó, mẹ đã phải nhận thêm việc, làm thêm giờ để cho em bằng bạn bằng bè? Và giờ em không muốn tìm kiếm lại bà chỉ vì ai đó trong tập đoàn Stark nói với em rằng bà thần trí không bình thường sao?”.

Ngủ rồi, phải nói là cực ngu mới đúng. Sao mình lại đi tin lời bác sỹ Higgins thay vì tin anh Steven nhỉ? Sao mình vẫn tiếp tục rơi vào cái bẫy dối trá của mấy người mà mình biết thừa là trợ thủ đắc lực của Robert Stark cơ chứ?

Mặc dù trong thâm tâm mình biết tại sao. Bởi vì tin vào những lời nói dối trá đó dễ hơn là làm việc đúng đắn, có trách nhiệm – đó là giúp đỡ anh trai của Nikki. Nhất là khi mấy ngày nay mình đang bị cuốn theo vở kịch không hồi kết với Christopher. Không thể tin được là mình đã cư xử ngu ngốc và ích kỷ như vậy, không thêm quan tâm đến ai khác ngoài bản thân mình. Gia đình của Nikki đang lâm vào tình cảnh khó khăn và đau khổ tột cùng như vậy trong khi vấn đề quan tâm của mình là gì? Là liệu Christopher có thích mình hay không? Là liệu mọi người sẽ phản ứng thế nào khi thấy mình trong chiếc áo lót đính kim cương kia? Một người phụ nữ hy sinh cả đời tận tụy vì con đang bị mất tích còn mình thì tìm mọi cách lảng tránh không muốn làm gì để giúp đỡ.

Mình cúi gằm mặt xuống tránh không để anh Steven nhìn thấy nét mặt đang vô cùng ảm đạm, hối hận của mình: “Em xin lỗi”.

Một vài giây im lặng trôi qua cứ như thể kéo dài cả thế kỷ trước khi anh Steven nghiêm giọng lại hỏi: “Thực ra em là ai?”.

Mình ngẩng vội đầu lên nhìn chăm chăm vào mặt anh ý.

“G-gì c-cơ ả?” – mình lắp bắp hỏi.

“Anh hỏi thật đấy” – mình không phải là người duy nhất đang giương mắt lên nhìn. Chính anh Steven cũng đang giương mắt lên nhìn thẳng vào mặt mình – “Thú thật anh không thể nhìn ra em là ai nữa. Có điều chắc chắn em không phải là em gái anh. Em có thể giống nó thật, giọng nói của em nghe giống nó thật nhưng những lời nói của em không phải là điều mà Nikki thực sự sẽ thốt ra”.

Mình nuốt nước bọt cái ực. Toàn thân run bắn lên. “Em b-b-bị mất trí nhớ mà”.

“Em thôi cái bài mất trí nhớ đó đi được rồi đấy” – anh Steven gạt phắt – “Em không phải là Nikki. Nó không bao giờ xin lỗi anh về bất cứ chuyện gì. Có thể em là một người có vẻ ngoài giống Nikki mà người ta tình cờ phát hiện ra và đặt em vào vị trí của nó, vì một lý do nào đó. Phải công nhận họ làm quá giỏi. Bởi trông em không khác gì Nikki thật, kể cả vết sẹo đó” – vừa nói anh ý vừa chỉ vào vết sẹo hình bán nguyệt nhỏ xíu xíu trên mu bàn tay mình – “Họ đã làm gì? Khắc lên tay em vết sẹo đó để biến hai đứa giống nhau như hai giọt nước chăng? Thông minh thật đấy. Hy vọng họ đã trả công cho em hậu hĩnh”.

Mình không biết phải xử trí chuyện này thế này nữa. Không ai ở Stark chuẩn bị trước cho mình tình huống này. Mình phải nói gì bây giờ? Trước đến giờ ai cũng tin vào câu chuyện mất trí nhớ của mình hết, từ đồng nghiệp tới bạn bè của Nikki đều nhất trí rằng Nikki “mới” quả có hơi lạ lùng một chút nhưng chưa có ai đứng ra cáo buộc mình không phải là Nikki hết.

Mình lắc đầu thanh minh: “Em không biết anh đang nói về...”

“Em biết chính xác anh đang nói về cái gì” – anh Steven nói chắc như đinh đóng cột – “Nói cho anh biết đi. Chuyện gì đã xảy ra với Nikki? Nó bị sa thải vì quá tự mãn với bản thân mình chăng? Đây đâu phải lần đầu tiên. Mà giờ nó đang ở đâu?”.

Mình run rẩy lấy tay vuốt tóc của Nikki ra đằng sau, mắt vội liếc ngang liếc dọc khắp căn phòng... cuối cùng dừng ở hai cái lỗ nhỏ tin hìn trên trần nhà. Mình giơ một tay lên miệng ra hiệu và trần nhà. Anh Steven nhìn theo ngón tay mình nhìn lên rồi lại nhìn xuống mặt mình như thể đang nhìn một con dờ hơi vậy. Mình không còn cách nào khác đành chộp vội lấy cái điều khiển TV và vặn to volume lên. Chỉ một giây sau cả phòng khách ngập tràn âm thanh của chương trình Tuần lễ cá mập. Tiếp đó mình đứng dậy bước ra chỗ giàn âm thanh ấn nút bật bản demo bài hát mới thu âm của Lulu. Cuối cùng mình đi ra mở toàn bộ cửa sổ cho gió và tiếng còi bên ngoài ùa vào trong phòng.

“Em đang làm cái quái gì thế?” – anh Steven ngạc nhiên hỏi.

Thay vì trả lời anh ý ngay, mình từ tốn bước tới gần chỗ anh ý đang ngồi, hạ giọng nói: “Em không thể nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với em gái anh” – hy vọng hạ giọng như thế này sẽ bị tiếng TV, tiếng nhạc và tiếng tàu át đi – “Em sẽ gặp phải rắc rối to nếu kể cho anh nghe. Không chỉ em, mà còn cả gia đình em nữa”.

Gương mặt anh Steven sững sờ, hai mắt tối sầm lại.

“Vậy là em thừa nhận em không phải là Nikki” – giọng anh ý lạnh như băng.

Mình lắc đầu. “Không... Em vẫn là cô ấy... Một phần... bề ngoài”.

“Ý em bề ngoài là sao?” – anh Steven trợn mắt lên – “Nghe thật vô lý”.

“Em biết” – mình cúi xuống nhìn Cosabella, đang nằm ghéch chân lên đùi mình ngáy o o không bị ảnh hưởng bởi những tiếng ồn xung quanh. Giờ mình cũng chỉ ước được làm một con cún con, vô lo vô nghĩ như thế – “Nhưng em không thể giải thích cho anh hiểu được. Nhưng anh phải tin em. Nikki mà anh biết đã không còn nữa”.

“Không còn?” – anh Steven thẳng thốt hỏi lại – “Ý em nói không còn là sao? Không còn nghĩa là...”.

“Vâng” – mình nói – “Cô ấy bị chứng phình động mạch não. Giống như một quả bom hẹn giờ trong đầu vậy. Đây là một dị tật bẩm sinh về não rất hiếm gặp...”

“Không, không có đâu” – anh Steven nói. Giờ mặt anh ý đã hết vẻ thẳng thốt không tin lúc nãy nữa, trái lại anh ý như chực phá lên cười bất cứ lúc nào – “Ai nói với em chuyện đó thế? Là Nikki phải không?”.

“Ừm... không” – mình nghĩ hành động bật cười khi có người nói với bạn rằng em gái bạn đã qua đời vì chứng phình động mạch não là không phải một tẹo nào – “Em chưa bao giờ gặp mặt cô ấy...”.

“Vậy cái vụ Nikki bị dị tật bẩm sinh về não này là sao?” – anh Steven vẫn nhất quyết không chịu tin – “Nikki khỏe như vâm ý. Cả nhà anh đều vậy cả. Không ai trong nhà anh bị dị tật bẩm sinh nào hết, tin anh đi, Nikki lại càng không. Nó từng bị ngã đập đầu xuống cầu thang ở trường năm lớp chính và người ta đã đưa nó đi chụp cắt lớp, siêu âm này nọ đủ hết. Không ai nói gì về dị tật não nào cả. Mà ai nói với em là có?”.

Mình nuốt nước bọt cái ực, lí nhí trả lời: “Stark”.

“Lại là Stark” – anh Steven cười khẩy – “Cũng là người nói với em rằng mẹ anh bị tâm thần”.

Mình mở miệng tính cãi lại nhưng không nghĩ ra được lời nào hay hơn nên đành ngậm miệng lại: “Ừm... vâng”.

“Và em tin lời bọn họ?”

Mình không thể nói với anh ý rằng mình có lý do chính đáng để tin lời họ. Bởi nếu không phải nhờ Stark, mình đã không còn đứng ở đây nói chuyện với anh ấy thế này.

Mình cắn môi dưới. Ngần ngừ đáp: “Em không có lý do gì để không tin họ cả”. Một câu trả lời đậm chất ngoại giao.

“Để anh hỏi em một câu” – anh Steven hơi nhòai người sang phía mình – “Chuyện này xảy ra từ lúc nào? Chuyện em thể thân cho Nikki và chuyện nó bị mắc cái gọi là phình động mạch não ý”

“Mọi người đều có mặt ở đó mà” – mình phản đối – “Ai cũng nhìn thấy sự việc diễn ra khi ấy. Tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark. Trên CNN cũng phát về vụ tai nạn này mà. Thực ra...”

“Thôi được rồi” – anh ấy sốt ruột phẩy tay cho qua – “Là khi nào?”

“3 tháng trước” – mình nói.

“Cũng khoảng thời gian đó” – anh Steven lăm lăm tính toán.

“Cũng khoảng thời gian nào cơ à?” – mình hỏi – “À... à... khi mẹ anh mất tích đúng không? Nhưng hai chuyện đó thì có liên quan gì với nhau?”.

“Anh cũng không ” – anh Steven nói – “Nhưng em không thấy là hơi quá tình cờ sao? Giờ Stark lại còn bịa ra chuyện mẹ anh bị tâm thần nữa chứ...”.

“Ý anh là anh cho rằng có bàn tay của Stark nhúng vào vụ mất tích của mẹ anh sao?” – miệng mình đột nhiên khô khốc.

Giờ nghĩ lại mới thấy chẳng có lý do gì mà Stark không can thiệp vào vụ mất tích của mẹ anh Steven. Họ đã mất công theo dõi mình cả ngày lẫn đêm. Nghĩa là Stark biết tất cả mọi chuyện, nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Và họ sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình.

“Vậy còn chưa rõ à?” – anh Steven hỏi – “Nghĩ lại mà m. Em đang bị hoang tưởng mọi thứ về Stark, em thậm chí không cả dám nói chuyện nếu chưa vặn to tất cả các thiết bị âm thanh trong cái phòng này lên. Em thực sự tin rằng căn nhà này bị đặt máy nghe lén đấy hả?”.

Thay vì trả lời, mình cúi xuống móc ra từ túi xách cái thiết bị phát hiện máy nghe trộm và bật nó lên. Tiếng bíp càng lúc càng to dần khi mình giờ thiết bị đó lên sát với trần nhà và mấy cái lỗ hổng trên đầu bọn mình.

“Và anh cũng đừng vội kết luận đây là đồ bỏ đi” – mình chỉ vào cái máy – “bởi vì em đã phải trả gần 500 đôla cho nó đấy”.

Anh Steven chớp mắt nhìn mình: “Ồ, đó đúng là đồ bỏ đi mà”

“Không hề” – mình cố cãi sống cãi chết – “Em biết họ đã gắn thiết bị nghe lén trong cái nhà này và ghi lại toàn bộ những gì chúng ta nói. Họ biết anh đang ở đây. Họ biết tất cả mọi thứ mà đáng ra họ không thể biết được”.

“Anh là kỹ thuật viên chuyên về các thiết bị phát sóng điện tử” – anh Steven từ tốn giải thích – “Của Hải quân Mỹ. Và để anh nói cho em biết... thiết bị em đang cầm trên tay kia là một món đồ bỏ đi... không có nghĩa là nó không hoạt động”.

“Thật à?” – tự dưng mình thấy lạnh hết cả sống lưng.

“Thật” – vừa nói anh ý vừa cầm lấy cái máy trong tay mình rồi đứng dậy tự giờ nó lên chĩa về phía trần nhà. Tiếng bíp bíp càng lúc càng to và dồn dập.

“Mấy cái lỗ kia xuất hiện bao lâu rồi?” – anh hất hàm chỉ về phía mấy cái l

“Em không biết” – mình thì thào – “Em chỉ mới phát hiện ra nó được một hôm”.

“Không ổn rồi” – anh Steven tắt máy đi và vứt toẹt nó xuống ghế – “Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Ý anh chúng ta phải làm sao là sao?” – mình hỏi lại.

“Hai người phụ nữ đã bị mất tích” – anh Steven nói – “Và Stark hiển nhiên biết lý do tại sao”.

“Chỉ có một người bị mất tích thôi chứ” – mình thề thốt sửa lại – “Em đã nói với anh rồi, Nikki đã...”

“Không còn, ừ, em có nói. Chỉ có điều đó không phải là sự thật, đúng không?” – anh Steven cúi xuống nhìn mình đầy hy vọng.

“Không” – mình lắc đầu – “Về mặt pháp lý, thì cậu ấy vẫn còn sống. Nhưng trên giấy tờ cậu ấy là em”.

Anh Steven nhìn chằm chằm về phía mình thêm vài giây nữa trước khi thở dài nói: “Em đang đùa anh, đúng không?”

“Không hề” – mình đáp, chưa bao giờ tim mình đập nhanh và loạn nhịp như thế này. Mình phải nói cho anh Steven biết. Mình phải nói cho anh ấy biết sự thật. Anh ấy xứng đáng được biết. Dù sao đó cũng là em gái của anh ấy. Mình cần phải làm cho anh ấy hiểu – “Đây là cơ thể của Nikki, em gái anh. Nhưng bộ não của cậu ấy là...”.

Trước khi mình kịp định thần chuyện gì đang xảy ra, anh Steven cúi xuống nắm chặt lấy hai vai mình kéo giật mình lên, còn Cosabella đang ngủ cũng phải giật thót mình choàng tỉnh. Nhưng lúc này thì anh ấy có thêm để ý gì tới chuyện đó.

“Em đang nói cái quái gì thế?” – anh ta lay mình như đúng rồi – “Sao đây có thể là cơ thể của em gái anh được?”.

Đột nhiên nước mắt mình cứ tuôn ra không ngừng: “Em không thể nói với anh được. Họ có thể đã khiến mẹ anh biến mất. Anh thực sự nghĩ rằng em muốn đứng về phía những con người độc ác đó? Anh không hiểu được đâu. Anh không thể hiểu được họ là người thế nào đâu, họ vừa có tiền vừa có quyền. Rất rất nhiều là đẳng khác...”

Cái cách anh Steven nắm lấy hai vai mình bây giờ chặt đến ndám cá là ngay mai sẽ để lại vết. Và nếu đêm Giao thừa mà nó chưa nhạt bớt đi thì mình sẽ biến thành Thiên thần bị-đả-thương của Stark.

“Đúng là điên thật rồi” – anh ấy gần mạnh từng chữ. Cosabella thấy vậy sợ hãi sửa âm ý lên – “Em bị điên thật rồi, em nghe rõ không? Tất cả những lời em nói ra này đến giờ đều là nhảm nhí và điên khùng hết”.

“Em không điên” – mình khẳng định – “Đây gọi là kỹ thuật phẫu thuật ghép não. Não của em, trong cơ thể của em gái anh...”.

“Là Stark phải không? Là Stark bày ra mấy trò này phải không?” – anh Steven vẫn chưa chịu thua – “Nếu là Stark làm – nếu thực sự là họ làm – tại sao không có ai biết gì về chuyện này? Sao em không kể cho mọi người biết?”.

“Em đã nói với anh rồi” – mình nghĩ rằng nhấn mạnh từng từ – “Bọn em không thể nói với bất kỳ ai về chuyện này hết. Bất kỳ ai, anh nghe rõ chưa? Stark nói họ sẽ tống cổ bố mẹ em vào tù nếu em để lộ chuyện này. Và họ chắc chắn sẽ làm! Cho dù anh có định công bố sự thật này với giới truyền thông hay làm gì đi chăng nữa thì cũng quên đi là vừa. Sẽ không có tác dụng gì đâu. Báo chí và giới truyền thông đều nằm trong tay của Stark. Em sẽ giúp anh tìm lại mẹ anh nếu có thể”.

“Bằng cách nào?” – mấy ngón tay của anh ấy đã nói dần ra – “Em tính làm cách nào?”

Mình định làm cách nào á? Mình không thể nhắc tới Christopher và cái kế hoạch điên rồ của cậu ấy với cậu em họ Felix được. Thứ nhất, bởi nó quá điên rồ, không có cơ may nào thành công hết. Thứ hai, mình không muốn kéo Christopher vào cái mớ bòng bong này. Hơn nữa nếu những gì anh Steven nghi ngờ là thật và chuyện mẹ anh ý biến mất có liên quan tới chuyện xảy ra với mình và Nikki thì càng không nên để cậu ý dính dáng gì vào, quá nguy hiểm.

16. Chương 15

Nhưng...

Nhưng nếu Christopher và Felix thực sự có thể làm cái điều mà Christopher nói là họ có thể...

“Em biết một số người có thể giúp anh tìm lại mẹ” – mình buột miệng nói.

Thật thần kỳ thay, nhưng lời nói đó lập tức khiến anh Steven buông ngay vai mình ra.

“Ai cơ?”

Đúng lúc đó cửa phòng ngủ của mình bật mở, và Lulu lộ đầu ra.

“Ngoài đó có chuyện gì thế?” – cô nàng hỏi, giọng vẫn còn ngái ngủ – “Tiếng ồn gì khiếp thế này? Mà sao hai người lại to tiếng với nhau vậy? Sao con Cosabella buồn xui như thế kia?”.

Anh Steven vội lùi lại một bước.

“Không có gì” – nói rồi anh ý với tay lấy điều khiển tắt TV – “Chỉ là chuyện gia đình thôi. Em ngủ tiếp đi”.

Tất nhiên Lulu không phải là đứa dễ dàng nghe lời như thế. Cô nàng không nói không rằng loẹt quẹt đi vào phòng khách. Thay vì bộ đồ ngủ mỏng tang kiêu vãnh mọi ngày, hôm nay Lulu mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình màu hồng in hình quả cherry. Cứ nhìn cái cách cậu ấy phải xắn gối lên thế kia cũng đoán ra được bộ đồ đó là của Nikki.

“Không, em hỏi thật đấy” – Lulu nói – “Có chuyện gì thế? Mà hai người đang nghe đĩa của em đấy à?”.

“Ờ” – mình với tay ra đằng sau cột tóc lại – “Mọi chuyện vẫn ổn mà. Thật đấy. Cậu đi vào ngủ đi”.

“Không” – Lulu bướng bỉnh thả phịch người xuống ghế bên cạnh Cosabella – “Rõ ràng nghe như hai người đang cãi nhau mà. Mình không muốn hai người cãi nhau tạo ạo. Mình không có anh chị em gì, vì thế mình luôn mong có một người để có thể cãi lộn cùng. Nhưng dù sao cãi nhau là không nên. Mà hai người cãi nhau về chuyện gì thế?”.

Mình quay ra nhìn anh Steven. Mặt anh ấy đang quàu quàu nhìn xuống tấm thảm trắng. Xem ra anh ta không hề có ý định trả lời Lulu... thôi thì mình đành phải đứng ra chứ sao: “Anh ý phát hiện ra về vụ hoán đổi linh hồn”.

Lulu ngược lên nhìn anh Steven, sau đó nhào ra nắm lấy tay anh ý.

“Ôi, tội nghiệp anh” – vừa nói cậu ấy vừa bóp chặt đôi tay to lớn kia – “Anh nhớ Nikki ngày xưa lắm đúng không?”.

Anh Steven bối rối nhíu mày nhìn Lulu: “Nikki ngày xưa? Em đang... Em cũng biết chuyện này sao?”.

“Tất nhiên rồi” – Lulu ngoắc tay kéo anh ý ngồi xuống ghế kế bên cạnh cậu ấy. Nhưng tất nhiên không chịu – “Bọn em ai chẳng biết. Em và Brandon. Bọn em thậm chí đã tới bệnh viện và bắt cóc Nikki và đây khi chuyện mới xảy ra mà. Cậu ấy đã không hài lòng với hành động đó của bọn em. Nhưng khi ấy bọn em cứ ngỡ cậu ấy là nạn nhân của tổ chức khủng bố Al-Qaeda cơ! Hoặc là giáo phái Scientology gì đó. Nhưng cuối cùng hóa ra không phải. Nikki ngày xưa bỗng dưng biến mất. Và Nikki bây giờ ở lại thay thế. Nhưng thú thực là bọn em thấy thích Nikki bây giờ hơn Nikki ngày xưa hoặc chí ít là em. Em không biết ý của anh Brandon thế nào. Mà có vấn đề gì sao?” – Lulu hết nhìn anh Steven lại quay sang nhìn mình.

Anh Steven lắc đầu ngao ngán: “Anh cần phải uống một viên aspirin mới được”.

Và để yên cho Lulu kéo mình ngồi phịch xuống ghế sofa, anh ý không nói thêm lời nào khác ngoài việc giờ tay ôm lấy đầu. Trông anh ý mệt mỏi thực sự. Cũng khó trách.

“Anh có cần em mát-xa cổ cho không?” – Lulu hỏi. Và trước khi anh Steven kịp trả lời, cô nàng đã nhào người ra mát-xa cổ cho anh ý rồi – “Mấy cái bài mát-xa cổ này không phải nói gì chứ em hơi bị lạnh nghề đấy. Lần nào em cũng mát-xa cho Nikki cậu ấy cũng đều phê luôn. Chị giúp việc nhà em, Katerina dạy em đấy. Nghe nói chị ấy được huấn luyện và đào tạo ở một trong những khu spa hàng đầu ở Gstaad. Bí quyết là làm sao khiến cho anh giải thoát được mọi căng thẳng là ở chỗ này...”

“Em biết một cậu bạn” – mình thì thào nói. Mình đang cố gắng cứu vãn tình thế. Mặc dù mình không biết là chuyện này còn có thể trở lại bình thường được như xưa không. Em gái anh ý đã chết, và dù mình có cố gắng thuyết phục đến thế nào thì anh ý vẫn nhất quyết không chịu tin.

Và mình có cảm giác là tất cả mấy chuyện này đều là lỗi của mình, mặc dù trong thâm tâm mình biết không phải.

Anh Steven ngược mắt lên hỏi: “Em làm sao?”.

“Em biết một cậu bạn” – mình hạ giọng nhắc lại. Dù nhỏ để không có một con bọ nào trong cái phòng này có thể thu phát được – “Cậu ấy rất giỏi máy tính. Cậu ấy nói có thể giúp tìm được mẹ của anh”.

Mình không muốn nói rằng cậu bạn đó chỉ mới 14 tuổi và tình cờ là em họ của chàng trai mà mình đang thương thầm trộm nhớ từ năm lớp 7. Anh Steven trông đã đủ mệt mỏi lắm rồi. Anh Steven vẫn giương mắt nhìn mình chăm chăm trong khi Lulu mát-xa cổ cho anh ý. Thật lạ, kỹ thuật mát-xa của Lulu xem ra không có hiệu quả với anh Steven, như với Nikki thì phải.

“Bằng cách nào? Làm sao cậu ấy có thể tìm thấy mẹ anh trong khi cảnh sát cũng đã phải bó tay?”.

“Em không biết” – mình tiếp tục thì thào – “Cậu ấy chỉ nói là có thể thôi. Nghe này, em thấy chúng ta chẳng còn gì để mất” – thực ra là tất cả, kể cả cuộc đời của mình, sau khi anh Steven phát hiện ra “cậu bạn” đó là trẻ vị thành niên.

“Bây giờ chúng ta có thể đi?” – anh hấp tấp hỏi.

Mình giật thót mình. Không ngờ anh ta lại đồng ý nhanh tới vậy. Mình phải làm sao với Christopher và Felix bây giờ?

Mặc dù nếu kế hoạch của họ thành công có lẽ sau này sẽ không còn một người của Stark nào đeo bám tụi mình nữa.

Biết đâu chừng Nikki Howard lại thành Tổng thống tiếp theo của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ ý chứ.

“Ừm... sáng mai, có lẽ thế” – mình đáp.

“Tốt” – anh Steven gật đầu tán thành – “Hãy cùng nhau làm thôi”.

Về mặt Lulu trông đầy mãn nguyện. “Tuyệt vời! Em thấy cổ của anh bớt cứng hơn rồi đấy”.

“Cám ơn em” – anh Steven khẽ gật đầu mỉm cười với Lulu sau đó đứng dậy đi về phòng – “Anh mệt quá rồi. Hẹn gặp hai đứa sáng mai nhé!”.

Trước khi khép cửa phòng Lulu lại, anh ấy ngập ngừng quay đầu lại hỏi mình: “Anh nên gọi em là gì đây?”.

Bên ngoài cửa sổ, tiếng xe cộ đi lại vẫn ồn ã như lúc ban ngày, mặc dù bây giờ đã là lúc nửa đêm rồi. Cũng đúng thôi, bọn mình đang sống ở thành phố không bao giờ ngủ mà. Cái đài trong phòng khách vẫn tua đi tua lại bản demo của Lulu, hát không khác gì mèo hen. Mình không muốn lại đưa cho Stark thêm một lý do để quan tâm.

“Nikki” – mình đáp – “Giờ đó là tên của em”

Anh Steven không nói thêm lời nào nữa, chỉ đứng đó nhìn mình thêm vài giây nữa sau đó quay phắt vào trong phòng, đóng cửa lại. Mình không hiểu phải lý giải về mặt của anh ta nhìn mình như thế nào cho

“Hừm” – Lulu tí tởn bụm miệng cười – “Mình nghĩ mọi chuyện vậy là ổn rồi. Đúng không?”

Mình ngồi sụp xuống cái ghế bên cạnh Lulu khẽ kêu lên một tiếng đầy bất lực. Mình biết, đêm nay lại là một đêm mất ngủ nữa.

MƯỜI LĂM

“Ôi chắc sẽ vui lắm đây” – Lulu nhảy tưng tưng bên cạnh mình, mặt mày hớn hở.

“Không hề í” – mình dập tắt ngay. Không hiểu sao cậu ấy cứ nằng nặc đòi đi theo mình hôm nay. Mặc dù có thể mình đã lỡ mớ đoán ra lý do nhưng vẫn không dám tin đó là sự thật. Có điều mình nghĩ chuyện này có liên quan tới anh chàng 1m80 đang lạnh lùng sải bước bên cạnh mình dọc hành lang mặt hầm hầm tức tối khi phát hiện ra nơi mình kéo anh ta tới thực chất là một ngôi trường trung học ở Manhattan.

Tệ hơn, lại còn vào lúc 7h40 sáng, kè kè một bên là siêu mẫu tuổi teen hàng đầu đất nước hiện nay – mới lên lút mang theo con chó púc bé tí hìn trong chiếc túi xách Louis Vuitton đắt tiền, một bên là cô con gái rượu của vị đạo diễn điện ảnh lừng danh thế giới – đang lênh khênh trên đôi giày cao 12 phân nhọn hoắt, vất vả chạy theo cho kịp bước chân của hai người bạn cao lớn kia. Chứng kiến cảnh tượng hiếm có trên đời như vậy thử hỏi ai mà không dừng lại xì xào.

Điều mình ngạc nhiên nhất là sự sẵn đón siêu lộ liễu của Lulu với anh trai của Nikki Howard. Cũng may hôm nay cậu ấy ăn mặc tử tế, quần jeans Jordache màu boóc-đô và áo khoác da hầm hờ bên ngoài chiếc ao sơ-mi hiệu Alexander McQueen (mình đã phải vật lộn với Lulu đòi lại cái áo sơ-mi Chloé và chiếc quần jeans hiệu Citizens of Humanity mà mình định mặc sáng nay. Thật nực cười... bởi mình cao hơn cậu ấy tới cả chục phân, không hiểu cậu ấy định mặc đồ của Nikki kiểu gì đây).

Nhưng nói gì thì nói một người như Lulu sẵn sàng mò dậy từ sáng sớm tinh mơ thế này... chỉ vì một chàng trai? À mà mình thì nói được ai, bản thân mình cũng đã làm không ít trò ngớ ngẩn để thu hút sự chú ý của một chàng trai. Sáng nào chẳng dậy sớm hơn 30 phút để sửa sang đầu tóc và chọn lựa quần áo, chịu đau đớn để nhét người vào những bộ đồ bó sát nhưng cậu ấy nào có thêm liếc mắt nhìn mình lấy một giây. Nên nói chung mình rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Lulu.

Nhưng phấn khích tới mức như vậy khi tới một nơi như cái trường Trung học Tribeca Alternative này thì cũng hơi quá. Bản thân anh Steven cũng thấy “nơi này chẳng có gì đặc biệt cả”.

Vấn đề là Lulu chưa bao giờ được đặt chân tới một trường trung học thực sự nào ở Mỹ cả. Cậu ấy chăm chú quan sát từng người, từng sự vật một cách thích thú: “Ôi Chúa ơi, bạn kia trông dễ thương thế!” hoặc là “Anh chàng kia siêu đáng yêu í!!!” (đổi lại chính những người đang được trầm trồ đó cũng đều quay ra xì xào kinh ngạc khi thấy tụi mình, “Không phải đó là...?”). Nghe cái cách cậu ấy trầm trồ thán phục, người nào không biết sẽ tưởng Lulu đang nói về mấy con chó cảnh bày bán ngoài tiệm, chứ không phải đang nói về những người hơn cậu ấy 1-2 tuổi.

Có thể mấy người đó không có gen xinh đẹp nổi bật được như Lulu, và nếu đặt họ bên cạnh Lulu thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Nhưng như thế vẫn không đủ để nguy biến cho lối cư xử vô-tư-một-cách-thái-quá của Lulu.

Nhất là khi vừa nhìn thấy Frida và đám bạn trong đội cổ vũ ở chỗ tử để đồ, cô nàng lập tức réo ầm lên: “Ôi Chúa ơi, nhìn kìa, Nikki ơi! Là Frida! Chào em, Frida!”.

Frida cũng hoảng hồn không kém khi nhìn thấy bọn mình... mà cụ thể là Lulu. Đám bạn của nó thì cứ gọi là không ngậm nổi miệng lại, mồm miệng há hốc vì bất ngờ. Mình từng ngồi ăn với mấy đứa này vài lần

trong căng-tin trường rồi, nơi món ăn cao cấp nhất cũng chỉ là món bánh hamburger không hơn không kém. Đối với tụi nó, giờ Nikki Howard không còn là gì quá xa vời không tới được như ngày xưa nữa.

Mình tin là sau lần mình dắt Lulu tới nhà chơi, Frida hẳn đã phải huênh hoang không ít về chuyện quen biết với Lulu nhưng không đứa bạn nào chịu tin.

Vậy mà giờ đứng lù lù trước mặt tụi nó là Lulu Collins – người đã không biết bao lần xuất hiện trên thảm đỏ của các buổi công chiếu phim lớn, gương mặt trang bìa của tất cả các tạp chí danh tiếng và cặp kè với toàn ngôi sao nổi tiếng (về các khoản này thì mình và cậu ấy đúng là BFF) – và đang hồ hởi chủ động tiến về phía Frida để chào hỏi. Khỏi nói cũng biết đám bạn nó đang nhìn Frida với cặp mắt ngưỡng mộ đến mức nào.

“Ôi Chúa ơi, chị Lulu” – Frida nhảy cẫng lên, thiếu điều khóc òa lên vung sướng – “E-em thật không dám tin là chị có mặt ở đây. Và chị Nikki nữa! Thật là tuyệt vời! Em vừa đang nói chuyện về hai chị xong. Về bữa tiệc của chị ý”.

“Ồ, em nhất định phải tới đây!” – Lulu nói – “Cả mấy em nữa. Tối mai nhé. Đảm bảo tụi em sẽ thích mê cho mà xem. Mọi người đều sẽ có mặt. Marc, Lauren, Paris. Bọn họ đang rất nóng lòng chờ đón bữa tiệc tối mai đây. Chắc chắn đó sẽ là bữa tiệc tuyệt vời nhất của năm nay”.

Mình thừa biết trong đầu mấy cô nhóc kia đang nghĩ cái gì – Marc Jacob, Lauren Conrad, Paris Hilton. Mình hạ giọng thì thầm nói: “Lulu, mấy đứa này không tới được. Tụi nó vẫn còn là học sinh trung học mà”.

“Hơ” – một bên lông mày của Lulu xéch ngược lên – “Thì cậu cũng thế mà”.

“Nhưng mình không phải là một đứa con gái 14 tuổi vẫn sống cùng bố mẹ”.

“Ai đó làm ơn” – anh Steven chen ngang vào – “giải thích cho anh biết chúng ta đang làm gì ở đây không? Anh tưởng chúng ta đang đi tìm mẹ anh cơ mà?”.

“Vâng, thì đang đây” – mình quay sang trấn an anh ý – “Đi nào”.

Mình lạnh lùng quay sang nhìn Frida và đám bạn: “Mấy đứa không thể tới dự buổi tiệc này được. Các em vẫn còn chưa đủ tuổi. Đi thôi, Lulu” – nói rồi mình nắm lấy tay Lulu kéo đi. Quá muộn rồi, bởi mình đã kịp nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi tên Nikki và một giây sau thì Whitney Robertson xuất hiện, cùng bạn xậu Lindsey và cậu bạn trai Jason Klein nồng nặc mùi nước xịt cơ thể Axe.

“Chào cậu, Nikki” – Whitney chào mình mà mắt không sao rời nổi anh Steven, kể cả khi bạn trai đang đứng sờ sờ trước mặt. Xem ra cái mối quan hệ này cũng sẽ chẳng tồn tại được lâu khi mà nàng thì quá lả lơi còn chàng thì không khác gì một cái máy – “Mình không biết hôm nay trường có khách quý đến thăm cơ đấy”.

Anh Steven nhú mày đầy khó chịu. Cũng khó trách, người như Whitney chả khác nào một cái răng sâu: chỉ cần ở gần cô ta vài giây sẽ thấy khó chịu và muốn nhổ phắt đi cho rồi.

Chính vì thế mà mình lơ đi coi như không nghe thấy gì, lầm lũi đi thẳng về phía phòng máy tính, mặc cho cô ta vẫn tiếp tục í ới gọi từ đằng xa: “Ồ kìa... Nikki ơi! Nikki!”. Lulu lú lú chạy theo mình, nhưng vẫn không quên đảm bảo là anh Steven cũng đang kề kề sát bên cạnh bằng cách khế túm một bên gấu áo của anh ý. Hiển nhiên anh Steven không hề để ý đến chuyện đó.

“Chúng ta đang làm gì ở đây?” – anh ý hỏi – “Làm thế nào...?”

Nhưng mình đã đưa tay kéo cửa phòng máy tính ra và đi thẳng vào trong. Giống như mỗi lần gặp mặt cậu ấy, tim mình lại đập chệch đi mất vài nhịp khi thấy khuôn mặt điển trai kia trong chiếc áo sơ-mi Ramones màu đen và chiếc áo khoác da bóng. Mái tóc cậu ấy vẫn còn chưa khô hẳn sau bữa tắm ban sáng và cái quần jeans cậu ấy đang mặc trông không thể vừa vặn hơn...

Christopher có vẻ cực kỳ bất ngờ khi nhìn thấy mình... theo sau là Lulu, người mà mình dám chắc là cậu ấy sẽ nhận ra ngay (bởi vì cậu ấy đã cạy cú bố của Lulu vì đã đạo diễn hỏng bộ phim điện ảnh chuyển thể từ game Journeyquest yêu thích của bọn mình) và một anh chàng cao lớn, mặt khoằm khoằm khó chịu. Mồm cậu ấy há hốc nhìn ba đứa bọn mình không chớp mắt.

“Ồ... xin chào” – mãi sau cậu ấy mới thốt ra được một câu.

“Mình cần nói chuyện với cậu một chút” – mình nói. Thật khó nói chuyện bình thường khi mà tim mình cứ đập thình thịch như thế này.

“Bây giờ á?” – Christopher liếc vội lên cái đồng hồ treo trên tường trước mặt – “Sắp tới giờ lên lớp rồi”.

“Biết thế” – mình nhướn vội người ra, chụp lấy tay áo cậu ấy. Mình biết, Christopher sẽ không cảm nhận được luồng điện khi tay mình chạm vào làn áo da của cậu ấy đâu, nhưng mình thì có – “Nhưng chúng ta sẽ không đi học hôm nay. Chúng ta cần phải đến nhà em họ cậu”.

Christopher không nói không rằng, nhấc ba-lô lên khỏi ghế và khoác vào một bên vai, hết nhìn mình tới Lulu rồi đến anh Steven. Mặt cậu ấy không lộ cảm xúc gì.

“Nghe này, Nikki” – Christopher nói – “Nếu chuyện này là về mẹ cậu... mình tưởng chúng ta...”

“Mình đã có trong tay thứ cậu yêu cầu” – mình vội vàng cướp lời – “Mặt mã đúng không? Vì thế, chúng ta đi thôi!”.

Trong vài giây, Christopher không nói gì thêm, chỉ chăm chăm nheo mắt nhìn mình dò xét. Nếu là ngày xưa cậu ấy sẽ lên lớp cho mình một bài về kỳ thi cuối kỳ. Christopher ngày xưa sẽ làm vậy. Cậu ấy sẽ nói: “Nhưng đây là học kì đầu tiên của năm cuối cấp. Các trường Đại học sẽ xét tuyển dựa trên điểm số của chúng ta ở học kỳ này. Nếu không làm tốt, tương lai chúng ta sẽ vô cùng mờ mịt đấy, cậu có biết không? McKayla Donofrio còn được giải Quốc gia rồi kia kìa. Chúng ta không thể để bao công đèn sách xôi hỏng bỏng không được”.

Vấn đề người đang đứng trước mặt mình đây không phải là Christopher ngày xưa. Mà là Christopher – kẻ phản diện.

Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt mình, đồng dục tuyên bố: “Đi thôi”.

Tiếp đó, cả bốn bọn mình tiến thẳng ra chỗ cửa thoát hiểm gần nhất, bỏ mặc Frida hóa ra vẫn bám theo tụi mình này giờ là oai oái sau lưng: “Các anh chị đi đâu thế? Đây... chuồng vào giờ sắp reo rồi, định bùng à?”.

“Cậu hãy vẫy một cái taxi” – mình nói với Christopher – “và bảo nó đợi một chút. Mình sẽ ra ngay” – mình tách vội khỏi nhóm chạy lại chỗ Frida, một tay lôi cổ nó ra chỗ tủ đựng đồ gần nhất.

Nó cứ gọi là sốc toàn tập khi chứng kiến mình thể hiện cái uy của bà chị cả một cách mạnh bạo như vậy. Chuyện này quá quan trọng, mình không thể để Frida phá hỏng mọi chuyện được. Mình còn phải nghĩ cho anh Steven nữa.

“Quay trở lại lớp học đi” – mình nói – “Hãy coi như em chưa gặp chị ở đây hôm nay”.

“Các anh chị đi đâu thế?” – Frida hỏi – “Chị không thể nghỉ học tuần này được. Tuần này là tuần thi học kỳ đấy. Chị sẽ trượt mất!”.

“Chị nói thật đấy, Frida” – mình gần từng tiếng – “Hãy nhắc cả bạn em như thế. Không đứa nào nhìn thấy bọn chị hết, nhớ chưa?”.

“Chuyện gì thế ạ?” – Frida mặt mày tái mét.

Nhưng mình đã quay lưng đi thẳng ra cửa nơi Lulu, Christopher và anh Steven đang đứng đợi.

“Em sẽ đi mách cho mà xem” – mình nghe thấy tiếng Frida hét âm lên sau lưng mình – “Em nói thật đấy, chị Emm! Không, chị Nikki! Đây!”.

Sau khi cánh cửa kia sập lại sau lưng, mình không còn nghe thấy thêm một tiếng léo nhéo nào nữa của nó. Mình hối hả chạy xuống cầu thang đi về phía xe taxi đang đậu ở cuối đường.

17. Chương 16

MƯỜI SÁU

Từ đằng xa Lulu giục giã liên hồi “nhanh lên!”, như thể xe taxi sẽ vụt đi bất cứ lúc nào nếu mình không chịu nhanh chân.

“Đây rồi! Đây rồi!” – mình vội vã chạy lại. Christopher đang đứng đợi chỗ cửa xe, mặt cậu ấy không có vẻ gì là lo lắng hết, như thể cậu ấy đã quá quen với việc bị mấy cô người mẫu và đám bạn của cô ta bắt ngờ lôi ra khỏi trường học giữa chừng thế này.

“Thế thực ra chúng ta” – mình vừa chui vào ghế sau nơi anh Steven và Lulu đang ngồi đã bị anh ấy sốt ruột hỏi ngay rồi – “

Đi đâu đây?”.

“Em họ của bạn này là một thiên tài máy tính” – mình chỉ về phía Christopher, người đang ngồi ghế bên cạnh bác tài. Mình tin chắc là cậu ấy không thể nghe thấy những gì bọn mình nói sau tấm kính chống đạn ngăn cách giữa ghế trước và ghế sau này. Trong xe đang bật nhạc phim Bollywood rất to – “Cậu ấy nói cậu ấy có thể giúp tìm được mẹ của anh”.

Anh Steven bối rối hỏi lại: “Cậu ấy là người của sở cảnh sát New York à? Cậu ấy làm gì ở trường thế? Không lẽ là cảnh sát chìm?”.

“Ồi, không ạ” – bắt đầu thấy kế hoạch của mình có vấn đề rồi đấy.

“Uầy, cậu có nhìn thấy cái áo của cô gái đó không?” – Lulu hẳn đang nói về Whitney – “Cứ kịch cỡm thế nào í”.

“Hay cậu ấy là người của chính phủ?” – anh Steven nói tiếp – “Hãy nói với anh là cậu ấy ít ra cũng phải quan hệ gì đó với một tổ chức nào đấy của chính phủ”.

“Cũng không hẳn” – mình đáp lại.

“Ý mình là” – Lulu vẫn hồn nhiên phán – “Nó quá mỏng, như kiểu nhìn xuyên thấu được ý. Nhưng lại không đẹp. Anh Steven, anh cũng không thích loại áo cô gái đó mặc đúng không? Cái cô chúng ta gặp lúc này ở đại sảnh ý”.

“Em đừng nói với anh là...” – Anh Steven lơ đi coi như không có sự tồn tại của Lulu và Cosabella, vừa rón rén chui ra khỏi túi xách của mình và nhảy lên lòng anh ý dòm ra ngoài cửa sổ ngắm đường phố – “Cậu ta chỉ đơn thuần là một học sinh trung học thôi nhá?”.

“Anh biết không?” – Christopher đột nhiên từ phía trên quay xuống nói. Hoá ra cậu ấy có thể nghe thấy tiếng bọn mình – “Đừng quá lo lắng. Nếu bác ý còn sống, Felix chắc chắn sẽ tìm ra mẹ anh. Giờ thì ba người hãy ngồi thư giãn một chút đi. Mọi chuyện có người lo rồi”.

Cái giọng điệu này thường chỉ mấy kẻ phản diện trong phim ảnh trước khi đưa nạn nhân ra pháp trường thôi.

Nhưng ít ra trên tay họ phải cầm một loại vũ khí nào đó để khống chế bọn mình mới phải.

Ờ mà cũng đâu cần nhỉ, bởi cả đám bọn mình đang tiến thẳng về “sào huyệt” của “chúng” rồi còn gì. Chuyện này là để giúp anh Steven tìm lại mẹ hay là cơ hội để anh ý công khai với thiên hạ về những điều mà anh ý biết, mình cũng không dám chắc nữa. Tự dưng mình bắt đầu hoài nghi với chính cái kế hoạch mà mình đã nghĩ là mình đã nắm rõ mọi chi tiết. Biết đâu chừng anh Steven sẽ lên sóng truyền hình quốc gia, cầu cứu sự giúp đỡ của mọi người mong sao có thể tìm lại được mẹ và tiện thể nói bồi thêm vài câu kiểu như “nhân đây tôi cũng xin thông báo cho mọi người biết... cô gái mà mọi người vẫn nghĩ là Nikki Howard kia không phải là em gái của tôi. Tôi không biết cô ta là ai nhưng rất mong các nhà chức trách tổng ngay cô ta vào tù để làm cho rõ sự việc. Xin cảm ơn!”.

Và mọi rắc rối với Stark bắt đầu.

Bên cạnh mình Lulu đang mải mê gọi điện thoại với ai đó: “Không, chị phải đảm bảo làm sao họ biết cách sử dụng thang máy chuyển thức ăn một cách thành thạo. Lần trước chỉ có chút đồ ăn thôi mà làm xước hết cả thành thang máy, khiến cho ban quản lý tòa nhà nổi giận đùng đùng. Chị hiểu rồi chứ? Tốt”. Nói rồi cô nàng cúp máy cái rụp.

“Em không còn nghĩ được cái gì khác ngoài cái bữa tiệc đó à?” – anh Steven hỏi, giọng bức bối thấy rõ.

Lulu liếc nhìn qua mình sau đó quay ra nhìn anh Steven. Mặt cậu ấy sững lại, không nói nên lời.

“Không... tất nhiên không rồi!” – cô nàng lấp ba lấp bắp giải thích.

“Đó chỉ là một bữa tiệc thôi mà” – anh Steven nói – “Anh cũng đã từng đứng ra tổ chức không ít. Chỉ việc l ra một cái đĩa, đổ ít bánh kẹo vào đó. Bật chút nhạc lên và mời bạn bè tới. Có gì to tát đâu.”

Lulu tròn mắt nhìn mình cầu cứu. Nói thật, mình cũng chẳng phải chuyên gia tổ chức tiệc từng gì cho cam nên khó mà có thể góp ý. Đành rằng mình đã tham gia không ít bữa tiệc cùng Lulu, và tất cả đều cầu kỳ và phức tạp hơn rất nhiều so với việc lấy ra một cái đĩa, đổ ít bánh kẹo vào đó. Bữa tiệc mới đây nhất mà mình góp mặt còn có nguyên cả một tiết mục phun ra lửa. Thôi thì cứ để mặc cho cậu ấy tự giải quyết chuyện với anh Steven là tốt nhất.

“Đây không phải là một bữa tiệc bình thường” – Lulu từ tốn giải thích – “Đầu bếp hàng đầu về món sushi của quán Nobu sẽ trực tiếp chế biến ngay tại chỗ theo yêu cầu của khách. Sẽ có tất cả các loại rượu và đồ uống trên đời mà anh có thể tưởng tượng ra, với nhân viên quầy bar là những chuyên gia có tiếng nhất hiện nay. Em đã cho đặt một vòi phun sô-cô-la ở bên ngoài ban công và DJ Drama nổi tiếng sẽ đảm nhiệm phần nhạc cho buổi tiệc ngày mai”.

Anh Steven chỉ lắc đầu cười trừ: “Tại sao? Tại sao em phải làm mấy chuyện này? Em gây ấn tượng với ai?”

“Gây ấn tượng á?” – Lulu thốt lên như thể cái từ đó không có trong từ điển của cậu ta vậy – “Em không định gây ấn tượng với ai hết” – bốc phét, mấy hôm nay chẳng phải cậu ấy giành không ít thời gian cố gây ấn tượng với anh Steven đó sao? Nhưng ít ra cậu ấy cũng phải thừa nhận điều đó. Mình nghĩ bây giờ anh Steven chỉ là đang quá phiền muộn và lo lắng vì chuyện của mẹ mình mà thôi.

Mình vội vàng chen vào: “Lulu thích các hoạt động giải trí” – mình thanh minh giùm cô bạn thân – “Như một cách bù đắp cho tuổi thơ không mấy hạnh phúc của mình. Lulu sẽ rất vui nếu anh có thể tham dự buổi tiệc này.”

Anh Steven hơi chần chừ... khi thấy cái cách mình nhìn anh ấy như muốn nói Đi đi mà anh. Cậu ấy rất có cảm tình với anh mà. Làm ơn đừng phũ phàng với cậu ấy như vậy. Cứ nói là anh sẽ tới dự bữa tiệc của cậu ấy. Không cần biết cậu ấy có phải là mẫu con gái mà anh thích hay không. Hãy cứ nói là anh sẽ tới đi. Làm ơn đi, ít ra cũng nên cho người ta một chút cơ hội chứ.

Và anh ý nhún vai, hơi ngả người ra đằng sau, thủng thẳng nói: “Được thôi, tất nhiên là anh sẽ đến. Cảm ơn về lời mời... Nghe có vẻ hay đấy”.

Nghe thấy vậy Lulu thiếu điều nhảy cẫng lên vì sung sướng: “Ôi! Sẽ vui lắm đấy! Bọ còn mời cả mấy nghệ sỹ xiếc từ đoàn xiếc Cirque du Soleil tới biểu diễn nữa. Họ đang lắp đặt các thanh xà treo rồi bởi trần nhà tụi em quá cao. Ôi! Vui quá! Từ dưới lòng đường có khi mọi người sẽ có thể nhìn thấy họ biểu diễn qua cửa sổ nhà mình ý nhỉ”.

Và cứ như vậy, suốt dọc đường về nhà Felix, cô nàng huyền thoại không ngừng về buổi tiệc. Chừng 20 phút sau, xe taxi đỗ xích trước cửa một căn nhà trung lưu trông khá tươi tắn. Christopher trả tiền taxi và bọn mình lục tục chui ra khỏi xe. Trời đã lạnh thì chớ lại còn mưa mới đầu. Chỉ có Cosabella là khổ nhất, mặt nó rầu rĩ ngược nhìn mình như muốn trách Tại sao, mẹ ơi? Tại sao mẹ nỡ đối xử thế này với con? Mình hối hả nhét Cosy vào trong túi xách, và cô nàng không còn gì sung sướng hơn ngoài việc cuộn tròn người ngủ tiếp.

“Sao anh cứ có linh cảm không lành về chuyện này thế nhỉ?” – anh Steven thì thảo với mình, trong khi cả lũ đứng đợi người mở cửa.

“Không sao đâu” – mình động viên anh Steven là vậy thôi chứ trong lòng mình còn run gập vạt lần ấy chứ. Nhất là khi lát nữa lúc anh ý nhìn thấy người mà bọn mình tới gặp.

Độ một phút sau, cánh cửa chính bật mở, một người phụ nữ trung niên có dáng người khá mập mạp ló đầu ra. Cô ấy mặc một chiếc quần jeans và chiếc áo len hiệu Stark in hình cờ Mỹ lấp lánh xuất hiện trên ngực. Vừa nhìn thấy Christopher, cô ấy thẳng thốt kêu lên: “Christoper! Cháu làm gì ở đây vào giờ học thế này?”

Christopher mỉm cười đáp: “Cô Jackie, nhà trường cho tụi cháu nghỉ đông rồi mà”.

Cô Jackie kia lập tức cười rạng rỡ, ôm chầm lấy cậu cháu trai quý hóa: “Và cháu quyết định tới chơi với Felix sao? Lại còn mang theo cả bạn nữa? Ôi cháu tôi đáng yêu quá cơ!”.

Chuyện, Christopher của mình mà.

“Nào, nào, đừng đứng ngoài cửa mãi thế, trời lạnh lắm” – cô Jackie lừa tụi mình vào nhà – “Vào trong nhà đi nào!”.

Mẹ của Felix có vẻ là một fan ruột của trung tâm thương mại Stark bởi từ ngoài vào trong, chỗ nào cũng thấy bóng dáng các đồ đạc mang mác Stark hoặc ít ra là mua tại trung tâm Stark. Này nhé, từ bộ tủ sách hiệu Strark, bộ ghế sofa và bàn cà phê hiệu Stark, đến TV, tủ lạnh, tuốt tuần tuốt đều là đồ của Stark. Có khi cứ gọi luôn cái phòng khách này là phòng Stark cho rồi. Xem ra chương trình giải trí mà cô chú ý xem nhiều nhất mỗi tối là kênh Stark Shopping TV.

Thề là mình thậm chí còn ngửi thấy mùi nước hoa Nikki tỏa ra từ người cô Jackie, quện lẫn với mùi bánh nướng thơm phức mà hẳn là cô ý đang làm dở trong bếp. Mùi nước hoa của Nikki không bao giờ hợp với bất kỳ loại thức ăn nào. Cũng giống như cái tính khảnh ăn của Nikki.

“Mấy đứa vừa đến kịp lúc” – mẹ của Felix khoe – “Cô đang chuẩn bị lấy mẻ bánh quy gia truyền ra khỏi lò.”

“Nhất cô!” – Christopher trầm trồ – “Nhưng có khi để lát tụi cháu ăn. Giờ bọn cháu cần gặp Felix một chút. Em ở dưới nhà hả cô?”.

“Tất nhiên rồi” – cô Jackie cười phá lên – “Nó còn ở đâu được nữa?”. Rồi đột nhiên mặt cô ý hơi biến sắc, cứ lăm lăm nhìn mình và Lulu. Ban đầu mình còn không hiểu ại sao cơ, sau mới chợt nhớ ra: Bọn mình là Nikki Howard và Lulu Collins. Hẳn cô ý đã từng thấy mặt bọn mình mồn TV trên kênh Giải trí cuối ngày rồi.... đó còn chưa kể khuôn mặt mình xuất hiện ở gần như tất cả các sản phẩm mà cô ý từng mua. Hoặc cũng có khi cô ấy vẫn chưa nhớ ra làm thế nào mà cô ấy biết tụi mình, nhưng chỉ biết là trông tụi mình rất quen.

Dù gì không phải ngày nào cũng có những người như tụi mình tới chơi nhà cô ý và thăm Felix. Nếu không muốn nói là không bao giờ.

“Bọn cháu xuống chào Felix cái đã nhé” – Christopher gạt đầu ra hiệu với tụi mình đi theo cậu ấy về phía cánh cửa cuối phòng khách – “Độ một phút thôi. Không lâu đâu ạ”.

“Được rồi” – cô Jackie phẩy tay – “Cô sẽ mang bánh xuống cho. Mấy đứa có muốn uống chút sữa kèm với bánh không? Hoặc là... à, cô biết rồi! Sô-cô-la nóng! Trời lạnh thế này mà uống món đó là nhất rồi!”.

Hình như mẹ của Felix không để ý là một trong số bọn mình có một người đã đang ở độ tuổi 20 rồi.

“Không cần đâu cô Jackie ơi” – Christopher nói – “Bọn cháu không cần uống gì đâu”. Nói rồi cậu ấy mở cửa ra, để lộ một cái cầu thang dài và hẹp dẫn xuống tầng hầm. Christopher đi trước dẫn đường, lần lượt mình, Steven, Lulu nối đuôi theo sau.

Dù sao cũng không đến nỗi đáng sợ như mình tưởng tượng. Ít ra không phải bước xuống hang dơi hay tổ quỷ nào đó là được. Mặc dù mình cũng hơi giật mình một chút khi nhìn thấy mấy cái poster phim Mặt sẹo ở phía cuối cầu thang, hay nói đúng hơn là dán chi chít khắp tầng hầm. Tất cả đều là mặt của nam diễn viên gạo gọi Al Pacino ở mọi tư thế và trang phục.

Xem ra chủ nhân của căn phòng này có chút hơi hướng bạo lực thì phải.

Cũng chẳng khó để đoán ra đó là ai. Gì thì gì không phải cô Jackie của Christopher là cái chắc rồi.

Căn hầm này có vẻ như vừa là phòng giặt vừa là phòng thể thao vì mình thấy có một đôi tạ ở góc phòng – mặc dù bụi phủ đầy chứng tỏ lâu rồi chưa có ai động tới nó – và một cái máy chạy bộ – tay cầm được sử dụng làm chỗ phơi đồ luôn. Ít ra dưới này không còn phải vắng dấu bởi mùi nước hoa Nikki nồng nặc kia, thay vào đó là một mùi thơm khá dễ chịu của bột giặt Tide.

Ở góc căn hầm được tân trang lại thành một trung tâm truyền thông và mạng. Đại khái thế. Mấy cái màn hình máy tính xập xệ được bày la liệt, dây điện, dây máy tính dồng từ trên trần xuống loằng ngoằng, đặt tạm bợ lên những vỏ hộp sữa (tất nhiên cũng mang hiệu Stark).

Ngồi chính giữa “công trình” tự tạo đó là một thân hình gầy nhẳng đang còng lưng gõ lạch cách lướt trên bàn phím. Thân hình đó mặc một chiếc quần jeans rộng thùng thình, áo xanh lá cây và trên cổ đeo rất nhiều sợi dây xích vàng. Hình như cậu ta đang mải mê chơi game trực tuyến thì phải.

“Chết đi!” – cậu nhóc hét âm ỹ vào một trong mấy cái màn hình trước mặt – “Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, chết đi!”.

Đằng sau mình, mình có thể cảm nhận được là anh Steven đứng sững lại khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, và Lulu vừa đâm sầm vào lưng anh ý do mắt còn mải ghéech lên nhìn xung quanh.

“Ồi!” – Lulu kêu lên – “Em xin lỗi!” – nhưng anh Steven không hề phản ứng lại. Bởi anh ý vẫn còn đang quá sửng sốt.

Cũng khó trách.

Thân hình gầy gò kia đột nhiên quay ngoắt đầu lại. Là Felix mà mình gặp hôm trước qua mạng. Cậu ấy lập tức ngoác miệng ra cười. Ban đầu mình cứ ngỡ rằng cậu ta bịt vàng cơ đấy. Nhưng nhìn kỹ lại hóa ra là cái niềng răng.

“Anh Christopher!” – cậu nhóc kêu âm lên – “Ông anh! Hôm nay còn mang theo bạn cơ đấy...” – mới nói đến đó thôi thì giọng cậu ta lạc đi hẳn, khi nhận ra những người bạn đó là ai.

Mắt cậu ấy thiếu điều nhảy ra khỏi tròng, nếu chuyện đó có thể xảy ra... nhất là khi nhìn thấy Lulu. Cũng may, cậu ta nhanh chóng lấy lại được tinh thần khá tốt.

“Các tiểu thư! Xin chào. Chào mừng tới Sào huyết của Những chàng trai, thật vui khi được gặp các chị ở đây. Đây quả là một vinh dự hiếm có. Mẹ đã mời mọi người ăn bánh quy chưa?”.

“Em đang đùa đấy à?” – phía sau lưng mình, anh Steven đột nhiên sảng giọng.

“Anh cứ thử xem đã” – mình thì thào.

“Thử gì với nó” – anh Steven nghiêng răng kèn kẹt – “Một thằng nhóc!”.

“Au contraire, mon frère (ngược lại, ông anh ạ)” – Felix hiển nhiên nghe thấy những gì anh ấy nói, kéo một ống quần để lộ một thiết bị bằng nhựa màu đen trông rất hầm hố ở cổ chân – “Cái này trông có vẻ trẻ con với anh không? Xin cá với anh không đứa trẻ nào tự đứng lại phải đeo cái của nợ này lên người đâu. Đây được coi là thiết bị theo dõi quần thúc tại gia hiện đại bậc nhất hiện nay đấy. Không thể làm giả. Nó bắt sóng trực tiếp với thiết bị đặt trong phòng bếp, thiết bị này kết nối với đường dây điện thoại và một cái biến áp. Cảnh sát sẽ được cảnh báo ngay khi em bước chân ra khỏi cửa. Giờ thì anh cũng phải công nhận là ít có đứa trẻ 14 tuổi nào lại phải đeo một thứ như thế này trên người rồi đúng không? Hơn nữa em trưởng thành sớm hơn cái tuổi của mình rất nhiều, các anh chị yên tâm”.

Anh Steven như chỉ chực nhảy vào bóp cổ Felix bất cứ lúc nào. Cũng may Lulu kéo anh ý lại nhẹ nhàng khuyên bảo: “Thôi mà anh Steven. Hãy nghe thử Nikki một lần xem sao.”

Trong khi đó, Christopher đứng khoanh tay, dựa lưng vào cái cột góc phòng, ung dung quan sát, miệng hơi mỉm cười.

“Mọi người, đây là em họ của mình” – Christopher mở lời – “Felix, Felix, đây là mọi người”.

“Đây” – mình chỉ – “Là anh Steven...”

Christopher giơ tay lên chặn lại: “Mình nghĩ tốt hơn hết cứ giấu nhem danh tính đi thì hơn. Dù sao trong chúng ta cũng có người nổi tiếng

“Đừng nghĩ rằng chỉ có các anh chị là người nổi tiếng, chị Howard, chị Collins” – Felix đồng dục thông báo – “Mà em sẽ đối xử thiên vị với chị hơn các cô gái khác. Em cũng biết một số nhân vật có máu mặt đấy – một vài đứa bạn thân nhất của em cũng nổi tiếng không kém gì đâu, nhưng em không tiện tiết lộ danh tính của họ bởi em biết họ không thích mọi người quá chú ý tới mình. Do đó các anh chị không phải lo. Em hoàn toàn miễn nhiễm với mấy cái thứ nổi tiếng này nọ”.

Lulu và mình quay sang nhìn nhau. Trong hoàn cảnh này thì ngoài câu: “Ừm... tốt quá... cảm ơn em”, bọn mình còn biết nói thêm câu gì nữa.

Sự thực là mọi người nói với mình cái câu này hơi bị nhiều rồi. Ai cũng muốn mình hiểu rằng họ không phải là quá dễ tâm tới người nổi tiếng và rằng họ sẽ đối xử với mình như một “người bình thường”.

Trong khi cuối cùng họ không hề đối xử với mình giống như một người bình thường tẹo nào.

Christopher chắc còn lạ gì ông em họ của mình nữa, nhưng cậu ấy vẫn lơ lớ nhìn đi chỗ khác, coi như không liên quan. “Nikki, cậu đã có cái thông tin mà tụi mình hỏi chưa?”

“À” – mình giật nảy mình. Christopher là người duy nhất luôn đối xử với mình như một người không nổi tiếng. Và đôi khi cậu ấy đối xử với mình thậm chí không bằng một con người – “Có”.

Cảm giác của mình khi phản bội lại Stark và đứng về phía Christopher và Felix ư? Mình cũng chẳng biết nữa. Chỉ biết một điều là kế hoạch của họ sẽ không thành công. Cứ nghĩ mà xem, người chúng ta đang nói tới đây là Stark Enterprises, tập đoàn hùng mạnh nhất hiện nay. Không lẽ với sức của hai cậu nhóc trung học mà có thể dễ dàng lật đổ cả một đế chế khổng lồ đến thế sao?

Cứ mơ đi.

Hơn nữa hai người này không cần thận có khi còn bị bắt ý chứ. Một người đã phải đeo thiết bị theo dõi ở cổ chân, cả ngày ru rú dưới tầng hầm chơi điện tử và ăn bánh quy do mẹ phục vụ rồi... Bề ngoài, đây có vẻ là cuộc sống lý tưởng của bất cứ cậu nhóc nào mới lớn nhưng thực tế, cuộc sống như vậy có khác nào địa ngục? Felix thậm chí còn tự vẽ nên các mối quan hệ tưởng tượng với “người nổi tiếng” và sự cao quý. Không lẽ đây sẽ là tương lai mà mình mong muốn dành cho Christopher s

Không, tất nhiên là không rồi.

Nhưng nếu chuyện này xảy ra thật, liệu mình có dám tự tin tới trường lôi cậu ấy ra khỏi lớp học ngay trong tuần thi cuối kỳ và lặn lội tới tận Brooklyn như thế này không?

Mình cũng không chắc nữa. Nhưng mình phải làm cái gì đó. Bối chui ngày bất lực không biết làm gì ngoài chuyện loăng quăng khắp nơi với cái thiết bị dò máy nghe trộm trong túi đã qua rồi.

“Dr. Louise Higgins” – mình nhấn mạnh từng chữ – “Đó là tên người sử dụng”.

18. Chương 17

MƯỜI BẢY

Felix không để phí thời gian thêm một giây nào nữa. Ngay lập tức cậu ấy chúi đầu vào cái máy tính, lạch cạch gõ lên bàn phím.

“Và mật mã của cô ấy” – mình nhắm mắt nhớ lại vị trí các ngón tay của bác sỹ Higgins trên bàn phím tối hôm trước – “Là Miss Kitty, một từ liền, không viết hoa.”

“Ôi... nhí nhảnh” – Felix tùm tùm, tay thoăn thoắt gõ máy tính.

“Cái đó” – anh Steven dợm tiến lên vài bước dòm vào màn hình trước mặt Felix – “Có liên quan gì tới người mẹ đã mất tích của anh?”.

“Chỉ là” – mình nói – “Điều em phải làm để họ đồng ý tìm giúp mẹ anh”.

“Và tụi em là những người biết giữ chữ tín” – Felix nói – “Đây rồi...” – Felix nhấn nút in, sau đó giơ lên một tập giấy vừa mới chui ra từ máy in – “Thông tin cuối cùng xuất hiện của Dolores Howard, hay còn gọi là Dee Dee, tức mẹ của anh”.

Anh Steven nhào vội tới chụp lấy mấy tờ giấy trên tay của Felix, trong khi Christopher bước tới xem Felix – người không còn chút hứng thú nào với tụi mình – nhập các thông tin mà mình vừa cung cấp.

“Có được không?” – Christopher sốt sắng hỏi cậu em họ – “Chúng ta vào được chưa?”

“Ten ten” – giọng Felix lộ rõ vẻ miễn cưỡng – “Chúng ta đã vào trong”.

“Ờ” – anh Steven lật đi lật lại các trang giấy trên tay, chăm chú đọc từng tờ một – “Trong này không hề ghi rõ mẹ anh đang ở đâu. Nó chỉ thể hiện là số An ninh Xã hội của bà chưa hề được dùng để đăng ký xin việc mới hay làm thẻ tín dụng mới hay thuê chỗ ở mới, kể từ khi mất tích”.

“Ông anh nói chính xác” – Felix lướt ngón tay trên bàn phím một cách điệu nghệ, đồng loạt các màn hình máy tính trên tường hiện lên một loạt các con số và dữ liệu dày đặc.

“Nhưng” – máu trong đầu mình chảy rần rật, thay cho anh Steven – “Christopher, chính cậu nói Felix sẽ tìm được bà ấy mà”.

“Trừ phi bác ấy đã qua đời” – Christopher không buồn quay đầu lại nhìn mình. Cậu ấy thản nhiên chỉ vào một trong mấy cái màn hình vi tính và nói với Felix: “Nhìn này. Nhìn này”.

“Em biết rồi” – Felix gật gù phụ họa.

Tiếng đế giày cao gót của Lulu cồm cộp trên sàn xi măng, tiến về phía anh Steven đang đứng. Cậu ấy nắm lấy tay anh Steven. Không nói thêm một lời nào hết. Cậu ấy chỉ nắm lấy tay anh ấy và bóp nhẹ.

Nhưng anh Steven dường như không hề để tâm.

“Vậy cậu nghĩ mẹ anh ấy đã chết rồi sao?” – mặc dù mình không cố ý cao giọng nhưng thực sự mình đang rất tức giận. Mình không giận Felix bởi xét cho cùng dù nó có là thiên tài máy tính hay thông minh đến mấy rút cuộc nó vẫn là một đứa trẻ con tự cho mình là dân anh chị, không hơn không kém. Người mình giận là Christopher kia. Bản thân cậu ấy phải hiểu chuyện hơn chứ – ít ra cũng nên thể hiện một chút quan tâm tới anh Steven chứ.

Vậy mà toàn bộ mọi chú ý của cậu ấy lúc này dồn hết vào mấy cái màn hình vi tính cũ nát kia. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, cậu ấy giờ đang nung nấu trong đầu một kế hoạch tàn khốc để tiêu diệt Stark Enterprises và trả thù cho cái chết oan uổng của Emm Watts... đứa con gái mà khi còn sống cậu ta không buồn để ý tới một phút nào.

Nhưng chỉ ít cậu ấy cũng nên nhìn về phía bọn mình dù chỉ một lần. Hoặc nói một câu động viên, an ủi. Nói gì thì mẹ của một người vừa mới chết cơ mà!

“Cái gì?” – Christopher d cảm nhận được cơn nóng giận của mình nên cuối cùng cũng chịu quay đầu lại nhìn – “Cậu đang nói cái gì thế?”

Felix cũng quay ra nhìn tụi mình.

“Chết á?” – nó thộn mặt ra hỏi – “Em đâu có nói là bác ý chết. Ở thế em có nói là bác ý chết à? Không hề. Trong mấy tuần qua không hề có xác chết vô thừa nhận nào có mô tả giống với tuổi tác, hình dáng, và mẫu răng của bác Dee Dee hết. Em đã kiểm tra ở tất cả các nguồn mà em có rồi... yên tâm, không thể còn sót nguồn nào mà em chưa kiểm đâu” – Felix nhún vai nói, trước khi quay trở lại với cái bàn phím – “Tất nhiên cũng có khả năng là có ai đó ám sát bác ý và vứt xác xuống hồ. Thường thì phải tới mùa Xuân – khi nhiệt độ đã tăng lên thì mấy cáo xác đó mới nổi lên cơ, vì khi đó quá trình phân hủy xác mới bắt đầu...”

“Thôi đi nhóc” – Christopher đập vào vai cậu em họ – “Không hay ho gì đâu”.

Felix lắc lắc đầu lè lưỡi: “Xin lỗi. Chúng ta đều biết chuyện đó không hề xảy ra mà”.

Mình ngây người ra nhìn anh em nhà họ, không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là không nữa.

“Thật sao?”.

“Thật” – Felix nói – “Hãy đọc cái trang thứ tư”.

Steven luống cuống giở sang trang thứ tư: “Đây là thống kê về tài khoản của mẹ anh ở ngân hàng. Làm sao em có thể...”

Nhưng Felix đã xen ngang trước cả khi anh Steven kịp nói hết câu: “Hãy xem ngay trước khi mấy cuộc gọi cuối cùng được gọi đi, mẹ anh đã rút bao nhiêu tiền?”

“Có thống kê cuộc gọi của mẹ anh ở đây à? Làm thế nào...” – giọng anh Steven càng lúc càng lộ rõ vẻ thần phục. Mắt anh ấy tròn tròn khi nhìn vào con số mà Felix bảo anh ấy tìm và sững sờ hỏi lại : “9000 đô là á? Mẹ anh rút 9000 đô la khỏi tài khoản tiết kiệm ngay trước khi biến mất thật à? Vậy mà đám cảnh sát không hề đả động gì tới chuyện này với anh”.

Felix đã quay lại với cái bàn phím từ đời nào rồi.

“Nếu không tìm thấy chứng cứ gì về án mạng” – Christopher mắt vẫn không rời khỏi màn hình thùng thẳng nói – “Thường thì cảnh sát sẽ không tỉ mỉ điều tra tới tận chi tiết đó đâu. Kể cả khi họ có đủ nhân lực để làm điều đó, mà thường thì không”.

“Và đây cũng là một hành động rất bình thường” – Felix thêm vào – “Khi một người quyết định mai danh ẩn tích, họ thường sẽ rút một khoản tiền lớn. Nếu anh muốn lặn một hơi, anh không thể vung vẩy cái thẻ tín dụng khắp nơi hoặc ra bắt rút tiền tự động được. Họ sẽ lập tức tìm ra anh chỉ sau một giây. Nói chung dù mẹ anh đang trốn chạy khỏi ai đi chăng nữa, rõ ràng bác ý không muốn bị phát hiện ra. Bác ý đang chi trả mọi thứ bằng tiền mặt hoàn toàn”.

Anh Steven lật lại mấy trang giấy trên tay mình, bần thần nói: “Mẹ anh sở hữu một tiệm chó cảnh. Cả đời chưa bao giờ gặp rắc rối với cảnh sát. Thử hỏi bà biết chạy trốn khỏi ai?”.

“Stark” – Christopher đáp gọn lỏn, giống như người ta vẫn hay thường nói về cái chết.

“Stark á?” – anh Steven liếc sang nhìn Christopher hắt hàm về phía mấy cái máy tính – “Bọn em sẽ tìm ra tại sao”.

“Và tiêu diệt bọn họ” – Felix chêm vào một cách hung hờn, giơ bàn tay lên ăn mừng với Christopher. Nhưng cậu ấy lơ đãng như không thấy, làm cậu nhóc ngượng quá đành bỏ tay xuống.

“Vậy ra mọi chuyện là như thế” – anh Steven nói. Giọng anh ấy tỏ rõ sự không hài lòng, nếu không muốn nói là khinh bỉ – “Hai đứa sẽ hack vào hệ thống máy tính của họ và “tiêu diệt” Stark Enterprises sao?” – nói xong anh quay sang nhìn mình – “Và em đã biết trước chuyện này?”.

“Đó là điều họ muốn” – mình nói. Tại sao anh ấy cứ muốn làm cho mình cảm thấy tội lỗi với mỗi quyết định của mình thế nhỉ? Rõ ràng mình đang giúp đỡ anh ý cơ mà. Không phải đó là điều anh ý muốn sao? – “Để đổi lại thông tin về mẹ anh. Một tên người sử dụng và mật mã của một nhân viên hành chính của Stark.”

“Tuyệt” – anh Steven nhìn xuống đồng giấy trên tay – “Và chúng ta vẫn chưa có một chút manh mối nào về chuyện mẹ anh giờ đang ở đâu” – mặt anh ấy hằm hằm nhìn sang Christopher và Felix – “Làm sao họ có thể chắc chắn là mẹ anh vẫn còn sống? Nhờ có ai đó giở tung vào đầu bắt bà rút 9000 đôla đó ra, sau đó ném xác bà xuống hồ, giống như cậu nhóc kia nói lúc nãy, thì sao?”.

“Không đâu” – mình nhẹ nhàng nói – “Anh đã nói bà dắt theo mấy con chó nữa mà. Nếu ai đó bắt cóc bà thì hẳn họ đã phải bỏ đám chó lại rồi. Christopher nói đúng. Mẹ anh đang bỏ trốn. Hẳn là vậy.”

Mình liếc vội về phía Christopher và Felix, cả hai không hề mảy may để ý đến tụi mình một tẹo nào nữa. Hai anh em đang quá nhập tâm với kế hoạch tiêu diệt và trả thù – chí ít là Christopher. Trong mắt họ, bọn mình giờ như không còn tồn tại, hoặc chưa từng tồn tại thì đúng hơn, chỉ trừ lúc họ cần lợi dụng lấy thông tin.

“Bọn mình đi thôi” – mình nói – “Đi nào”.

Ba anh em mình đi lên cầu thang đúng lúc nhìn thấy một đôi Ugg nhái hiệu Stark lò dò bước xuống. Là cô Jackie. “Yoo-hoo! Cô mang bánh xuống cho mấy đứa này! Còn nóng hổi từ trong lò ra nhé! Nhìn xem cô tìm thấy ai ngoài kia này... Một cô bạn nhỏ của mấy đứa. Cô bé nói rằng mấy đứa chạy đi nhanh quá, bỏ lại cô bé đằng sau”.

Lúu rú sau lưng cô Jackie, trên tay bế một khay đầy cốc sô-cô-la nóng bốc hơi nghi ngút, là em gái mình, Frida.

MƯỜI TÁM

“Chị đừng giận nữa mà” – Frida nài nỉ.

Mình đang ngồi trong phòng trang điểm của Hội trường Stark. Hy vọng buổi thử váy đêm nay sẽ suôn sẻ hơn tối qua.

Tất nhiên vụ có em gái kè kè bên cạnh như thế này không phải là một phần của kế hoạch.

“Tại em lo cho chị quá” – Frida giải thích.

Chuyên viên trang điểm đang gắn bộ mi giả cong vút và dày cộp cho mình. Mình ngồi i im re, cố gắng không cử động vì sợ nhờ bị ăn cả cái nhíp vào mắt thì toi.

“Em không biết anh ta là ai” – Frida ám chỉ anh Steven – “Em cứ tưởng anh ta đang bắt cóc hay không chế chị”.

“Bây giờ” – mình nói – “Không phải là lúc thích hợp để nói chuyện này”.

“Nhưng khi nào chúng ta mới có thể nói về nó chứ?” – Frida hỏi – “Suốt cả quãng đường trên xe taxi về Manhattan cậi rằng chị cũng chẳng thềm nói một câu nào cả. Tại sao chúng ta không thể nói ở đây?”.

Bởi vì, mình chỉ muốn hét thật to vào tai Frida, đây là trung tâm đầu não của Stark. Và mặc dù cái phòng này không bị gắn máy nghe trộm (mình đã kiểm tra từ trước) nhưng tất cả mọi người – ý mình là chị Jerri – đều đang đồng tai nghe.

Giống như tay tài xế suốt dọc đường từ Brooklyn về Manhattan đã làm.

Hơn nữa biết càng ít, Frida sẽ càng an toàn hơn. Tất nhiên, nó không hề biết điều này. Và nếu có biết chắc gì nó đã đồng quan điểm với mình.

Con nhóc phụng phịu ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh mình, ôm chặt cái ba-lô D&G mình mới tặng (quà kỷ niệm từ phía D&G dành cho mình do hôm trước mới thực hiện một show thời trang cho họ). Mặt con bé ỉu xiu như thế cả buổi chiều nay rồi. Mặc dù mình cũng chẳng hiểu nó xị ra vì cái gì. Hay là hôm nay có giờ kiểm tra ở trường và nó đã bỏ lỡ mất?

Khi này, lúc mình đang nổi khùng lên với Frida vì tội bám theo tụi mình tới tận nhà Felix thì điện thoại của Nikki đổ chuông. Là chị Rebecca gọi thông báo là mình đã bị muộn cho buổi tổng duyệt – một lần nữa.

Mình chỉ có hai lựa chọn – một là bỏ mặc Frida ở Brooklyn (sau khi trả tiền taxi lướt đi tới nhà Felix, trên người con bé không còn một cắc), hai là mang nó theo. Mình đã tìm mọi cách bắt nó quay trở lại trường học nhưng con bé nhất quyết không chịu xuống khỏi xe taxi. Nó nhất quyết dính chặt như keo với mình.

Ví như keo vẫn còn là nhẹ.

“Tất nhiên em vẫy taxi và bảo tài xế bám theo xe của anh chị sau khi chị lao ra khỏi trường đột ngột như thế” – Frida kể lể – “Chú í còn tưởng em nói đùa cơ. Nhưng em đã nói với chú ý đây là vấn đề giữa sống và chết, cực kỳ quan trọng. Nếu cái cô làm bánh quy đó không giữ rịt em trong bếp lẫn nhải về chuyện có Nikki Howard đang ở dưới tầng hầm thăm con mình thì em đã chạy xuống đó giải cứu cho chị sớm hơn nhiều rồi”.

“Frida” – mình hơi liếc về phía chị trang điểm Jerri – “Chị không hề...”

“Hừm” – mặt con bé sưng lên – “Đâu phải lỗi tại em. Ai mà biết là chị không cần giải cứu chứ. Hoặc đó là do chị bao biện vậy thôi.”

“Em đã bỏ lỡ” – mình nhìn vào trong gương nói chuyện với Frida, hy vọng có thể lái được sang chủ đề khác – “Bài kiểm tra cuối kỳ của mình”.

“Thế chị thì sao?” – Frida cãi lại – “Chị cũng bỏ lỡ còn gì. Để làm gì? Để chạy tới Brooklyn với một kẻ hoàn toàn xa lạ. Em thừa nhận anh ta trông cũng có nét dễ thương thật nhưng...”.

“Anh ấy không phải là một kẻ xa lạ” – mình nói – “Anh ấy là anh trai của Ni... à, của chị”.

Frida hoảng hồn nhìn mình: “Anh trai của chị? Nhưng chị làm gì ở dưới tầng hầm tíi tận Brooklyn với Christopher, Lulu Collins và anh trai của Nikki Howard thế?” – con bé tuôn ra một tràng đúng lúc anh Gabriel Luna mở cửa bước vào.

Đúng lúc ghê.

“Xin lỗi?” – anh ý nói – “Anh có làm cắt ngang câu chuyện của hai em không?”

“Ồ, xin chào, Gabriel” – chị Jerri hồ hởi chào – “Em tới dặm lại phần hử? Ngồi xuống đi.”

“Ồi không, cảm ơn chị” – anh Gabriel xua tay, nhìn đồng cạ phần trên bàn trang điểm một cách kinh hãi – “Chỉ là buổi tổng duyệt, thử trang phục thôi mà”.

“Anh Gabriel Luna!” – Frida sững sờ nói không ra hơi. Hai bên má đột nhiên ửng đỏ như hai trái cà chua – “Ôi... em chào anh!”.

Anh Gabriel quay sang nhìn Frida. Rõ ràng là anh ấy phải nhận ra con bé. Hai người không những từng gặp nhau ở bệnh viện, lại còn cùng nhau xuống căng-tin mua bánh cho mình còn gì. Hẳn anh ý vẫn nghĩ con bé có quan hệ ruột thịt với mình, nhất là sau cái lần ghé thăm tại bệnh viện mấy tháng trước.

“Anh khỏe chứ ạ?” – Frida hấp tấp hỏi, trước cả khi anh Gabriel kịp chào lại. Mấy giây trước còn đang kể lể quan tâm lo lắng cho sự an nguy của mình, thế mà vừa mới nhìn thấy chàng trai trong mộng một cái là quên tệt hết thấy mỗi thứ. Phòng của nó ở nhà không còn một kẻ hở nào không có poster hình Gabriel Luna, giống y như tầng hầm nhà Felix được phủ kín toàn hình Al Pacino vậy. Cứ về nhà một cái việc đầu tiên của cô nàng là bật máy Mac lên, tìm kiếm trên Google mọi hành tung và tin tức về anh ta – “Lâu lắm rồi không gặp”.

“Anh khỏe” – nói rồi anh ấy quay lại tập trung mọi sự chú ý vào mình – “Vụ Brooklyn là sao? Là thật hả em?”

“Ồi, chuyện dài lắm” – mình vừa nói vừa lừ mắt nhìn Frida. Nhưng cô nàng nào có buồn chú ý tới mình, còn đang mãi ghé mắt lên đăm đõi nhìn thần tượng cơ.

Mà cũng không trách được Frida bởi hôm nay anh Gabriel đặc biệt bảnh trai trong bộ đồ diễn mà Stark đặt dành riêng cho anh ấy: một bộ tuxedo bó sát, áo sơ-mi trắng hở cổ tới giữa ngực, hai bên tay áo xắn lên trông rất chơi. Có ai nhìn thấy cảnh này mà không nuốt nước bọt cơ chứ...

À, nhưng với điều kiện bộ đồ như thế phải được khoác lên người như anh Gabriel Luna, chứ không phải người nào mặc cũng mang lại hiệu quả tương tự đâu. Điều đó được kiểm chứng bởi chính cái người vừa đẩy cửa bước vào trong phòng – ngài Robert Stark, cũng đang mặc bộ đồ na ná kiểu của anh Gabriel. Có điều khuy áo được cài lên tít tận nấc trên cùng, và chính giữa cổ chỉ ngay một cái lơ lớ bịch – lý do chính tạo nên sự khác biệt giữa Gabriel Luna và Robert Stark.

Ồi giờ mới để ý ngài Robert không phải chỉ đi có một mình, sau lưng ông ta là cậu con trai – cũng đang mặc vest – mặt mày chù ụ, đầy vẻ khó chịu, như thể cái phòng thay đồ trước giờ tổng duyệt show Thiên thần của Stark này là nơi cuối cùng trên Trái Đất mà Brandon Stark muốn đặt chân tới.

Nhất là khi nhìn thấy mặt mình. Từ sau nự hôn tại khách sạn ở St. John và chuyến bay trở về nhà sáng sớm hôm sau, mình và anh Brandon không hề liên lạc với nhau.

Khi Brandon nhận ra người ngồi trên ghế cạnh bàn trang điểm là mình thì sự cau có của anh ta càng trở nên kinh khủng hơn.

Không ngờ mình cũng có mặt ảnh hưởng với đám con trai... Này nhé, Christopher thậm chí không buồn để ý tới sự tồn tại của mình. Còn mặt Brandon Stark trông cứ như đâm lê khi nhìn thấy mình. Sau khi nào mình được ghép sang cơ thể của một siêu mẫu thì mấy chuyện lạ lùng này mới bắt đầu xảy ra với đời sống tình cảm của mình.

“Nikki!” – ông Robert Stark hồ hởi kêu lên, tay dang rộng đón chào mình làm mình giật mình không biết phải làm sao. Đây là lần đầu tiên ông ta công khai để ý tới mình như thế. Kể từ lần cuối cùng gặp ông ta ở buổi chụp hình cho tờ Vanity Fair – “Thật vui khi gặp cô ở đây! Hôm nay trông cô thật kiều diễm!”.

Phải mất vài giây mình mới nhận ra lý do đằng sau sự thân thiện một cách đáng ngờ này. Một dàn phóng viên ảnh đang bu kín đằng sau hai người đàn ông Stark. Sáng mai, đảm bảo hình ảnh chụp mình và bố con nhà đó sẽ xuất hiện ngập tràn trên các báo cho coi.

“Dạ, cảm ơn ngài” – mình lịch sự cúi đầu cảm ơn.

“Và cậu nữa, Gabriel Luna” – sau khi buông mình ra, ông ta bước tới chìa tay ra với anh Gabriel Luna. Tất nhiên, không tay máy nào lại chịu bỏ qua bức ảnh Robert Stark và Gabriel Luna bắt tay nhau trong phòng thay đồ của Nikki Howard. Điều nực cười nhất là những lúc đó, ông Robert luôn quay mặt ra phía máy quay nhe răng cười rạng rỡ, thay vì thực tâm nhìn vào người đối diện – “Rất mừng khi mời được cả hai cô cậu tham gia chương trình lần này. Hy vọng cậu sẽ chơi tốt đêm nay. Tôi biết mới chỉ là buổi tổng duyệt nhưng trong số khán giả có mặt tại đây hôm nay có rất nhiều nhà đầu tư lớn của tập đoàn Stark. Họ tới tham dự buổi đại tiệc do công ty tổ chức tối nay, nhân thể ghé qua đây xem. Ai cũng háo hức nóng lòng muốn xem”.

“Cám ơn ngài” – anh Gabriel nói. Trông anh ấy có vẻ căng thẳng. Đâu phải ai cũng được đích thân ông chủ của mình, người đứng đầu tập đoàn đích thân ra chào hỏi như thế? Trước giờ hẳn anh ấy chưa bao giờ có được vinh dự này trong sự nghiệp ca hát của mình – “Cháu cũng hy vọng mọi người sẽ thích”.

“Tôi đích thân tới đây vì muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc” – ông Robert nói tiếp – “Tới hai ngôi sao lớn của công ty, để hai người hiểu được tầm quan trọng của bản thân với cá nhân tôi và công ty như thế nào. Và cũng để trao cho hai người cái này”.

Nói rồi ông ta búng ngón tay ra hiệu, làm cho cậu con trai đứng bên cạnh quàng quàng hỏi: “Gì ạ”, giọng đầy khó chịu.

“Cái túi, Bran” – ông Robert Stark nói, miệng vẫn cười tươi như hoa – “Cái túi”.

Brandon đảo mắt một vòng đầy ngao ngán, trước khi uể oải chìa cho bố cái túi nhưng to đùng màu đỏ chói mà này giờ anh ta phải khệ nệ vác theo... một cách miễn cưỡng. Ông Robert Stark thò tay vào trong túi rút ra một cái hộp cao độ 30 phân, đựng một chiếc Stark Quark màu đỏ và đưa cho anh Gabriel.

“Chúc kỳ nghỉ vui vẻ” – ông ta nói – “Chiếc đầu tiên trên thị trường đấy. Hy vọng là cậu sẽ thích”.

Anh Gabriel nhìn xuống cái máy tính, mặt khá bình tĩnh: “Cám ơn ngài”. Thật khó để biết trong đầu anh ấy đang nghĩ gì. Nhưng mình đoán rất có thể là: Tự dưng sao ông ta lại tặng cho mình thứ này?

19. Chương 18

“Và cái này dành cho cô” – ông Robert Stark nói, thò tay vào trong túi rút ra một chiếc Quark màu hồng cho mình. Một quy tắc bất thành văn: màu hồng tức là con gái.

“Ôi trời” – mình nhìn xuống cái máy tính mà mình từng phải vuốt ve, ôm ấp suốt hàng giờ đồng hồ khi quay quảng cáo cho nhãn Stark Quark này (mặc dù khi đó nó mới chỉ là cái vỏ rỗng ruột, không phải đồ thật vì mấy vị lập trình viên vẫn chưa làm xong phần mềm bên trong). Cái máy MacBook Air của mình còn tốt hơn gấp vạn lần, lại còn thân thiện với môi trường và về lâu về dài sẽ không phải sửa chữa gì nhiều.

Nhưng có lẽ vì thế làm nó có giá cao hơn gấp 5 lần máy Quark, giá bán lẻ. Và không tặng kèm theo trò Realms, phiên bản mới của trò Journeyquest.

“Cháu luôn mong ước có một cái này” – mình nói dối – “Sao ngài biết tài vậy?”.

Đằng sau lưng bố, Brandon quyết không thèm ngoảnh đầu nhìn mình lấy một giây. Do đó mình không tài nào biết được liệu anh ta có phát hiện ra mình đang nói dối hay không.

“Santa luôn biết mọi chuyện mà” – ông Stark chép miệng khiến cả đám phóng viên cười ồ lên.

Brandon lăm băm câu gì đó về việc tự dưng đi tặng không máy tính xách tay cho người nổi tiếng trong khi ngoài kia còn biết bao nhiêu người nghèo đói đến tiền mua thức ăn còn không đủ. Mình xéch ngược một bên lông mày cùng lúc bố anh ta cũng quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì thế, Bran?”.

“Không có gì, thưa bố” – Brandon nói khề. Ánh mắt của hai chúng mình gặp nhau và trong một giây mình cảm tưởng như cơn thịnh nộ của anh ta bỗng dịu lại. Bản thân mình vẫn còn chưa hết bất ngờ trước những gì Brandon vừa nói. Giờ mình cũng chẳng biết phải nghĩ thế nào nữa, thật đấy!

Và rồi mọi thứ lại trở lại như cũ, Brandon lại giương cái bản mặt cau có như đâm lê lên nhìn mình.

“Và đây là ai?” – ông Robert Stark nhướn mày chỉ về phía Frida.

“Dạ” – Frida rụt rè nói – “Cháu không là ai cả. Chỉ là bạn của... Nikki”.

Một B.C.N! Frida vừa tự nhận mình là người của nhóm Bạn Của Nikki

“Tối nay, cô gái trẻ ạ” – ông Robert lại cúi xuống thò tay vào cái túi nhung màu đỏ – “Bất kỳ người bạn nào của Nikki Howard cũng sẽ là bạn của ta” – và rút ra một chiếc Quark màu da cam đưa cho Frida.

Mới vài phút trước Frida còn tỏ ra như đến ngày tận thế tới nơi rồi, và nó cũng chưa bao giờ có một chút hứng thú gì với sản phẩm của Stark, đặc biệt là máy tính Quark, vậy mà giờ vừa nhìn thấy cái máy tính trên tay ông Robert, con nhóc đã rú lên nhảy tưng tưng vì sung sướng.

“Mẫu mã này thậm chí còn chưa hề xuất hiện trên thị trường! Phải tới Giáng sinh họ mới tung hàng ra cơ! Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài vô cùng!” – Frida chạy tới ôm chầm lấy cổ ông Robert và hôn chụt một cái lên má ông ta để tỏ lòng biết ơn – “Ôi! Cảm ơn ngài rất nhiều”.

Đám phóng viên thi nhau bấm máy lia lịa cảnh tượng đầy “xúc động” vừa rồi. Một cô nhóc tuổi teen bình thường đang ôm hôn một trong những người đàn ông giàu nhất thế giới? Thề là chỉ 5 phút nữa thông tin này sẽ xuất hiện ngay trên kênh tin tức Fox Business News.

Nếu hỏi mình có thấy xúc động hay không thì xin thưa... không hề. Thật không thoải mái chút nào khi phải chứng kiến cái cách ông ta... tặng quà miễn phí cho người khác, món quà mà ngay cả chính khổ chủ còn không biết mình có thích hay không nữa và kết quả là mua chuộc được cảm tình của người đó cho bản thân mình và công ty... Một điều chắc chắn từ nay Frida sẽ trang bị đầy đủ mọi thứ cho cái máy Quark này – những thứ chỉ có thể mua tại các trung tâm mua sắm Stark.

Đó chính là lý do người ta gọi Robert Stark là một thiên tài. Và là một tỷ phú.

“Được rồi” – bố của Brandon vỗ tay nói – “Chúc mọi người có một kỳ nghỉ vui vẻ và hạnh phúc. Chúc các bạn có một buổi trình diễn thành công. Giờ thì tôi phải xin phép cáo lui. Không thể để khách mời đợi lâu được.”

Nói rồi ông ta quay ra vẫy tay chào tất cả mọi người và đi ra khỏi phòng. Brandon lèo đèo đi đằng sau với cái túi đã vơi đi một nửa, mặt mày vẫn chù ụ như lúc mới vào.

Không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình háng giọng hỏi: “Xin lỗi, ngài Stark? Có thể cho cháu biết chính xác thì mọi người đang làm gì ở cái Khoa Thần Kinh và Ngoại Thần Kinh Stark? Về vụ cấy ghép toàn bộ cơ thể của người này sang người khác, ngài có bình luận gì không?”

Mình đoán ông ta sẽ chỉ chớp đôi mắt vô hồn kia nhìn mình như thể không hiểu mình đang lảm nhảm cái gì. Và sau đó mình sẽ bị lôi thẳng tới bệnh viện nghe tiếp một bài thuyết giáo của bác sỹ Higgins. Hoặc có thể lần này là bác sỹ Holcombe. Và biết đâu là một vài vị luật sư nào đó của tập đoàn Stark, tới dọa nạt cho gia đình mình một trận, để cảnh cáo.

Mình không được phép nói về chuyện đã xảy ra với mình.

Nhưng chưa có ai nói mình không được phép nói về...

“Xin lỗi” – mình gọi với theo – “Ngài Stark?”

Robert Stark dừng lại trước cửa và quay đầu lại, miệng vẫn mỉm cười đầy thân thiện.

“Có gì không, Nikki?” – ông ta hỏi.

“Cháu chỉ muốn hỏi...” – mình ngập ngừng nói. Tim mình giờ gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi rồi, nhưng mình không quan tâm. Mình biết mình phải tiếp tục. mình không thể ngừng nghĩ tới khuôn mặt thiếu não của anh Steven suốt từ hôm trở về từ tầng hầm nhà Felix. Mình biết mình phải làm một cái gì đó.

Đây là cơ hội của mình. Và có lẽ là cơ hội duy nhất không biết chừng.

“Ngài có biết mẹ cháu đang ở đâu không ạ?”.

Cả căn phòng đột nhiên im phăng phắc sau câu hỏi vừa rồi của mình. Tiếp đó, những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Mẹ của cô ấy? Có phải cô ấy vừa hỏi về mẹ của cô ấy không?

“Xin lỗi” – ông Robert Stark nhún một bên lông mày lên.

“Mẹ của cháu” – mình nhắc lại. Mình ý thức rất rõ từng lời mình nói ra bây giờ sẽ được đám phóng viên kia ghi chép lại rất kỹ, nhiều người thậm chí còn vác cả máy ghi âm ra ghi. Do đó mình càng chú ý phát âm sao cho thật chuẩn. – “Đang bị mất tích. Cháu muốn hỏi liệu ngài có biết hiện giờ mẹ cháu đang ở đâu không ạ?”.

“Làm sao ta có thể biết mẹ cháu đang ở đâu được, cô bé?” – ông Robert Stark cười tủm tỉm như thể đang nói chuyện với một con bé mất trí (mà đúng thể thật

“Tại mẹ cháu biến mất ngay sau tai nạn của cháu” – mình đặc biệt nhấn mạnh hai chữ tai nạn. Cái từ mà chỉ ông ta – và Frida, người đang sưng sốt gương mặt nhìn mình – mới hiểu được – “Và không một ai gặp hay biết tin gì về bà kể từ hôm đó. Cháu cứ hy vọng rằng biết đâu ngài lại có chút thông tin nào về tung tích mẹ của cháu”.

“Không” – ông Robert Stark lắc lắc đầu. Nụ cười trên môi ông ta đã vụt tắt – “Xin lỗi, cô bé. Ta không thể giúp được gì cho cháu. Chuyện này ta chịu rồi”.

Ở ông ta mình thoáng thấy có một chút chần chừ, không dứt khoát. Trong khi Brandon vừa đi vừa quay đầu lại nhìn mình đầy tò mò.

Sau khi Robert Stark đi khỏi, bầu không khí căng thẳng trong phòng đột nhiên giảm xuống được cả triệu lần. Ít nhất là đối với mình. Có điều đám phóng viên, thay vì bám theo đuôi bố con nhà Stark, vẫn quyết bám trụ ở lại để chỉnh máy quay, và mic về phía mình: “Nikki Howard, có thật là mẹ cô đang bị mất tích không? Cô có thể nói rõ hơn được không?”.

Và lạ nhất là, bình thường mình vốn rất kị phóng viên, thế mà hôm nay có thể bình tĩnh đứng ở đây đồng dạng tuyên bố cái tin động trời như thế này. Tất nhiên mình vẫn khôn khéo để không dấn động gì tới vụ cấy ghép cơ thể và não bộ vào chuyện này bởi xét cho cùng hai sự việc chưa hẳn là đã liên quan với nhau. Mình lần lượt lấy tên của từng phóng viên và đài truyền hình, đồng ý tiếp nhận phỏng vấn ngay tại chỗ (anh Gabriel đã tề nhị cỡi áo khoác đưa cho mình mặc ra bên ngoài bộ đồ lót triệu đô la), thậm chí còn hứa sẽ nhờ anh Steven email ảnh của mẹ sớm nhất có thể, để họ còn kịp lên sóng.

Cứ nhìn cái cách giới truyền thông quan tâm tới sự vụ này như thế chứng tỏ việc Nikki Howard có một bà mẹ bị mất tích là một tin cực kỳ sốt dẻo.

Nếu không muốn nói là chấn động dư luận.

Đáng ra mình phải nghĩ ra chuyện này sớm hơn. Dù gì mình cũng là một siêu mẫu, đâu phải chỉ có mỗi việc uốn éo đi lại trên sân khấu trong mấy cái áo lót đính kim cương 10 triệu đô la. Mọi người quan tâm tới mọi tin tức liên quan tới mình. Và nếu mẹ của mình mất tích – đặc biệt là trong những ngày lễ cuối năm như thế này – thì đó chắc chắn là tin nóng sốt nhất trên mọi trang nhất của các tờ báo.

Hoặc ít nhất là sẽ như thế nếu mình biết khôn khéo. Chi bằng cứ để người phát ngôn của mình lo nốt việc còn lại là xong...

“Tại sao chị không nói cho em biết về người mẹ mất tích của chị, Nikki?” – Frida sáng giọng hỏi mình, sau khi vị phóng viên cuối cùng đã rời khỏi căn phòng – “Em tưởng chúng ta đủ thân để chị có thể kể cho em về mọi điều cơ đấy?”.

Ồ cái con bé này nói linh tinh gì thế không biết? Tất nhiên mình không thể kể mọi thứ cho nó nghe được rồi. Nó còn quá trẻ. Và lại chuyện này quá nguy hiểm.

Sự thật là mình đã quên bẵng đi sự có mặt của Frida lúc đó. Có thể đấy mới là nguyên nhân chính khiến nó dùng ánh mắt phần nộ xen lẫn chút tổn thương kia nhìn mình.

“Đừng giận cô ấy” – anh Gabriel động viên Frida – “Tối qua anh đi ăn tối với cô ấy mà cũng có nghe cô ấy tiết lộ tí nào về chuyện này đâu”.

“Tối qua á?” – Frida há hốc mồm ra – “Hai anh chị đi ăn tối với nhau tối qua á?” – giờ thì giọng nói của nó tỏ rõ vẻ tổn thương cực độ, như thể mới phát hiện ra chuyện mình đan đứ với anh Gabriel vậy.

Ồi giờ, mệt!

“Ồ” – mình gật đầu – “Tụi chị đi ăn tối. Bởi vì cả hai đứa cùng tham gia buổi tổng duyệt tối qua nên sau khi kết thúc thì cùng đi ăn. Như những người bạn”.

Đã quá muộn. Nước mắt giờ đang rơi lã chã trên má Frida. “Em đã nhìn thấy ảnh hai người trong xe trên trang TMZ” – Con bé tấm tức nói. Ồi không!!! – “Nhưng em không nghĩ... Không lẽ chị thích anh ấy thật sao? Giờ anh ý là bạn trai của chị? Thế còn anh Christopher thì sao?”

“Tất nhiên anh ấy không phải là bạn trai của chị” – mình rửa thầm trong bụng, không ngờ câu chuyện diễn biến theo tình huống này – “Frida, thôi đi...”.

“Có chuyện gì thế?” – anh Gabriel bối rối xen vào – “Christopher là ai?”.

“Không ai cả” – mình chối – “Anh Gabriel, có thể để tụi em nói chuyện riêng một lúc không?”

“Tất nhiên” – anh Gabriel đứng dậy dậm bước ra khỏi phòng, mắt vẫn không rời khỏi Frida một cách đề phòng, như thể sợ con nhóc sẽ nhảy tới tấn công mình bất cứ lúc nào – “Anh sẽ gặp em trên sân khấu nhé, Nikki”.

“Vâng” – mình gật đầu. Ngay sau khi anh ta đi khỏi, mình lập tức bước tới cảnh báo Frida – “Frida, hãy quên chuyện này đi. Anh ta quá già so với em. Và cũng chẳng có chuyện gì xảy ra giữa hai bọn chị. Bọn chị chỉ làm việc cùng nhau thôi”.

Thật ra mình thà bị nó hạnh hợ về chuyện với anh Gabriel Luna còn hơn là những câu hỏi liên quan tới căn tầng hầm ở Brooklyn. Thà bị nó giận dữ vì chuyện đi chơi với anh Gabriel Luna – dù rằng rất vô tư trong sáng – còn hơn bị hỏi mình đã làm gì ở đó suốt buổi sáng cùng Christopher.

Nhưng... mình đã nhầm. Đó không phải là lý do chính khiến nó nổi nóng với mình. Không hoàn toàn.

“Chị là ai?” – Frida hỏi.

“Em hỏi gì thế? Chị là ai á? Em biết chị là ai mà” – mình ngăn người đáp lại.

“Không, em không biết” – Frida cắn cẩu trả miếng – “Chị làm hết chuyện này đến chuyện khác để tìm cho ra mẹ của ai đó, trong khi chị không thêm quan tâm tới gia đình thực sự của mình một tẹo nào”.

“Frida” – mình gắt lên – “Em biết đó không phải là sự thật mà”.

“Là thật đấy” – con nhóc nói – “Cả nhà đã phải thay đổi toàn bộ kế hoạch chỉ vì chị. Em không tham gia buổi cắm trại nữa cũng vì chị. Nhưng chị đâu có thêm quan tâm. Toàn bộ thời gian của chị còn bận lo lắng cho gia đình của Nikki. Bởi vì chị dần đang biết thành Nikki!”.

Tim mình như thắt lại khi nghe thấy những lời đó. “Em biết chuyện đó không phải là sự thật mà”.

“Chị là người tệ nhất trên đời này” – Frida tuyên bố – “Chị thậm chí không còn quan tâm gì tới đứa em duy nhất này nữa! Chị chỉ quan tâm tới gia đình mới của mình thôi!”.

Phải thừa nhận mấy câu vừa rồi của Frida không khác gì những cái kim đâm thẳng vào tim mình. Mọi thứ mình làm đều để bảo vệ cho nó. Trừ mấy phút không kiềm chế được mình với anh Gabriel trên xe đêm qua ra – mà mình biết mình làm như vậy chỉ vì quá đau lòng và cô đơn vì chuyện với Christopher.

Nhưng còn sự thật là mình đã phải cắn răng chịu đựng tất cả những chuyện này để bố và mẹ không bị mang tiếng là phá vỡ đồng nguyên tắc đã ký thì sao? Chẳng phải mình làm như vậy là vì Frida sao? Không lẽ nó thích sống trong tình trạng phá sản, không wifi, không Juicy Couture?

Vậy mà giờ nó nở lòng nào gọi mình là loại chị tệ nhất trên đời?

“Lấy cái túi của chị” – mình lạnh lùng nói – “Lấy ít tiền trong đó rồi bắt taxi về nhà đi”.

“Tốt thôi” – Frida cũng không vừa, ngúng nguẩy đáp – “Không thể hiểu nổi sao bố mẹ lại quyết định ở nhà đón Giáng sinh cùng chị nữa. Thà cứ đi xử nó Floria cho rồi”.

Nói xong con bé cầm lấy cái máy tính xách tay mới và một nắm tiền trong ví mình bỏ đi.

Vừa đi vừa khóc tức tưởi, nhưng mình không quan tâm.

Hay nói đúng hơn là tự nhủ với chính mình là đừng có quan tâm làm gì. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ. Một đứa trẻ hay ganh tị với người khác. Nó thì biết cái gì chứ? Cái chính, nó giận là vì chuyện của anh Gabriel và chuyện mình cấm nó không cho nó đến dự bữa tiệc cuối năm tại nhà mà thôi. Rồi nó sẽ quên đi chuyện này. Không còn cách nào khác. Dẫu gì bọn mình cũng là hai chị em. Trước giờ hai đứa vẫn thường xuyên chí chóc như thế rồi lại nhanh chóng làm lành thôi.

Mình không hề biến thành Nikki Howard. Chỉ vì vẻ bề ngoài thôi. Nhưng bên trong, mình vẫn là mình.

Không phải sao? Mình đang muốn mau mau chóng về nhà thật nhanh để sà vào cái máy Stark Quark mới toe này và chơi trò Realms. Không phải sao?

Có điều...

Có điều sẽ không còn thú vị nếu không có Christopher chơi cùng.

Frida vùng vằng bỏ đi đúng lúc một trong số mấy trợ lý trang phục bước vào, trên tay khệ nệ ôm bộ cánh của mình. Sau khi giúp mình cố định xong cái cánh, chị ta hộ tống mình đi dọc hành lang ra sau sân khấu. Các cô gái khác đã tập trung đầy đủ ở đó. Chị Kelley thậm chí còn vẫy tay gọi giục mình khẩn trương.

“Ôi chúa ơi” – mặc dù chị ta đang gào ầm lên để nói chuyện với mình nhưng chỉ được câu được câu chẳng bởi nó bị tiếng xì xào của đám khan giả bên ngoài át hết đi – “Em có tin nổi không? Họ được xem riêng một buổi, chỉ vì họ nắm trong tay cổ phiếu của công ty. Thật vô lý hết sức. Ai đó phải lên tiếng về việc này thôi”.

“Công nhận” – mình hòa theo cho có chuyện để nói chứ thực tình mình không hề có ý đó. Nói chung giờ mình chẳng quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa.

Có lẽ Frida nói đúng. Có lẽ mình đã dần biến thành Nikki. Có lẽ đây là điều tất yếu sẽ xảy ra với những người phụ nữ đẹp. Mọi thứ về họ đều được tung hô và tán dương đến độ họ dần mất đi sự quan tâm tới những việc xung quanh mình. Trái tim họ hóa đá, giống như trái tim mình lúc này đây.

Đúng lúc đó tiếng ông Alessandro rít lên: “Các cô gái! Đến giờ rồi!”. Bọn mình lập tức nhanh chóng đứng vào hàng, chuẩn bị bước ra ngoài sân khấu trong tiếng nhạc xập xình. Đột nhiên bà Veronia quay ngoắt lại véo cho mình một cái rỗ đau.

“Á!” – mình hét ầm lên ôm lấy tay. Xin lỗi chứ không hiểu cái mục này có vấn đề gì về thần kinh không nữa. – “Chị bị làm sao thế?”.

“Mày thừa biết rồi còn gì” – Chị ta trở mặt giọng chợt búa – “Sao mày vẫn chưa chịu thôi cái trò email cho Justin đi hả? Anh ấy không còn thích mày như hồi trước nữa. Giờ anh ấy là của tao.”

“Email cho anh ta?” – mình cao giọng lườm lại chị ta. Nhạc bên ngoài to quá không hiểu chị ta có nghe thấy gì không nữa – “Tôi chẳng email cho ai hết!”.

“Con điều toa!” – mục điền đó nhất quyết không chịu tin, lắc đầu quày quẩy – “Anh ấy đã cho tao đọc những gì mày viết. Đúng là không biết nhục. Mày nhớ anh ấy sao? Giờ anh ấy là của tao rồi.”

“Tôi thề” – mình thở hắt ra – “Tôi không hề email cho bạn trai của chị. Là ai đó khác...”

“Sao mày có thể đứng đó dối trắng trợn thế nhỉ?” – chị ta cười khẩy – “Justin nói với tao là đã nói rõ dứt khoát với mày rồi nhưng mày cứ bám chặt lấy anh ấy không chịu buông”.

Giờ thì mình sôi máu thật rồi. “Tôi đã nói rồi, tôi không biết chị đang nói về chuyện gì hết. Tôi không hề email cho người nào có tên là Justin hết. Là ai đó đã sử dụng tên của tôi. Nhưng đấy không phải là chuyện của tôi. Giờ tốt nhất chị nên chú tâm vào việc đang làm đi nếu không chị sẽ bỏ lỡ phần biểu diễn của mình bây giờ. Báo trước, đừng có nghĩ tới chuyện giở trò như hôm trước với tôi, nếu không tôi sẽ cho ông Stark biết và chắc chắn ông ta sẽ đá chị ra khỏi đây ngay lập tức. Gì chứ điều đó thì tôi dám đảm bảo.”

Mặt chị ta lập tức biến sắc khi nghe thấy cái tên Stark. Xem ra mình đã cao tay hơn cái bà Veronica này nhiều. Mặc dù trong thâm tâm mình không hề muốn lôi cái tên của bố Brandon ra dọa nạt ai làm gì, nhưng chính chị ta không để cho mình có sự lựa chọn nào khác. Tự dưng muốn ám hại mình vì một việc mình không hề làm. Một con dờ hơi nào đó đang tìm cách cướp mất bạn trai của chị ta và sử dụng tên của mình. Như thế sao có thể gọi là lỗi do mình được?

Mặt mày tái mét, mẹ Veronica lập cập bước ra sân khấu, chỉ còn lại mình mình đằng sau cánh gà, chờ đợi tới hiệu lệnh riêng của mình – bài hát “Nikki” – vừa tự hỏi tại sao mọi chuyện bỗng dưng trở nên phức tạp tới nước này. Cuộc đời mình trước khi xảy ra tai nạn chẳng có gì đặc biệt, đó là sự thật... Mình phải lòng anh chàng thậm chí còn chẳng biết tới sự tồn tại của mình. Và giờ khi anh ta nhận ra rằng cũng có tình cảm với mình thì mình lại không thể nói cho anh ta biết mình vẫn còn sống, chứ không phải đã chết như anh ta nghĩ.

Con người mới của mình bây giờ là đại diện của tất cả những gì mà anh ta căm ghét nhất do đó sẽ không có cơ hội nào để làm thay đổi suy nghĩ của anh ấy về mình.

Ngoài ra còn có rất nhiều người khác. Cũng ghét mình không kém.

Đúng lúc đó mình nghe thấy câu: “Có một điều anh luôn hằng mong ước được thổ lộ cùng em... cho dù có chuyện gì đi chăng nữa... anh thực sự nghĩ rằng... anh đã yêu em mất rồi.”

Nhưng là từ miệng của một chàng trai khác.

Mình từ từ tiến ra sân khấu, cố gắng dùng hết sức bình sinh sải bước đầy tự tin trên đôi giày 12 phân cao chót vót, miệng nở nụ cười thật tươi, đưa tay vẫy chào các cổ đông lớn của Stark, trong tiếng reo hò cổ vũ không ngớt của mọi người – mình chợt nhận ra sự thật là trái tim mình vẫn chưa hóa đá.

Bởi nó đang thắt chặt lại trong ngực mình.

Đau nhức nhối.

20. Chương 19a

MƯỜI CHÍN

Anh Steven không có tâm trí đâu để dự tiệc.

Mình cũng vậy. Đây là anh ấy thậm chí còn không dành nguyên cả buổi tối hôm trước để đăng kí và chụp hình với các quan chức cấp cao của Stark Enterprises, mỗi lúc nào cũng phải nở nụ cười rạng rỡ tại bữa tiệc tổng duyệt cho show Thiên thần của Stark dành riêng cho khách VIP.

Anh ấy cũng không phải dậy từ tờ mờ sáng hôm sau để tới trường chuẩn bị cho lễ kiểm tra cuối kì, hay lèo đèo chạy theo sau năn nỉ các thầy cô giáo làm lại mấy bài kiểm tra đã bỏ lỡ của ngày hôm trước.

Xem ra mình là đứa duy nhất còn có chút áy náy về vụ bỏ lỡ bài kiểm tra hôm qua. Bởi Christopher thậm chí còn không buồn xuất hiện ở trường cơ. Mình cũng không biết cậu ấy đã đi đâu và làm gì. Có lẽ cậu ấy vẫn ở lì dưới tầng hầm nhà Felix, âm mưu lập kế hoạch trả thù tập đoàn Stark.

Mà xem ra là không mấy hiệu quả bởi theo như mình quan sát, Stark Enterprises vẫn đang hoạt động rất tốt, nếu không muốn nói càng lúc càng mạnh.

Frida, vừa nhìn thấy mình ở hành lang, ngay lập tức vác ngược cái mặt lên đi thẳng. Mình cũng chẳng kịp hỏi xem các thầy cô có cho nó thi lại mấy môn hôm qua đã bỏ lỡ do còn mải đuổi theo mình tới tận Brooklyn hay không. Chứ các thầy cô của mình không hề để ý chút nào. “Em Howard, em có biết học kỳ này em đã bỏ lỡ bao nhiêu buổi học rồi không? Ban Giám Hiệu trường Trung học Tribeca Alternative đã rất linh hoạt cho những học sinh có lịch trình làm việc đặc biệt như em. Nhưng đã đến lúc em cần quyết định lựa chọn giữa nghề người mẫu và việc học hành rồi”.

Ờ... nhờ mình muốn cả hai thì sao?

Cuối cùng thì mình cũng đành ngậm ngùi chấp nhận điểm F cho mấy môn thi mà mình đã bỏ lỡ và làm thêm bài tập bù lại bởi các thầy cô nhất quyết không chịu nhượng bộ.

Điển hình là cái môn “Kỹ năng nói trước công chúng” và thấy Greer – người luôn tự đề cao bản thân mình hơn người khác và luôn ngủ gật trong giờ.

Với một số môn, thì mặc dù bị điểm F nhưng điểm trung bình của mình cũng không đến nỗi quá bi đát. Chắc cùng lắm là rớt xuống C hay B thôi.

Nhưng với một số môn khác thì... có thể nói thế này: cũng còn có nghề người mẫu làm dự bị, phòng trường hợp không vào được đại học.

Mình biết, không phải tất cả mọi người đều cho rằng đây là một việc tốt. Ví dụ bố mẹ mình sẽ không hề vui khi nghe được cái tin này... nếu mình kể cho họ. Còn không họ sẽ không có cách nào biết được điểm số của Nikki Howard, bởi vì xét trên giấy tờ họ chẳng có quan hệ máu mủ gì với Nikki hết – và nhà trường sẽ càng không tự động đi thông báo với họ về vụ trốn học ngày hôm qua của mình.

Tuy nhiên Frida lại là một câu chuyện khác. Nhìn như nó đã gặp phải rắc rối lớn sau khi bỏ lỡ mấy bài thi ngày hôm qua. Ban Giám hiệu đã thông báo với mẹ về vụ việc lần này – mình biết được sau khi gọi lại cho bố mẹ để kiểm tra, trong lòng vẫn cứ cay cú vì lời buộc tội của nó về chuyện mình quan tâm tới “gia đình mới” hơn là gia đình cũ.

Mẹ gần như phát cuồng khi phát hiện ra vụ bùng học của Frida... cho tới khi mình nói với mẹ rằng nó đã đi cùng mình tới buổi tổng duyệt cho show Thiên thần của Stark.

“Hả?” – mẹ sững người – “Với con á?”.

“Tại em lo cho con quá thôi” – mình nói – “Bọn con đã có chút cãi vã với nhau, sau đó nó thấy con rời khỏi trường mà không biết lý do tại sao nên đã đi theo con. Thực ra con phải tham gia vào buổi tổng duyệt tại chương trình của Stark. Em đã ở bên cạnh con cả buổi, mẹ yên tâm” – mình không hoàn toàn nói dối, mình chỉ lược bỏ một số thông tin không cần thiết thôi.

“Thế nghĩa là con cũng trốn học?” – giọng mẹ không còn là sững sờ nữa mà đã chuyển sang có chút cay đắng.

“Do công việc mà mẹ” – mình phân trần. Về lý thuyết, đây cũng không phải là một lời nói dối – “Mẹ đừng mắng em nó quá nhiều làm gì. Frida thực sự cho rằng nó đã làm một việc đúng đắn”.

Mẹ thở dài. “Năm nay cả hai chị em con mỗi đứa sẽ nhận được một cái tất chứa đầy than đá trong đó” – giọng mẹ không có gì là đùa.

Xem ra Frida đã không kể cho mẹ biết là nó đi đâu – đuổi theo mình tới tận Brooklyn. Ý đồ của nó là gì? Tại sao nó giấu bố mẹ chuyện này? Nó đang nghĩ cái gì thế? Tại sao nó lại nổi điên lên với mình như vậy? Không hiểu nó bị làm sao nữa? Chắc không phải nó đang nghĩ mình đã quên đi gia đình thực sự của mình, sau khi biến thành Nikki chứ hả? Mặc dù đôi lúc – nhất là những khi có một anh chàng nào đó hôn mình – mình cảm thấy không kiểm soát nổi cơ thể của Nikki thật.

Nhưng thay thế Frida và bố mẹ bằng gia đình của Nikki á? Không đời nào. Chỉ là hiện giờ gia đình của Nikki đang cần mình. Và mình có điều kiện giúp đỡ được họ.

Hơn nữa mình nợ gia đình họ. Không phải sao? Nếu mình không giơ tay ra giúp đỡ thử hỏi ai có thể giúp được họ.

Lúc mình từ trường về đến nhà, mình thấy anh Steven – vẫn không hề ham hố muốn dự tiệc – trông mặt có vẻ rất mãn nguyện.

“Đi theo anh” – vừa nói anh ấy vừa ra hiệu cho mình bước tới gần bộ giàn âm thanh trong phòng khác.

“Gì thế ạ?”- mình hỏi, cởi vớ khăn quàng cổ ra, trong khi dưới chân, Cosabella đang nhảy từng từng mừng rỡ – “Chắc anh không mua quà cho tụi em đâu, đúng không? Anh không phải...” – giọng mình lạc đi khi nhìn thấy món quà anh ấy chỉ. Bên cạnh giàn máy nghe đĩa là một cái hộp màu đen với rất nhiều núm và công tắc trên đó.

“Ừ” – mình trầm trồ – “Đẹp thật đấy! Nhưng em nghĩ bọn em cũng đã có một cái rồi” – mình lịch sự nói như vậy thôi chứ thú thực là mình cũng chẳng biết cái hộp đó dùng để làm cái gì nữa. Nhưng nói chung mình và Lulu đâu có thiếu gì – “Mặc dù em dám chắc cái của anh đẹp hơn hẳn” – mình bồi thêm, mong sao không làm tổn thương tới lòng tự trọng của anh ý.

“Bọn em không bao giờ có được thứ này” – anh Steven tắc lưỡi nói – “Đây là máy gây nhiễu tiếng ồn. Đừng hỏi anh kiếm được nó ở đâu, bởi vì tốt nhất là em không nên biết. Công dụng của nó là sẽ tạo ra tiếng ồn gây nhiễu trên tất cả các tần số có thể đang bị gây nhiễu. Trong trường hợp của em...” – anh chỉ tay lên trần nhà.

Mình ghé sát vào tai nghe: “Nhưng... em chẳng nghe thấy tiếng gì hết”.

“Chính xác” – anh Steven nói – “Vấn đề mấu chốt là ở chỗ đó. Phải thiết kế thế nào để không ai nhận ra sự tồn tại của nó chứ. Tất cả những gì họ phát hiện được là họ không còn có thể nghe thấy gì từ em nữa. Có lẽ họ sẽ cử ai đó tới tìm xem nguyên nhân tại sao nhưng anh đảm bảo họ chỉ tốn công vô ích. Bởi vì bản thân họ cũng chưa nhìn thấy cái thiết bị này bao giờ. Nó được dành riêng cho quân đội mà”.

Mình tròn xoe mắt kinh ngạc: “Đó là lý do tại sao hỏi anh kiếm đâu ra cái thiết bị này đúng không?”.

“Chính xác” – anh Steven gật gù – “hoặc cái này” – anh chìa ra cho mình một thiết bị cầm tay màu đen nhỏ nhỏ xinh xinh, không to hơn cái máy dò trong túi xách của mình là mấy.

“Đây là thiết bị gây nhiễu âm thanh cầm tay” – anh ấy trả lời luôn khi thấy ánh mắt dò xét của mình – “Nó chỉ hoạt động trên 2 tần số, còn lại sẽ làm ngừng tất cả các thiết bị theo dõi trong vòng 50 mét xung quanh vị trí em đứng. Đặc biệt không gây ra một tẹo tiếng ồn nào hết”.

Mình nhìn xuống cái máy trên tay mà lòng cảm động vô bờ bến.

“Anh thật tốt, anh Steven” – mắt mình rưng rưng. Suốt quãng thời gian vừa qua mình gần như phát điên khi cứ phải ngày đêm đề phòng lo sợ người của Stark nghe lén mọi lời ăn tiếng nói của mình. Và giờ, đột nhiên mình không còn phải sống trong tâm trạng thấp thỏm đó nữa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến mình cảm thấy choáng ngợp – “Nhưng em... em không có gì tặng anh”.

“Hử” – anh Steven cười xòa – “Có, em đã tặng rồi. Đó là điều tối thiểu anh có thể làm cho em”.

“Ý anh là sao?” – Mình lắc đầu, hai mắt đỏ hoe. Đây là bằng chứng chứng minh những gì Frida cáo buộc mình lúc trước là sai – mình không hề biến thành Nikki Howard. Bởi nếu là Nikki hồi trước, chắc chắn cô ta sẽ không cảm động tới rơi nước mắt như mình bây giờ khi được tặng hai cái máy gây nhiễu âm thanh.

“Các đài truyền hình sau khi phát sóng buổi phỏng vấn với em đã nhận được hàng trăm cuộc điện thoại gọi tới” – anh Steven nói – “Tất cả đều cho biết đã từng gặp mẹ”.

“Nhưng có tin được lời bọn họ không a?” – Lulu đột nhiên không hiểu từ đâu nhảy ra. Mình còn tưởng cậu ấy đang bận rộn giúp chị Katerina và nhân viên chuẩn bị cho buổi tiệc hôm nay.

“Không, không hẳn” – anh Steven nhanh chóng đóng cửa tủ lại – “Nhưng anh có linh cảm chúng ta đang tiến gần tới đó rồi”.

“Tuyệt!” – Lule toét miệng cười với anh Steven, sau đó giơ tay chỉ về phía anh chàng đang khệ nệ bê một quả bí ngô to dùng đã rỗng ruột – “Không! Chị Katerina, cái đó để ở đâu?”.

“Đây!” – Chị Katerina chạy bỏ trông cái tướng chị ý dám nhắc bóng được cả anh chàng đó lẫn quả bí ngô lên ý chứ.

“Vây là anh thấy OK” – mình len lén nhìn anh trai của Nikki – “với việc em thực hiện mấy cuộc phỏng vấn kia à?”.

“Anh á?” – Steven lắc lắc đầu – “Đáng ra chúng ta phải nghĩ ra cách này sớm hơn ý chứ. Nhưng liệu nó có gây rắc rối cho em với...?”.

Vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn lên trần nhà nơi một nghệ sĩ của đoàn xiếc Cirque du Soleil đang đu thử trên mấy cái xà mới được lắp đặt. Trông bộ đồ da của cô ta cứ như không mặc gì ý, ngoài một cái khăn đỏ chót vòng trên cổ. Cách cái xà không xa chính là mấy cái lỗ, thủ phạm của cơn ác mộng sợ-bị-nghe-lén suốt mấy

tuần qua của mình. Không phải anh Steven tránh không dám nhắc tới từ Stark vì sợ bị nghe lén..., thời đó đã qua rồi, nhờ món quà của anh ý mới tặng cho mình... mà cái chính là không muốn mang chuyện đó ra nói trước mặt Lulu, khi mà cô nàng đang trong tâm trạng vui phơi phới như thế này.

“Em cũng không biết nữa” – mình nhún vai – “Để xem xem”.

“Không thể tin nổi cô ấy mất thời gian và công sức với mấy truyện này đến thế” – anh Steven vừa nói vừa nhìn về phía Lulu, đang loay hoay sửa từng cái khăn trải bàn một cho vuông vắn. Cậu ấy cũng đã kịp thay sang bộ váy dạ tiệc cốc-tai sành điệu rồi. Trông Lulu bây giờ không khác gì Holly Golightly, một trong những nhân vật yêu thích nhất của cậu ấy trong bộ phim *Breakfast at Tiffany's*. Giờ cậu ấy chỉ còn thiếu mỗi một cái tẩu thuốc nữa là đủ bộ.

“Điều này rất quan trọng với cậu ấy” – mình giải thích – “Cậu ấy không có người thân nào khác. Bạn bè và gia đình của cậu ấy. Giờ anh cũng là một phần của gia đình đó”.

“Anh á?” – anh Steven hơi giật mình. Mình dám chắc anh ấy không hiểu được hết cái thâm thúy trong câu nói vừa rồi của mình – rằng Lulu đang dành một mối quan tâm đặc biệt cho Steven. Có lẽ có nằm mơ anh ý cũng không ngờ rằng một người như Lulu Collins lại tìm thấy sự hấp dẫn ở anh và sẵn sàng làm mọi thứ miễn sao anh được vui. Bản thân anh Steven cũng không phải là người ý thức được đúng giá trị thực của bản thân mình. Cứ nhìn cái cách hai người bọn họ đánh vật với nhau nên hay không nên mặc gì trong bữa tiệc tối nay là rõ. Anh Steven thì muốn mặc quần áo bình thường – áo phông và quần jeans – trong khi Lulu nằng nặc đòi anh ý mặc bộ đồ mà cậu ấy đã đích thân chọn cho anh ý ở tiệm Barneys.

Cuối cùng người thắng cuộc là Lulu với vũ khí lợi hại nhất của mình: Trẻ môi phụng phịu.

Và giờ anh Steven trông cực kỳ không thoải mái trong bộ đồ lịch lãm kia. Nói vậy không có nghĩa mình chê anh ý mặc xấu – ngược lại là đằng khác. Có điều mình vẫn chưa quen với hình ảnh anh Steven trông như một người New York điển hình trong chiếc áo sơ-mi kẻ sọc hở cổ, quần jeans tối màu và một chiếc áo khoác mà chỉ liếc qua cũng có thể đoán được giá của nó không dưới 1.000 đôla.

Tuy nhiên, mình không nghĩ là anh Steven ý thức được điều đó.

“Nikki, mọi người đang sắp đến rồi” – Lulu cuống quýt giục khi thấy mình vẫn còn từng từng từng ngồi trên ghế vuốt ve con Cosy và trò chuyện với anh Steven – “Cậu có ý định đi thay đồ không thì bảo? Cậu không định mặc bộ đó đấy chứ hả?”.

Giá mà mình cứ mặc nguyên bộ đồng phục học sinh này được thì hay nhỉ. Một quá rồi, chẳng có tâm trạng nào mà váy với sống nữa.

“Đây, đi thay đây” – mình loẹt quẹt đi vào trong phòng ngủ tìm xem có gì mặc đại vào cho xong.

Trong tủ quần áo của Nikki có cơ man nào là váy dạ hội, đa số vẫn còn nguyên giá tiền trên đó. Mình chẳng bao giờ phải đi shopping hết bởi tất cả đã có các stylist của Nikki lo. Họ quẳng cho cái gì thì mặc cái đấy thôi. Mình tìm thấy một chiếc váy dạ hội màu đen mềm mại và lấp lánh, buộc dây ở cổ. Bên ngoài thì lạnh là thế mà trong nhà nóng chảy mỡ ra. Tại Lulu nhất quyết đòi bật lò sưởi lên hết cỡ cơ. Kết quả là vừa bật lò sưởi, nhưng vẫn phải vừa bật điều hòa và mở toang tất cả các cửa sổ và quạt gió ra để cân bằng với nhiệt độ cơ thể của các vị khách mời sắp tới... Mình cởi đồ, hí hục nhét mình vào cái váy bó sát kia, sau đó mất gần nửa tiếng tút lại khuôn mặt cho đẹp. Trước đây mình không phải tuýp con gái khá quan tâm tới mấy chuyện trang điểm, làm đẹp nhưng đôi khi đó cũng là một cái thú giải tỏa stress rất hiệu quả. Thử tưởng tượng xem, một hôm nào đó, khi tâm trạng của bạn cực kỳ tệ – vì một anh chàng như Christopher chẳng hạn – hãy ra trước gương tự thưởng cho bản thân một đôi mắt màu khói, cộng thêm chút son bóng nữa, thay vì ngồi một chỗ nhìn chằm chằm vào cái điện thoại, mong ngóng một cuộc gọi không-bao-giờ-có của đối phương.

Mình đã nhiều lần tự nhủ với bản thân, Christopher chỉ thích người con gái đã chết thôi. Đừng có dính vào một người như thế làm gì cho khổ bản thân mình ra!

Hơn nữa có khi tốt hơn cả là Christopher đừng nên có bất cứ quan hệ gì với một đứa con gái lắm vấn đề như mình hết. Có lẽ mình nên bước sang một bên nhường cậu ấy lại cho McKayla Donafrio.

Ồi, không hiểu làm thế nào mà giờ mắt mình chẳng còn giống màu khói nữa mà trông như một con ma chính hiệu. Chắc tại mình kẻ đậm quá rồi... thôi đành lau đi kẻ lại vậy.

Lúc mình bước ra khỏi phòng ngủ, trời đã sập tối và các vị khách đầu tiên – mà theo định nghĩa của Lulu những người đến sớm luôn là những kẻ thích bon chen và thất bại – đã có mặt. Mình nhân cơ hội này lấy chút đồ ăn – chị Katerina đang ở trong bếp chỉ đạo nhân viên phục vụ theo dõi nhiệt độ của các khay thức ăn, làm sao để chúng luôn được duy trì ở một nhiệt độ nhất định suốt cả buổi tối – để lát không bị lả đi vì đói.

Trong khi đó, DJ Drama cũng vừa mới tới và đang chuẩn bị. Mình bước tới trò chuyện với anh ta nhưng anh ấy có vẻ ngượng ngùng. Hay là anh ta không hứng thú lắm khi phải tiếp chuyện với một người không ngồi tay bốc sushi ăn như mình nhỉ. Phía trên đầu mình, đoàn xiếc Cirque du Soleil bắt đầu bằng một vài pha nhào lộn độc đáo, có 1-0-2. Không hiểu ở trên đó cảm giác ra sao nhỉ? Mình nghĩ có khi vẫn sướng hơn cái vai trò chủ nhà dưới này của mình. Càng lúc mọi người kéo đến càng đông, một số người trong đó mình nhận ra (nhờ đồng tạp chí Vogue của Lulu và Us Weekly của Frida) nhưng một số thì không. DJ Drama bắt đầu thử nhạc và không còn thời gian để chuyện phiếm với mình nữa – nhưng không sao, bởi bạn bè của Nikki cũng đang bu lấy quanh mình, hết lời tán dương cái váy mình chọn cho buổi tiệc đêm nay, đồng thời kéo mình ra chỗ quầy rượu và gọi những thứ nước uống có cồn độc hại, chẳng có lợi gì cho sức khỏe.

Mình không muốn thừa nhận điều này... nhưng quả thực mình bắt đầu thấy vui vui. Không vui sao được khi vừa có nhạc hay, vừa có đồ ăn ngon để thưởng thức, cùng với rất nhiều người bạn vui tính dễ thương.

Ngay đến anh Steven, mình nhận thấy cũng không hề thấy khó chịu một tẹo nào. Mình phát hiện ra anh ấy đang nhảy cùng Lulu – nếu có thể gọi cái điệu lắc lư kia của anh ấy là nhảy. Nói chung là anh ý chỉ đứng giậm chân tại chỗ làm cái cột cho Lulu uốn éo trở tài thôi.

Đúng lúc đó anh quay sang bắt gặp ánh mắt mình đang nhìn. Ngay lập tức anh liếc mắt nhìn lên trần nhà và... mỉm cười, hiển nhiên không phải để xem màn nhào lộn của đoàn xiếc Cirque du Soleil mà anh ấy giống như muốn nói Em có thể tin nổi không? Chuyện này đúng là điên rồ mà... nhưng cũng vui đấy chứ.

Và mình chợt nhận ra rằng có lẽ mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ như mình nghĩ. Ít ra mình cũng đã tìm được một người có cùng suy nghĩ giống như mình.

Chỉ có điều người đó lại là anh trai của Nikki, Steven.

Có lẽ, mình tự nhủ, Frida đã đúng. Dù chỉ là một chút xíu. Không phải việc nó buộc tội mình đã biến thành Nikki Howard mà là việc nó ám chỉ rằng mình đã tìm được một gia đình mới. Có lẽ, giống như Lulu, mình đang tự tạo ra một gia đình mới của riêng mình... một gia đình bao gồm cả gia đình cũ ngày xưa.

Nhưng chuyện này vẫn không bắt ngờ bằng việc xảy ra tiếp sau đó: đột nhiên đám đông dẹt sang một bên và mình nhìn thấy cái điều mà có lẽ tới hàng triệu triệu năm nữa mình cũng không bao giờ muốn thấy.

Một thành viên của gia đình cũ nhà mình – em gái mình, Frida – đang nhảy cùng Brandon Stark.

Nó đang làm cái quái gì ở đây thế này? Hiển nhiên là Frida đã tự mời bản thân tới đây bởi vì mình nhớ là mình đâu có gật đầu đồng ý đâu.

Tệ hơn nữa, nó đang mặc trên mình một chiếc váy không thể bé hơn – không to hơn hai chiếc khăn khau lại với nhau là mấy (ừ thì mình cũng nói ngoa lên một tẹo nhưng sự thực là thế mà) – và đang ngoáy móng tít mù làm như thể mình là Miley Cyrus không bằng. Thật chẳng hay ho chút nào. Mình đang tính lao tới quạt cho Frida một trận về hành vi thiếu suy nghĩ của nó thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi: “Nikki!” và mình quay đầu lại.

Mình đã cứ tưởng giờ không còn ai có thể khiến mình phải quan tâm đến độ quên đi cả cơn thịnh nộ đang bốc ngùn ngụt trên đầu khi chứng kiến cái cảnh kịch cỡm kia. Không một ai. Trừ người thứ hai, sau em gái mình, mà có nằm mơ mình cũng không nghĩ sẽ có thể gặp ở bữa tiệc này.

Christopher.

Cậu ấy đang làm gì ở đây? Mình đâu có mời cậu ý đâu nhỉ. Làm sao mình có thể mời cậu ý. Làm sao mình có thể mời cậu ý sau cái cách cậu ý đối xử với mình dưới tầng hầm nhà Felix?

Hơn nữa mình cũng đã cung cấp đầy đủ mọi thông tin mà cậu ấy yêu cầu rồi mà. Giờ cậu ý còn muốn gì ở mình nữa?

Mình liếc vội về phía Christopher và đột nhiên mọi giận hờn về cách cậu ý đã đối xử với mình biến mất, thay vào đó là sự lo lắng tội lỗi khi thấy... mặt Christopher đang trắng bệch như tờ giấy. Có chuyện gì thế nhỉ?

Ôi Chúa ơi, không lẽ Felix đã bị bắt? Mình biết ngay mà. Họ đã nghe lén được cuộc nói chuyện của bọn mình ở nhà Christopher. Đúng rồi. Khi đó mình đâu đã có cái máy gây nhiễu sóng đâu.

Và giờ họ đang lần tới Christopher. Cậu ấy đang phải trốn chạy. Và cậu ấy chạy tới đây cầu cứu mình.

21. Chương 19b

Bởi vì đó là điều bạn sẵn sàng làm cho người bạn yêu. Kể cả khi người đó không đáp lại tình cảm của bạn.

“Chúng ta nói chuyện một lát được không?” – Christopher hỏi. Cậu ấy đã phải rất lớn tiếng mới át được tiếng nhạc xập xình trong phòng.

“Có chuyện gì thế?” – mình ngập ngừng hỏi. Toàn thân mình run rẩy vì sợ hãi. Khác hẳn với nỗi sợ hãi khi mình nhìn thấy Frida uốn éo nhảy cùng Brandon trong chiếc váy cũn cỡn kia. Cảm giác đó ứng với cảm giác khó chịu hơn là sợ hãi. Hơn nữa với việc mọi ống kính và máy quay đang tập trung hết vào Lauren Conrad đang say sưa nhảy múa thể kia, có muốn Frida cũng khó mà gây thêm được rắc rối nào – “Có phải...”.

Christopher hình như cũng đọc được suy nghĩ của mình nên lập tức lắc đầu quầy quậy.

“Không, mọi chuyện vẫn ổn” – cậu ấy nói – “Đại khái là thế. Có lẽ mình sẽ bị đúp lại một năm không biết chừng. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Xin lỗi vì đã đường đột phá ngang buổi tiệc của cậu như thế này. Chỉ là mình rất cần nói chuyện với cậu. Chúng ta có thể vào chỗ nào yên tĩnh hơn một chút không? Phòng của cậu ở chỗ nào?”.

“Đằng kia” – mình chỉ về phía cửa phòng.

“Tốt” – nói rồi Christopher chụp lấy cổ tay mình và rẽ đám đông, kéo mình về phía phòng ngủ của mình. Cậu ý thậm chí không buồn để ý xem đã va phải những ai trên suốt quãng đường từ phòng khách vào tới phòng ngủ của mình – nhân viên phục vụ rượu, các thiên thần của Stark mà Brandon đã cố ý dắt tới, các chuyên gia về thời trang, chú gác cổng Karl đã say sưa nhảy cùng chị Katerina... nói chung tất cả những gì cậu ấy muốn làm là mau mau chóng chóng thoát khỏi cái nơi ồn ào này và tìm một chỗ nào yên tĩnh một chút để có thể nói chuyện với mình.

Và khi bọn mình đã yên vị trong căn phòng ngủ yên ắng của mình, cậu ấy thả tay thẳng ra và đối diện với mình. Cậu ấy thậm chí còn không buồn bật đèn lên, tất cả ánh sáng trong phòng lúc này là nhờ vào ánh đèn điện của thành phố rọi qua lớp kính cửa sổ.

Mình dừng yên đó nhìn Christopher, tim vẫn đang đập thình thịch do bị lôi đi quá nhanh. “Có chuyện gì quan trọng đến mức cậu không thể nói với mình ở ngoài kia?”.

Và điều tiếp theo mà mình biết... Christopher không nói không rằng, đưa tay lên ôm lấy mặt mình, từ từ kéo sát vào mặt cậu ấy.

Và rồi cậu ấy hôn mình.

Christopher Maloney đang hôn mình.

Đó không phải là một nụ hôn chiếm hữu hay một nụ hôn tham lam, cuồng nhiệt như cái cách những chàng trai khác – ví dụ như Brandon – vẫn làm mỗi khi có cơ hội hôn Nikki Howard.

Đó là một nụ hôn vô cùng ngọt ngào. Giống như... một nụ hôn tràn đầy sự yêu thương.

Nhưng Christopher đâu có yêu Nikki Howard. Christopher yêu Emm Watts cơ mà nhỉ?

Dù sao thì mình vẫn nhắm mắt tận hưởng nụ hôn bất ngờ kia một cách mãn nguyện. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc này là Christopher đang hôn mình. Christopher Maloney đang hôn mình.

Mặc dù mọi người nói rằng giấc mơ không bao giờ giống như hiện thực nhưng nụ hôn này ngọt ngào giống y những gì mình tưởng tượng khi Christopher hôn mình – vừa ấm áp, vừa nhẹ nhàng, vừa nồng cháy – kể cả từ trước khi tai nạn xảy ra. Mình cứ ngỡ giấc mơ này vĩnh viễn không bao giờ có thể thành hiện thực vậy mà cuối cùng mình cũng đã chờ được đến ngày hôm nay.

Nhưng... Christopher không chỉ hôn mình đơn thuần, giờ cậu ấy đang bế bổng mình lên và tiến ra chỗ giường ngủ.

Cứu với – chuyện gì đang xảy ra thế này?

Không lẽ mình đang nằm mơ giữa ban ngày? Không thể nào... bởi mình còn cảm nhận được rõ cái khay áo da của cậu ấy đang cọ vào bàn tay mình mà. Nếu là mơ thì sao có được những cảm giác thật đến như vậy được.

Christopher từ từ đặt mình xuống giường và cúi xuống tiếp tục hôn mình. Thề là tiếng nhạc xập xình ngoài kia chưa chắc đã so nổi với tiếng đập thành thịch của trái tim lúc này đây...

Trước khi đặt lên môi mình một nụ hôn thứ hai, Christopher khẽ thì thào từ Emm và rồi cả hai bọn mình bị cuốn vào nụ hôn dài tưởng chừng như bất tận, càng lúc càng cuồng nhiệt tới nỗi mình không còn dám dùng từ ngọt ngào để miêu tả nó nữa rồi... Mình hoàn toàn mất hết kiểm soát với cơ thể của Nikki, và thú thực là giờ mình cũng không hề muốn kiểm soát nó nữa bởi mình đang được ở trong vòng tay của người con trai mà mình đã thương thầm trộm nhớ bao năm nay...

Nhưng ngay lúc đó, cái từ mà Christopher thì thầm lúc nãy đột nhiên khiến mình tỉnh hẳn khỏi giấc mộng.

“Cậu vừa gọi mình là gì?” – mình nghiêng người hỏi Christopher.

“Mình đã biết” – vì mình đột ngột nghiêng người ra như vậy nên môi của Christopher lập tức chuyển hướng xuống cổ mình. Khỏi cần nói cũng biết cử chỉ này có ma lực hấp dẫn đến mức nào. Cảm giác còn thoải mái hơn cả khi được mát-xa cổ ý.

Giọng Christopher vậy chưa trở lại được bình thường vì chính cái cảm xúc mãnh liệt vừa qua: “Mình biết là cậu, Emm ạ”.

“Cậu biết gì cơ?” – mình hoảng hồn hỏi lại. Giờ thì mình dám chắc là mình đang mơ rồi. Và mình sẽ tỉnh dậy trong ít phút nữa. Có lẽ lần này mình đang ở dưới đáy đại dương ở St. John thật. Có lẽ ngay từ đầu mình chưa hề thoát khỏi đó, và những gì xảy ra suốt mấy ngày vừa qua chỉ là một cơn ác mộng dài chứa đầy McKayla Donofrio trong đó.

“Tập hồ sơ của cậu” – Christopher thì thầm bên tai mình – “mình đã đọc hết rồi. Xem ra Khoa thần kinh Ngoại thần kinh của bệnh viên Stark đã quá chủ quan khi nghĩ rằng chỉ vài bức tường lửa như vậy đã có thể bảo mật được mọi thông tin”.

Ôi giờ ơi! Chuyện này nghe không hề giống một giấc mơ tẹo nào... Trước giờ mình đã bao giờ tưởng tượng ra tình huống như thế đâu.

“Hả?”

“Stark muốn tiết kiệm ít chi phí” – môi của Christopher vẫn quanh quẩn nơi cổ mình – “Một bước tính hoàn toàn sai lầm”.

Là sao???

“Mình khá ngạc nhiên không hiểu tại sao vẫn chưa có ai phát hiện ra các ca cấy ghép cơ thể mà họ đã thực hiện suốt bao năm qua” – Christopher chậm rãi nói – “Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi giới truyền thông đánh hơi ra bí mật này”.

Ồ giờ ơi... Christopher đã biết rồi sao? Cậu ấy đã biết?

“Không phải... mình không hiểu cậu đang nói và cái gì?” – mình chối bay chối biến. Mặc dù mồm thì nói vậy nhưng trong lòng mình thầm tự nhủ Khoan, khoan... cái máy gây nhiễu âm thanh. Stark giờ không còn nghe lén được các cuộc hội thoại của mình nữa. Mình có thể kể cho cậu ấy nghe. Giờ mình có thể nói thật với cậu ấy mọi chuyện rồi.

Nhưng... thói quen cũ khó bỏ nên phản ứng đầu tiên của mình khi có ai đã động tới chuyện này sẽ là: nói dối.

“Emm” – môi của Christopher lại lần tới tìm môi của mình – “Không sao đâu. Mình biết. Mình biết cậu không thể nói với mình. Mình biết cậu đã cố thử. Nhưng bây giờ mình đã ở đây. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Cậu biết mình vẫn luôn yêu cậu mà”.

Mọi thứ thật là tuyệt! Nụ hôn với Christopher đã tuyệt nhưng những lời cậu ấy vừa thổ lộ với mình còn tuyệt vời hơn gấp trăm lần. Đó là những gì mình vẫn hằng mong ước được nghe bấy lâu nay. Toàn thân mình lâng lâng chỉ muốn bay lên vì hạnh phúc.

“Cậu vẫn luôn yêu mình sao?” – mình hỏi lại.

“Tất nhiên rồi” – Christopher nhìn vào mắt mình. Nét mặt của cậu ấy mấy phút trước còn rất tự tin và quyết đoán, đột nhiên giờ bỗng dưng trở nên bối rối và ngập ngừng – “Cậu biết điều đó còn gì. Cậu hẳn đã thấy sau đám tang của cậu mình thê thảm như thế nào. Emm, khi cậu mất đi... mọi thứ trong mình bỗng dưng trở nên vỡ vụn. Khi mình phát hiện ra cậu vẫn còn sống, mình thực sự không biết phải diễn tả thế nào cho cậu hiểu...”.

Mình không hiểu tại sao mình không thể chỉ nằm trơ ra đó và tận hưởng cái giây phút thiên thần này. Mình không hiểu tại sao mình không thể chỉ chấp nhận những gì cậu ấy nói và quên đi sự thật rằng cậu ấy chưa bao giờ nói lời yêu mình khi mình vẫn chỉ là đứa trẻ khệnh, không hề có thân hình và khuôn mặt của một nữ thần như bây giờ. Mặc dù bên trong mình vẫn là mình của ngày xưa nhưng chuyện đó liệu có còn quan trọng không?

Có, rất quan trọng.

Ít ra đối với mình.

Nghĩ vậy mình đẩy vội Christopher ra khiến cậu ấy có phần bất ngờ nhưng vẫn nhẹ nhàng buông mình ra và ngồi im nhìn mình lồm cồm bò xuống khỏi giường – cố gắng không giẫm phải Cosabella, không hiểu đã theo chân mình chạy vào đây từ lúc nào – đi ra mở cửa sổ ra, để tiếng xe cộ bên dưới và cơn gió lạnh mùa Đông ủa vào hạ bớt nhiệt trong phòng.

Mình làm vậy không phải vì sợ người của Stark nghe trộm được cuộc hội thoại giữa mình và Christopher... giờ mình không còn lo lắng tới điều đó nữa. Chỉ là mình cần một chút không khí thoáng mát để suy nghĩ.

“Nếu cậu yêu mình đến vậy” – mình quay lại nói – “tại sao cậu chưa bao giờ hôn mình khi mình vẫn còn đang ở trong cơ thể cũ?”.

“Ồi giờ” – Christopher thốt lên bằng một giọng khác hẳn, giống như cái giọng thường ngày của cậu ấy chứ không phải cái giọng trầm đục đầy cảm xúc khi này – “Cậu định bối lại chuyện ngày xưa sao? Bây giờ?”.

“Ồ” – mình đáp – “Mình muốn biết. Cậu thậm chí còn không ý thức được sự tồn tại của mình cho tới khi mình chết đi rồi. Trước đây mình trong mắt cậu đơn thuần chỉ là một cạ để chơi Journeyquest cùng. Cậu đâu có coi mình là một đứa con gái. Vì thế mình nghĩ không có gì là vô lý khi mình muốn nghe một lời giải thích từ phía cậu cả. Còn nữa, ý cậu là sao khi nói câu Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi? Làm sao mà mọi thứ có thể ổn thỏa lại như xưa? Cậu tính đứng ra xử lý tất cả mọi chuyện bởi vì cậu là một người đàn ông còn mình chỉ là một đứa con gái chân yếu tay mềm thôi sao? Cậu cho rằng mình không thể tự mình xử lý được các tình huống chắc? Mình dám cá với cậu. Christopher, mình hoàn toàn có thể xử lý được mọi chuyện”.

“Vậy sao?” – Christopher chống tay nhòm người dậy – “Đầu tiên cậu để cho cả một cái màn hình plasma rơi trúng đầu. Sau đó cậu để cho não của cậu bị ghép vào cơ thể của một cô nàng siêu mẫu nào đó. Cậu xử lý tình huống tốt lắm, Emm ạ”.

Thật tuyệt vời khi được nghe Christopher gọi mình là Emm như xưa nhưng đồng thời mình chỉ muốn cho cậu ta một cái đép vào đầu vì kiểu ăn nói nhạo báng kia.

“Hừ... cậu thì nói được ai, khi mà chính cậu cũng đang ngu ngốc đâm đầu vào cái kế hoạch tiêu diệt Stark Enterprises đó. Cậu nghĩ nó sẽ thành công chắc?”

“Xin lỗi, nó đã có tác dụng rồi đó thôi. Mình chẳng phải đã phát hiện ra sự thật về cậu còn gì? Và ít ra thì mình cũng có một ý tưởng để thực hiện điều đó” – Christopher nói – “Thế kế hoạch của cậu là gì? Mở tiệc mời Lauren Conrad cùng DJ Drama sao?”

Mình sai bước đi về phía giường, mặt đối mặt với Christopher: “Đó không phải là ý tưởng của mình. Hơn nữa mình còn đang bận suy nghĩ cách phải làm sao để tìm người mẹ bị mất tích của Nikki Howard”.

“Cậu không bao giờ nghĩ rằng hai sự việc đó có khi lại có quan hệ với nhau sao?” – Christopher hỏi.

Mình hơi sững lại trước câu hỏi đó của Christopher.

“Cậu đang nói chuyện nào thế?”

“Thì chuyện mất tích của mẹ Nikki và chuyện đã xảy ra với cậu”.

Thực ra đây cũng là khả năng mà mình và anh Steven từng cân nhắc tới, không ngờ Christopher cũng đồng quan điểm với tụi mình.

“Có lẽ mẹ của Nikki đã phát hiện ra chuyện gì đó mà bác ý không nên biết. Cậu đã bao giờ cân nhắc tới khả năng có thể chính Nikki cũng đã biết chuyện đó không?” – Christopher nói tiếp.

“Nikki á?” – mình bối rối hỏi lại – “Cậu nghĩ là Nikki... thực ra cậu đang muốn ám chỉ điều gì thế Christopher?”

“Ý mình là không hề có vụ tai nạn nào hết, Emm ạ” – đôi mắt xanh của cậu ấy nhìn thẳng vào mình không chớp mắt – “Có ai thực sự biết được chuyện gì đã xảy ra với Nikki ngày hôm đó không? Cô ta ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại. Stark nói rằng đó là chứng phình động mạch... nhưng làm sao chúng ta biết chắc được? Felix và mình đã kiểm tra khắp nơi nhưng không tìm được một hồ sơ nào nói về cô ta... trừ một cái dành cho cậu”.

Mình mở miệng ra tính cãi lại nhưng rồi lại thôi. Thật lạ lùng khi ở cùng trong phòng ngủ trò chuyện như thế này với Christopher. Mình đã nhớ cậu ấy rất nhiều và giờ cậu ấy đang ở bên cạnh mình...

... và bọn mình đang có một cuộc khẩu chiến.

“Tất nhiên, chúng ta không biết được sự thật chuyện đã xảy ra với Nikki ngày hôm đó” – Christopher nói trước khi mình kịp nói thêm câu nào – “Và có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được. Chúng ta chỉ có thể chấp nhận lời giải thích của Stark về sự việc trên”.

Mình lắc đầu quầy quậy: “Cậu đang nói gì thế? Ý cậu là Nikki không bị phình động mạch sao? Christopher, như thế thật điên rồ”.

Mặc dù chính anh Steven đã từng nói câu tương tự như thế với mình.

Christopher nhún vai: “Chuyện xảy ra hôm đó không phải là một tai nạn. Nikki là gương mặt đại diện của Stark. Họ đầu tư hàng triệu đô vào cô ta. Với họ cô ta là một người vô cùng quan trọng, không thể để mất. Mình dám cá là cậu ý thức được rất rõ điều này. Nhất là khi đổ không biết bao nhiêu tiền vào chiến dịch quảng bá cho mẫu máy tính mới với phiên bản mới của trò Journeyquest. Nhưng họ không hề thuê cô ta vì bộ não của cô ta, đúng không?”

Mình cãi lại: “Nghề người mẫu không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ đâu. Đó là một công việc cực kỳ vất vả. Nhất là khi cậu phải giả vờ là mình đang rất thoải mái trong chiếc quần da bó sát dưới cái nóng như đổ lửa của hàng chục tấm đèn rọi thẳng vào người suốt hàng giờ liền...”

“Nghe này, Stark Enterprises... toàn bộ cái tập đoàn đó giờ đã không còn khổng chế được nữa” – mặt Christopher không biểu lộ một chút cảm thông nào. Mặc dù nếu là người khác nghe thấy vậy cũng không ít thì nhiều xuýt xoa tiếc thương cho một đế chế vốn được cho là hùng mạnh nhất thế giới hiện nay. Được

trả hàng ngàn đôla để chịu đựng chiếc quần da ôm bó sát trong vào giờ thì cũng khá xứng đáng đấy chứ – “... cả một hệ thống không dây không hề được bảo mật, toàn bộ hệ thống đang vị xung đột với nhau. Điều đó khiến cho chúng ta phải đặt một dấu hỏi lớn”.

Mình chợt nhớ về cái máy tính mình tìm thấy trong phòng ngủ của Nikki trong lần đầu tiên tới đây. Nó bị nhiễm spy-ware và khi mình kiểm tra lại, máy tính của Lulu cũng chịu chung một số phận tương tự. Mình vẫn chưa mở cái máy tính ngài Robert Stark mới tặng nhưng ai mà biết được nó có an toàn hay không.

“Mình không nghĩ là...” – mình gần như không thở nổi nữa rồi.

“Mình không biết phải nghĩ sao nữa” – Christopher chen ngang – “Nhưng chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra. Và họ không muốn để ai biết. Một điều mà mình nghĩ Nikki – và giờ có thể là cả mẹ cô ta – đã phát hiện ra. Và Stark đã tìm cách để bịt miệng họ lại. Cậu chỉ là không may đã chọn sai thời điểm để xuất hiện thôi”.

“Khoan đã” – mình thấy lạnh hết cả sống lưng – “Cậu nghĩ là Stark đã giết Nikki á? Bởi vì cô ta đã biết được chuyện không nên biết sao?”.

“Họ đâu có giết cô ta đúng không?” – Christopher mỉm cười nhìn mình – “Bởi vì cô ấy đang ngồi ngay trước mặt mình đây còn gì”.

“Cậu hiểu ý mình muốn nói mà” – mình nói.

“Mình hiểu cậu muốn nói gì. Và để trả lời cho câu hỏi của cậu, mình nghĩ có khả năng, chỉ là có thể thôi nha, họ cố tình muốn loại tách bộ não của Nikki ra khỏi cơ thể của cô ta”.

“Ôi chúa ơi” – mình nín thở thốt lên.

Nói chuyện với Christopher như thế này thật lạ. Không phải do mình không nói chuyện với cậu ấy thường xuyên. Rõ ràng là mình vẫn nói nhưng cậu ấy chỉ không biết người đó là mình thôi. Nhưng giờ thì cậu ấy đã biết. Cậu ấy thậm chí đã chạm mình, sau khi biết mình là ai. Và giờ cậu ấy rất muốn được chạm vào mình một lần nữa. Mình có thể nhận thấy rõ điều đó từ cái cánh tay cậu ấy giờ lên nhưng tới giây cuối cùng lại hạ xuống ôm lấy đầu hoặc mân mê cái gối trên giường.

Mình hiểu cảm giác hiện giờ của cậu ấy. Nhưng mình sẽ không vội vàng. Mình còn quá nhiều câu hỏi cần giải đáp mà ngay câu hỏi đầu tiên của mình cậu ấy còn chưa buồn trả lời nữa là.

“Nhưng cậu nghĩ mẹ của Nikki vẫn còn sống mà” – mình nói – “Chính Felix đã nói với anh Steven như vậy mà”.

“Chẳng có lý do gì để kết luận là bác ý đã chết cả” – Christopher nhún vai.

“Thế bác ý giờ đang ở đâu?”.

“Ngoài kia” – vừa nói cậu ấy vừa hát hàm chỉ ra ngoài cửa sổ – “Không ai có thể biến mất mãi mãi. Khó lắm. Kể cả những người trong chương trình bảo vệ nhân chứng sau khi được cấp danh tính và thân phận mới vẫn luôn muốn tìm về những người bạn cũ ngày xưa, bất chấp mạng sống của chính mình. Đó là một thói quen không hề dễ bỏ. Đến cuối cùng mọi người đều sẽ ít nhiều để lộ sơ hở của mình. Khi đó mình đã quá ngu nên không nhận ra ngay

Mặt mình ửng đỏ, không ngờ mình cũng có những lúc làm những chuyện như vậy.

“Vấn đề là” – Christopher chìa tay ra nắm lấy tay mình – “Cậu nói đúng. Trước đây mình đúng là một thằng tồi. Một thằng tồi không biết trân trọng những thứ đáng quý ở ngay bên cạnh mình. Mình nghĩ đến bản thân mình cũng không hề nhận ra điều đó cho tới khi cậu qua đời. Và khi đó, thú thực là... Emm, một phần trong mình cũng đã chết theo cậu. Tất cả những gì mình nghĩ được sau cái chết của cậu là trả thù Stark...”

“Nhưng giờ cậu đã biết sự thật rồi” – mình nhẹ nhàng rút tay ra khỏi Christopher – “cậu có thể thấy là chúng ta không làm gì họ được, Christopher à. Bởi vì họ đã nắm được thóp của bố mẹ mình. Nếu vụ việc này vỡ lở ra, Stark sẽ trút mọi thứ lên đầu bố mẹ mình”.

“Chúng mình sẽ tìm đúng cách” – Christopher đứng dậy đặt hai tay lên vai mình – “Mình đã nói với cậu rồi. Mình sẽ giải quyết mọi chuyện”.

Mình rất muốn tin lời Christopher. Mình chỉ muốn không phải suy nghĩ gì hết, để mặc cho cậu ấy lo mọi chuyện. Christopher kéo mình lại và âu yếm hôn lên trán mình. Tiếp đó cậu ấy vòng tay ôm chặt mình vào lòng. Lần đầu tiên trong đời mình cảm nhận được rằng mình đang được che chở và bảo vệ, không còn phải cô đơn một mình nữa.

Đúng lúc đó cánh cửa phòng mình bật mở, một giọng nam thốt lên đầy kinh ngạc: “Nikki”.

Mình quay đầu lại và thấy Brandon đang đứng lù lù trước cửa, mặt hơi sưng lại khi thấy hai đứa bạn mình đứng ôm nhau trong căn phòng tù mù sáng.

22. Chương 20

HAI MƯƠI

“Anh Brandon” – mình giật mình kêu lên, hơi tách mình ra khỏi Christopher.

Đừng hỏi mình tại sao lại phản ứng như vậy nhưng có gì đó mách bảo mình rằng chẳng thằng bạn trai cũ nào lại muốn chứng kiến cảnh bạn gái mình đang trong vòng tay của thằng con trai nào khác.

Tuy nhiên, mình cũng không phải lo lắng lâu bởi Brandon khi ấy không còn tỉnh táo cho lắm. Anh ta đứng đó, trước phòng, người lảo đảo hết bên này sang bên khác, mắt thì nhắm tít lại như thể không nhìn được rõ cho lắm. Thật may mình và Christopher đã không bật đèn lên ngay từ đầu.

“Ừm” – Brandon lè nhè nói – “Nikki

à, em nên ra đây đi”.

“Tại sao?” – mình tranh thủ sửa sang lại đầu tóc và váy xống.

“Một cô bé nào đó nói hãy đi tìm em” – Brandon nheo mắt nhìn chằm chằm vào Christopher, cố gắng nhớ xem đã gặp cậu ấy ở đâu rồi. Và vì Christopher chưa bao giờ xuất hiện trên tờ TMZ.com nên mình dám cá là Brandon sẽ không bao giờ định vị ra được cậu ấy – “Cô ta tên là Frida thì phải. Cô ta bị ốm hay sao đó”.

Mình lao ra khỏi phòng ngay tức thì.

“Ở đâu?” – mình lo lắng hỏi – “Con bé ở đâu?”.

Nhưng Brandon nhún vai tỏ ý không biết. Anh ta đã quá xin rồi. Đến bản thân mình đang ở đâu có khi anh ta cũng còn không ý thức được.

Tại khu tiệc chính của căn nhà, mọi người đang đứng chật ních và đồ ăn thức uống được tiêu thụ nhiệt tình – điều luôn khiến Lulu cảm thấy hạnh phúc. Người đứng nói chuyện, người hát hò, người nhảy múa, nói chung là cũng may tòa nhà này được thiết kế chống tiếng ồn nếu không chắc tụi mình bị cảnh sát tóm gọn cả lũ vì quá ồn ào rồi. Hơn nữa những người có khả năng gọi điện báo cảnh sát nhất cũng đều được Lulu mời tới dự bữa tiệc này hết rồi, riêng về cái khoản này thì cô bạn mình đúng là rất biết nhìn xa trông rộng. Và nếu tình cờ bắt gặp một vài vị cảnh sát khu phố ở đây thì có lẽ mình cũng sẽ không quá bất ngờ.

Có điều mình không sao tìm thấy được Frida. Tìm một người thấp bé giữa một biển người cao lớn thế này đúng là một cơn ác mộng. Vừa rẽ đám đông mình vừa không ngừng nói lời xin lỗi và cười giả lả từ chối lời rủ rê, chèo kéo của các nhóm bạn – đa phần là con trai: “Nikki! Lại đây nhảy cùng tụi anh đi!”.

“Em chịu thôi” – mình cười nhả nhận từ chối – “Em đang phải tìm người”.

“Anh chẳng?” – một người trong số đó tình nguyện chạy ra.

“Ha-ha” – mình cười – “Xin lỗi. Nhưng cho em xin phép độ một phút thôi!”

“Nhớ đấy nhé!”

Thật chẳng hay ho gì.

Mình cảm thấy tội lỗi kinh khủng. Đáng ra ngay từ đầu mình không nên rời mắt khỏi Frida. Nhưng đó là Christopher, nên... Hiểu tính Frida như vậy, dù mình có cảm đoán đến đâu rút cuộc thì nó cũng sẽ tìm cách nào đó lén vào đây thôi. Trước giờ Frida luôn làm chính xác mình – hoặc bố và mẹ – nói nó không được làm. Không phải trong một nhà có hai đứa con gái thường thì đứa em bao giờ cũng tìm mọi cách chứng tỏ mình “giỏi giang” không thua kém gì chị gái sao?

Và lát nữa lúc tìm thấy Frida mình dám chắc lý do bao biện của nó sẽ là: “Nhưng chị cũng ở đây cơ mà, Emm. Tại sao em không thể? Chỉ vì chị lớn tuổi hơn em sao? Thật không công bằng!”.

Mình tình cờ gặp Lulu trong lúc đang đi tìm Frida. Cậu ấy đang say sưa nhảy cùng anh Steven với vẻ mặt tràn đầy sự mãn nguyện. Anh Steven trông cũng không có vẻ khổ sở hay khó chịu gì cho lắm. Nhưng có thể thấy rõ niềm hạnh phúc và vui sướng trong ánh mắt của Lulu, nhất là khi nhìn thấy mình. Cậu ấy lập tức rời khỏi anh Steven, chạy ngay lại chỗ mình kiễng chân lên thì thào vào tai mình: “Ôi Nikki ơi cậu có tin nổi không? Tất cả mọi người đều có mặt! Không thiếu một ai ý! Đây là bữa tiệc tuyệt vời nhất từ trước tới nay! Ui, ui... và cậu biết gì không... Anh Steven, anh trai cậu ý... Anh ý thuộc cung Libra (cung Thiên Bình) đấy!”

“Ồ... thế à, hay nhỉ” – mình phụ họa theo.

“Không, không, cậu không hiểu rồi” – Lulu khe lay lay tay mình – “Một nhà chiêm tinh học từng phán bạn đời của mình sẽ thuộc cung Thiên Bình”.

“Uầy ra vậy” – mình cũng thấy vui lây cho cô bạn – “Tuyệt quá rồi. Mà này, cậu có thấy Frida đâu không?”.

Nụ cười trên môi Lulu vụt tắt: “Frida cũng có ở đây á? Mình tưởng cậu nói với cô bé đó là không được tới rồi cơ mà” – rồi đột nhiên cô nàng nghiêng đầu sang chào ai đó đằng sau mình – “Ồ, chào Christopher”.

Mình quay đầu lại, thì ra cậu ấy đã đi theo mình ra ngoài này.

“Này” – cậu ấy chỉ – “Có phải con bé ở đằng kia không? Với anh chàng Gabriel Luna ý”.

Mình ngoái đầu nhìn theo hướng Christopher chỉ và nhìn thấy Frida – hoặc ai đó trông giống giống nó, trong chiếc váy ngắn cũn cỡn như chiếc khăn mùi xoa – đang nhào người ra ngoài cửa sổ, còn anh Gabriel Luna đang quàng tay qua vai nó. Anh ta đang làm cái gì thế? Là một người biết rất rõ cơn cảm nắng của Frida với anh chàng ca sỹ diễn trai người Anh này, mình càng thấy cử chỉ vừa rồi của anh ta là cực kỳ không thích hợp.

“Chờ mình chút” – nói rồi mình lao thẳng ra chỗ hai người đó đang đứng, chuẩn bị tinh thần xô anh ta ra ngoài cửa sổ, nếu cần thiết. Như vậy cũng đủ hiểu cơn thịnh nộ của mình với Gabriel Luna nhiều như thế nào, vì dám lợi dụng đứa em gái bé bỏng của mình.

Nhưng phải đến khi tới gần một chút mình mới nhận ra điều gì đang thực sự xảy ra. Frida đang thò đầu ra ngoài cửa sổ nôn ọe vào cái chậu hoa – ơn Chúa, đang trống không – ngoài hiên, còn anh Gabriel đang gần như phải diu nó để đứng cho vững. Vừa nhìn thấy mình, anh ấy vội giải thích ngay: “Anh nghĩ cô ấy còn quá trẻ để tham dự một bữa tiệc rượu như thế này”.

Frida đưa tay lên run run quẹt miệng. Đúng lúc đó một nhân viên phục vụ bưng khay thức ăn đi qua, nên mình tiện tay lấy được một xấp giấy ăn đưa cho nó. Frida ngoan ngoãn cầm lấy đầy biết ơn. “Anh ấy nói đó là nước hoa quả ép” – con bé thều thào nói, sau khi đã đứng vững trở lại được một mình.

“Ai nói đó là nước hoa quả ép?” – mình rút tiếp một tờ khăn ăn đưa cho Frida lau nốt bên má còn dơ.

“Anh ta” – Frida giơ tay chỉ về phía nhóm người đang nhảy nhót điên cuồng ở góc phòng – “Justin Bay”.

Mình quay đầu nhìn theo hướng Frida chỉ. Đúng là Justin Bay, ngôi sao của phiên bản điện ảnh của game Journeyquest (siêu tệt) đang đứng uốn éo ngoạn mục bên cạnh mấy cô nàng người mẫu nào đó thân hình mỏng dẹt (không phải bạn gái Venorica của anh ta), tất cả đều ăn mặc còn kiêu vĩ hơn cả Frida và đi những đôi giày thậm chí còn cao hơn nhiều.

Lulu đi tới bên cạnh và nhìn theo ánh mắt của mình rồi há hốc mồm hỏi: “Ai mời anh ta thế?”, giọng đầy khó chịu.

“Hơn một nửa số người ở đây” – anh Steven nói – “có được giấy mời nhờ in được từ trên mạng, theo như những gì anh nghe lỏm được từ mấy người đồng nghiệp. Mặc dù nhân viên an ninh đã kiểm tra rất kỹ nhưng sau một hồi cũng khó mà phân biệt được thật giả lẫn. Trong này còn có lẫn rất nhiều paparazi từ khắp nơi đổ về nữa đấy nhá” – anh Steven đứng đỉnh thông báo – “Bữa tiệc của em chắc sẽ được ghi vào sử sách... ít nhất là về khoản vi phạm tất cả các điều khoản về phòng cháy chữa cháy của thành phố Mahattan”.

“Đó không phải là nước ép trái cây” – Frida chờ đợi nói – “Đúng không ạ?”.

Mình không thể rời mắt khỏi Justin. Có cái gì đó về anh ta – chắc chắn không phải cái áo sơ-mi lụa đen bó sát người hay đám dây chuyền vòng lòng thông trên cổ – khiến mình không ngừng nghĩ tới một chuyện...

Không ai có thể biến mất mãi mãi. Khó lắm. Kể cả những người trong chương trình bảo vệ nhân chứng sau khi được cấp danh tính và thân phận mới vẫn luôn muốn tìm về những người bạn cũ ngày xưa, bất chấp mạng sống của chính mình. Đó là một thói quen không hề dễ bỏ. Đến cuối cùng mọi người đều sẽ ít nhiều để lộ sơ hở của mình. Khi đó mình đã quá ngu nên không nhận ra ngay.

Ôi chúa ơi. Đúng rồi.

Nghe qua thì có vẻ như hoang đường và điên rồ.

Nhưng nếu ngẫm nghĩ lại một chút sẽ thấy mọi thứ đều trùng khớp với những gì đã xảy ra với mình.

Mình đi phăm phăm về phía chỗ Justin đang đứng và nắm lấy tay anh ta. Đôi mắt ti hí như mắt rắn của anh ta khẽ mở ra và hơi khựng lại khi nhìn thấy mình: “Ồ, xin chào, Nik”. Vừa nói anh ta vừa mỉm cười một cách lười biếng.

“Justin” – mặt mình lạnh thanh như tiền – “Tôi cần xem điện thoại của anh”.

“Ồ, cái này mới nhé” – Justin ngoái đầu nói vọng ra với mấy cô người mẫu nửa mùa kia và bật cười phá lên. Tất cả bọn họ, giống như Justin, đều đã xin hết rồi – “Ngày hôm nay tôi đã được nghe nhiều chuyện điên rồ nhưng câu Tôi cần xem điện thoại của anh đúng là số 1 đấy”.

Trong một giây, Christopher đã đứng bên trái mình từ lúc nào: “Đưa nó cho cô ấy”.

“Ngay lập tức” – anh Gabriel ở bên phải phụ họa theo.

Justin, nhận thứ được có chuyện gì đó nghiêm trọng đang xảy ra, ngừng nhún nhảy ngay tắp lự. Mắt anh ta đã mở to trở lại bình thường.

“Ồi giời” – anh ta nói – “Tự dưng sao lại định 3 chọi 1 thế này? Tôi chỉ đang nhảy thôi mà”.

“Mày sẽ bay thẳng xuống dưới cái hồ bơi kia nếu không đưa điện thoại cho em gái tao ngay bây giờ” – anh Steven bước tới cảnh cáo.

Cả Christopher, anh Gabriel hay anh Steven có lẽ đều không hiểu tại sao mình nhất nhất đòi xem điện thoại di động của Justin Bay như thế. Nhưng chỉ riêng việc họ sẵn sàng đứng bên cạnh mình ủng hộ quyết định của mình cũng đủ khiến trái tim mình ấm áp trở lại. Thật đấy.

“Thôi được rồi” – Justin thò tay vào trong túi quần rút ra một chiếc điện thoại gập bằng bạc và ném cho mình – “Tôi không biết tại sao cô muốn xem nó. Nhưng trong đó tràn ngập email và tin nhắn của cô đấy”.

Mình gạt đầu, trong lòng mừng khôn xiết: “Tôi cũng nghĩ thế” – sau đó cúi húi xem lại các tin nhắn trong máy anh ta.

“Cậu vẫn nhắn tin và email cho anh ta á?” – Lulu thẳng thốt nhìn mình – “Ồi Chúa ơi, mình cứ ngỡ cậu đã từ bỏ cái thứ kém cỏi này từ vài tháng trước rồi cơ đấy”.

“Xin lỗi” – Justin cười khẩy – “Cô ta vẫn ngày đêm nài nỉ xin quay lại thì có”.

Christopher tiến lên và không nói không rằng cậu ấy túm lấy Justin trong tư thế vô khóa đầu khiến tên đó không kịp trở tay. Không một ai khi ấy có thể ngờ một người hiền lành, không động tay động chân với ai bao giờ như Christopher cũng có mặt này. Mồm Frida cứ gọi là há hốc vì choáng.

“Á, á” – Justin hét toáng lên. Đám con gái người mẫu thân hình cò hương lập tức co giò chạy thẳng. Chắc có lẽ bọn họ sợ làm hỏng mấy cái váy Dolce&Gabbana đi thuê kia – “Bỏ tao ra! Mà có biết bố tao là ai không?”.

“Xin lỗi đi” – Christopher ra lệnh, tay càng lúc càng siết chặt, khiến Justin bắt đầu ho sặc sụa.

“Xin lỗi” – Justin thều thào xuống nước – “Đừng để vết trầy nào trên mặt tôi. Đầu năm tới tôi phải quay phim với Ang Lee rồi”.

Sau vài phút cuối cùng mình cũ thấy cái tin nhắn do người có tên Nikki. H gửi.

Một cái tin nhắn phải nói là siêu mùi mẫn, toàn những lời hoa mỹ.

Nhưng còn mấy cái sticker hình khủng long này là sao nhỉ??? Thật khó hiểu.

“Felix có thể tìm ra người gửi cái tin nhắn này không?” – mình hỏi Christopher.

“Tất nhiên rồi” – cậu ấy gật đầu.

“Nói cho mình biết phải gửi tới đâu để cậu ấy có thể tìm ra chủ nhân của cái tin này”.

Sau khi Christopher nói xong, mình nhấn nút FORWARD và gửi tin nhắn từ Nikki. H tới Felix, kèm theo vài dòng nhắn nhủ nhờ cậu ấy tìm giúp thông tin về người gửi.

“Thôi” – mình ngẩng đầu lên sau khi đã hoàn thành – “cậu buông anh ta ra được rồi đấy”.

Christopher thả Justin ra.

“Chúa ơi” – hẳn ta loạng choạng vài giây, tay không ngừng ôm lấy cổ – “Mấy người điên hết rồi à? Chuyện này là sao?”.

“Chịu” – anh Gabriel giọng khá bình thản – “Nhưng cái này là cho việc dám nói dối một cô bé về món nước ép”.

Và anh ấy thụi cho Justin một quả vào bụng mà theo mình nghĩ là khá đau bởi Justin lập tức gập người lại đổ cái rầm ra sàn, ngáp ngáp giống y như con cá vàng vừa rơi ra khỏi bể cá.

Anh Steven, đứng bên cạnh Lulu, hết nhìn Justin sang Gabriel rồi tới Christopher và ngược lại. Cuối cùng anh ấy khẽ mỉm cười nói: “Ban đầu anh vẫn còn có chút nghi ngờ. Nhưng giờ phải thú thực là bữa tiệc hôm nay quả là quá tuyệt vời”.

“Em không hiểu” – Frida mặt buồn rười rượi nhìn Justin đang lồm cồm bò dậy, với sự giúp đỡ của mấy cô người mẫu (đã quay trở lại) – “Chuyện gì đang xảy ra thế? Tại sao chị phải xem điện thoại của Justin Bay? Mà anh Christopher có việc gì ở đây thế?”.

“Em vẫn hỏi được cơ à?” – mình quay sang lừ mắt nhìn con bé – “Thế còn em? Em moi đâu ra được cái váy như thế kia? Mà cái đó có được gọi là váy nữa không thế?”.

“Em tới ủng hộ chị Lulu” – Frida trề môi phụng phịu – “Em biết bữa tiệc này có ý nghĩa thế nào với chị ý. Em không muốn khiến chị ấy thất vọng...”.

Trông Lulu có vẻ rất cảm động trước lời nói đó của Frida. “Ôi, em thật đáng yêu làm sao” – Lulu thốt lên – “Thôi mà Nikki, cậu không thể nổi nóng với em ý về chuyện này được”.

“Mình có thể đấy” – giọng mình lạnh tanh – “Mình đã nói nó không được mời và khi ấy mình nhớ là cậu cũng đang có mặt ở đó mà, phải không Lulu? Mình không thấy chuyện này có gì là đáng yêu hay đáng mến hết”.

“Anh nghĩ em hơi quá lời rồi” – anh Gabriel nói. Choáng hơn, anh ấy còn tự nguyện cởi áo khoác, khoác lên đôi vai trần đang run rẩy vì lạnh của Frida – “Em ấy đã học được một bài học rồi, em không nghĩ thế sao?”.

“Đúng vậy” – Frida túm hai vạt áo lại cho ấm người, mắt hấp háy nhìn anh Gabriel như đang nhìn Đấng cứu thế chứ không phải chỉ là một thần tượng – “Em đã có một bài học nhớ đời rồi mà”.

Lulu khé huých tay và cười rúc rích với mình. Chẳng có gì đáng cười hết. Em gái mình thích Gabriel Luna – từ nhiều tháng nay rồi – và mình thấy chuyện đó không hay ho tẹo nào. Anh ấy quá già so với nó, và anh ấy chỉ càng vẽ đường cho hươu chạy khi khuyến khích nó kiêu như thế này.

Hơn nữa anh ấy càng không thể lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh giải cứu và đưa áo khoác cho nó mãi được. Và lại em gái mình vẫn chưa đủ tuổi để có mặt tại những bữa tiệc như thế này, chứ đừng nói là hẹn hò với một người hơn nhiều tuổi như anh ta.

“Chắc là Felix” – Christopher nói, thò tay vào trong túi áo da rút ra cái điện thoại có tiếng chuông y xì của mình. Cậu ấy nhìn vào tên người gọi và gật đầu với mình – “Em phát hiện ra được gì rồi?” – Christopher hỏi.

Cậu ấy gật đầu thêm vài lần nữa sau đó quay ra nhìn mình. Nhìn gương mặt và ánh mắt của cậu ấy có thể thấy câu chuyện không hề thuận lợi như bọn mình nghĩ.

Hoặc có thể là không phải tin tốt.

Christopher tắt máy và cất điện thoại trở lại vào trong túi. “Mình nói chuyện với cậu một lát được không – một mình?”

Tuy nhiên anh Steven đã kịp xen vào: “Không” – giọng anh ấy không có vẻ gì là giận dữ, khá bình tĩnh là đằng khác – “Nếu là chuyện liên quan tới chuyện này thì em có thể nói cả với anh. Đừng quên, anh là anh trai của cô ấy”.

Christopher chớp mắt nhìn anh Steven. Mình không biết cậu ấy đang nghĩ gì lúc này nữa – “Anh không phải là anh trai của cô ấy chẳng? Bởi tất cả bọn mình đều biết sự thật này (trừ anh Gabriel). Kể cả anh Steven.

Khi ấy mình bỗng có cảm giác như anh Steven đúng là anh ruột của mình thật. Và Christopher dường như cũng không phản đối gì chuyện đó.

“Vâng” – cuối cùng cậu ấy cũng nói – “Felix đã lần ra tin nhắn này được gửi từ một người có địa chỉ IP ở Westchester”.

Mình há hốc mồm: “Ở Westchester á? Cách đây chưa đầy ba chục cây số”.

“Chính xác. Và nó được đăng kí dưới tên một bác sỹ có tên Jonathan Fong”.

Lulu thộn mặt ra hỏi: “Tại sao một bác sỹ lại đi gửi tin nhắn cho Justin Bay, giả vờ là Nikki Howard? Ông ta bệnh à?”.

“Đó không phải là điều quan trọng” – Christopher nói – “Điều quan trọng là bác sỹ Jonathan Fong đó làm việc cho ai?”.

Mình nhìn chăm chăm vào Christopher. Mặc dù cả căn hộ lúc này đang tung bừng náo nhiệt bởi những tiếng reo hò và tiếng nhạc ồn ã, nhưng tự dừng mình thấy toàn thân như muốn đóng băng bởi nỗi sợ hãi đang len lỏi chạy dọc sống lưng.

“Không đâu” – mình tái mặt thốt lên.

23. Chương 21

HAI MƯƠI MỐT

Rút cuộc cả năm người bọn mình – không kể Cosabella – lục đục kéo tới Westchester. Và một trong năm người vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

Mình biết thật không công bằng khi lợi dụng Brandon Stark như thế. Nhưng bọn mình cần dùng cái xe limo của anh ta. Nếu không biết lấy gì để tới nhà b kia? Không có taxi nào chịu chở tụi mình đi xa tới vậy và tàu thì đã ngừng hoạt động vào giờ này rồi. Christopher nói có thể mượn xe của cô Jackie nhưng như

thế bọn mình sẽ phải kéo nhau tới Brooklyn lấy xe rồi mới đi Westchester được, chưa kể sẽ còn phải giải thích lý do tại sao cần mượn xe gấp như vậy.

Trong khi Brandon đã lặn ra bắt tỉnh trên ghế nhà mình từ bao giờ rồi, hậu quả của việc quá chén.

Ít ra thì bọn mình vẫn còn nhân đạo vác anh ấy theo, sau khi lừa chú tài xế Tom chạy vào siêu thị mua ít đồ cho Brandon để nhân cơ hội đó anh Steven nhảy lên ghế lái xe đưa tụi mình đi.

Việc khó giải thích nhất – chỉ ít là với Gabriel – là lý do tại sao anh ấy không thể đi cùng với mọi người. Anh ấy không biết tụi mình đi đâu (trừ việc đến Westchester) và tại sao. Nhưng anh ấy vẫn muốn đi cùng với mọi người. Khi mình cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ Frida và nói “Giờ bọn em có chút việc quan trọng phải đi ngay. Hẹn gặp lại anh sau”, ngay lập tức anh ấy đề nghị: “Không có gì. Anh sẽ giúp em đến cùng” và sốt sắng mở cửa cho anh Steven và Christopher dìu Brandon ra ngoài xe.

Và bởi vì Gabriel không chịu đi nên Frida cũng nhất quyết dừng ý lại một chỗ. Cuối cùng mình phải kéo anh ấy ra một chỗ và thì thầm nhờ vả: “Anh có thể giúp em đưa con bé về nhà không? Làm ơn đi mà. Nó còn quá bé không thể đi một mình vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này được. Anh cũng thấy chuyện gì xảy ra tại bữa tiệc hôm nay rồi đấy. Anh giúp em đưa cô bé về tận nhà được không? Nhà bố mẹ cô bé cách đây chỉ vài tòa nhà thôi”.

Anh Gabriel gật đầu đồng ý – nhưng chỉ sau khi mình hứa cả bọn sẽ đứng đợi anh quay trở lại rồi mới đi. Và tất nhiên khi Frida biết sẽ được ngồi taxi – một mình – cùng Gabriel Luna thì nó tí tởn gật đầu cái rụp. Trước khi lên xe cô nàng còn ôm chầm lấy mình thổ lộ: “Em xin lỗi đã nói những câu chẳng ra gì với chị hôm trước. Em không hề có ý như vậy đâu. Thật ra chị là bà chị tuyệt vời nhất. À, và cảm ơn chị về món quà này” – vừa nói con bé vừa chỉ tay lên đôi hoa tai kim cương mình mua tặng cho nó nhân dịp Giáng sinh sắp tới.

“Đáng ra em phải đợi tới sáng hôm Giáng sinh mới được mở quà.” – mình cười khẽ – “Giờ thì em còn gì để trông mong vào ngày hôm đó nữa hả nhóc?”.

“Được gặp chị” – Frida hôn cái chụt lên má mình và khoác tay anh Gabriel đi lên xe taxi.

Tất nhiên bọn mình không hề có ý định đứng chờ anh Gabriel quay trở lại. Anh Steven lái xe phóng thẳng về phía đường cao tốc, sốt ruột mong ngóng muốn xem thực chất bác sỹ Fong kia là người như thế nào. Mặc dù không một đứa nào – kể cả mình – biết được điều gì đang chờ đợi ở đó. Và trên hết thấy, mình nghĩ mình là đứa duy nhất đang không ngừng nghĩ về mấy cái sticker hình khủng long. Những cái tin nhắn đó thật vô nghĩa...

... và đồng sticker hình khủng long mà mình đã tặng cho Christopher cũng vậy – nhưng vấn đề là tại thời điểm đó mình chưa hề đưa cho cậu ấy. Hoặc có thể đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, cũng giống như đám tin nhắn và email Justin không ngừng nhận được từ một người tự nhận là mình ý.

Những lời của Christopher nói khi này không ngừng vang lên trong đầu mình “Không ai có thể biến mất mãi mãi. Khó lắm. Kể cả những người trong chương trình bảo vệ nhân chứng sau khi được cấp danh tính và thân phận mới vẫn luôn muốn tìm về những người bạn cũ ngày xưa, bất chấp mạng sống của chính mình. Đó là một thói quen không hề dễ bỏ. Đến cuối cùng mọi người đều sẽ ít nhiều để lộ sơ hở của mình.”

Nhưng ai là người đã để lộ sơ hở với những dòng tin nhắn đó? Biết đâu chừng đây chỉ là một trò chọc phá linh tinh (có điều làm sao một người bình thường không quen không biết lại có được số di động của Justin Bay?). Hoặc có khi chuyện chẳng có gì to tát cả, bọn mình chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi.

“Anh đùa em đấy à?” – Christopher nói – “Chỉ trong một giây người của Stark sẽ biết chính xác được vị trí của chúng ta. Và cảnh sát sẽ tóm gọn chúng ta sau chưa đầy năm giây”.

Nghe thấy vậy mặt Lulu đột nhiên rạng rỡ hẳn lên: “Chúng ta thực sự đang làm việc trái pháp luật đấy hử?”.

Christopher ngao ngán nhìn Lulu: “Chúng ta chỉ đánh cắp một chiếc limo thôi”.

“Không chứ” – mình chẹp miệng – “Về lý thuyết, chúng ta chỉ mượn nó thôi” – mình nhìn về phía Brandon đang say giấc nồng trên ghế. Lúc ngủ trông anh ta cũng lành ra trò, giống một thiên thần mặc tux, đội mũ

Santa nhưng màu đỏ – “Chủ nhân của chiếc xe chẳng phải cũng đang ở trên xe đó sao?”.

“Đây” – Christopher giơ tay cho anh Steven xem bản đồ trên con Iphone của cậu ấy. Bên ngoài trời bắt đầu có tuyết, không quá dày đặc mà chỉ lất phất rơi khiến cho khung cảnh hai bên đường bỗng trở nên vô cùng lãng mạn. Thật may trước khi ra khỏi nhà mình đã kịp thay đổi guốc cao gót và xỏ vài đôi bốt Marc Jacobs này. Mặc dù anh Steven đã bật máy sưởi trong xe nhưng với cái váy mỏng manh như mình đang mặc trên người thế này thì áo choàng da không thôi vẫn chưa đủ ấm. May mà có Cosabella để ôm lấy tí hơi.

“Em vẫn không hiểu chúng ta đang đi đâu” – Lulu ngơ ngác quay sang hỏi anh Steven từ chiếc ghế bên cạnh. Cô nàng đang loay hoay nghịch cái mũ bỏ quên lại trên xe của của Tom. Cái mũ đó khiến cho khuôn mặt của Lulu trở nên khá nghịch ngợm và lém lỉnh – “Nhưng em nghĩ đây là một cuộc phiêu lưu khá thú vị đấy! Nikki quá tuyệt vời đúng không anh? Cậu ấy luôn biết cách tăng thêm độ hấp dẫn cho một bữa tiệc”.

Không hiểu Lulu đang cố làm cho bản thân thấy bớt căng thẳng hơn hay là cậu ấy thực sự không nhìn ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Tâm hồn cậu ấy dường như vẫn lơ lửng trên tầng mây thứ chín sau khi phát hiện ra Cung hoàng đạo của cậu ấy và anh Steven rất hợp nhau, theo lời phán của một nhà chiêm tinh học.

“Ngay con đường trước mặt là tới rồi” – Christopher nói.

Anh Steven lái xe tạt vào sát lề đường, từ từ đi chậm lại để tìm số nhà, trước khi dừng hẳn xe lại trước căn nhà mái ngói màu đỏ kiểu ngày xưa, trước mỗi cửa sổ là một cây nến điện đang được thắp sáng.

Mình nhớ từng đọc ở đâu đó là vào thời chiến tranh, phụ nữ thường thắp nến trước cửa sổ để dẫn đường cho người thân của mình trở về nhà. Và giờ vào các ngày lễ tết, mọi người cũng thường bắt chước làm theo phong tục đó. Không hiểu vị bác sỹ Fong này đang muốn dẫn đường cho ai về nhà nhỉ?

“OK” – Lulu ngoái đầu lại – “Giờ thì sao?”.

Qua lớp kính đen của cửa ô tô, mình chăm chú nhìn về phía căn nhà mái ngói kia, không biết phải làm gì tiếp theo. Đây không phải là một căn biệt thự khang trang như một vài căn bọn mình vừa đi qua nhưng cũng không đến nỗi xập xệ. Nói chung nó trông bình thường như bao căn nhà khác mà nếu có vô tình đi qua, mọi người cũng không bao giờ phải ngoái lại nhìn lần thứ hai và tự hỏi ai sống trong đó, hoặc trầm trồ thốt lên Ôi, đây chính là căn nhà mơ ước của cuộc đời mình.

Nó đơn thuần chỉ là một căn nhà.

Mọi người trong xe không ai nói tiếng nào, trừ tiếng ngáy đều đều của Brandon.

Mình bế Cosabella lên – con nhóc vẫn đang ngủ lả lơi trên lòng mình – và bò ngang qua chân Christopher tiến ra phía cửa.

“Cậu...” – Christopher giật mình – “Đợi mình đã”.

“Anh nữa” – Anh Steven mở cửa xe.

“Cả mình nữa” – Lulu hấp tấp đi theo.

Vài phút sau mình cầm đầu “đoàn quân” tiến tới cửa trước nhà bác sỹ Fong – tất cả, trừ Brandon vẫn đang say giấc nồng trong xe. Ngoài trời lạnh dã man – đến nỗi nếu thở mạnh quá có khi mũi mình cũng sẽ đóng băng ngay lập tức mất. Ngoài tiếng bước chân lạo xạo của mấy đứa bọn mình ra không còn nghe thấy một tiếng động nào khác, dù là nhỏ nhất. Một sự yên lặng tĩnh mịch bao trùm lấy toàn khu phố.

Mình giơ tay bấm chuông nhưng sau một phút vẫn không thấy có ai ra mở cửa. Lulu nói: “Kh-không ai ở nhà thì phải” – rằng cô nàng va vào nhau lập cập – “Quay lại x-xe th-thôi. Ít ra trong đó cũng ấm hơn một chút”.

Mình vẫn kiên trì bấm chuông thêm vài lần nữa.

Đột nhiên đèn ngoài sân bật sáng. Mình nghe thấy tiếng chân người trong nhà đi ra. Một người đàn ông trung niên ngó đầu ra, có vẻ vẫn còn ngái ngủ nhưng ngay khi vừa nhìn thấy mặt mình ông ta lập tức tỉnh hẳn.

“Chào bác” – mình nói.

Bác sỹ Fong lắc đầu quầy quậy. “Không” – đó là từ duy nhất ông ta thốt ra được.

Không cần nói cũng biết trong chữ KHÔNG đó của ông ta chứa đầy sự sợ hãi.

Và ông ta vội vã đóng sập cửa lại.

Nhưng anh Steven đã nhanh chân hơn nhiều. Anh ấy lập tức đút một ngón tay vào giữa khe cửa khiến cho bác sỹ Fong không tài nào đóng được cửa lại.

“Bọn cháu từ xa tới đây. Bọn cháu chỉ muốn vào nhà một lát và hỏi bác chút chuyện” – anh Steven từ tốn giải thích.

“Không” – mặt ông bác sỹ kia giờ đã chuyển sang tái mét – “Tôi nghĩ cô cậu tìm nhầm nhà rồi. Tôi không biết cô cậu...”

“Ừm” – Christopher tiến tới bên cạnh anh Steven – “Cháu lại nghĩ bác biết Nikki Howard đây – hay cháu nên gọi là Emm Watts nhỉ – rất rõ là đằng khác. Bác là một trong mấy vị bác sỹ đã đã tiến hành ca ghép não cho cô ấy ở Khoa thần kinh và Ngoại thần kinh ở bệnh viện Stark vài tháng trước đây nhỉ? Cháu đã đọc hồ sơ bệnh án của cô ấy và cháu biết hết mọi chuyện rồi. Vì thế, nếu không muốn cháu công bố cái bệnh án đó với giới truyền thông, tốt hơn hết bác hãy để cho tụi cháu vào trong nhà”.

Bác sỹ Fong trông như đang bị ai đó kẻ dao vào cổ, thần mặt ra một lúc sau đó lùi lại và để cho tụi mình vào. Trong nhà, mọi thứ được bày biện theo kiểu Anh, đồ đạc chủ yếu làm bằng gỗ. Cosabella lúc này đã tỉnh ngủ hẳn, lập tức ngó nghiêng khắp nơi một cách tò mò.

“Đây không phải là trò đùa đâu” – bác sỹ Fong hậm hực nói, sau khi đóng sầm cửa lại sau lưng tụi mình – “Bọn họ sẽ giết mấy đứa sau khi phát hiện ra chuyện này. Họ đã từng giết không ít người rồi. Nếu không tự dừng sao tôi phải trốn chui trốn lủi ở cái xó này?”.

Nghe thấy những lời đó từ miệng bác sỹ Fong đột nhiên mình rợn hết cả tóc gáy.

Khỏi cần nói cũng biết điều này khiến Lulu sợ đến mức nào. Nhất là khi bản thân cậu ấy cũng không hiểu đang đi đâu và làm gì, chỉ biết lên xe limo rời khỏi Manhattan theo bọn mình đi tới đây mà thôi. Toàn thân cậu ấy cứng đờ, mặt mũi tái đại đi. Tự nhiên nghe có người nói tính mạng mình đang bị đe dọa thì ai mà chẳng khiếp.

“Được rồi, cứ ngồi xuống và nghe rõ mọi chuyện đã” – anh Steven đề nghị, giọng vẫn cực kỳ bình tĩnh, như thể đã quá quen đối phó với mấy tay bác sỹ phẫu thuật điên khùng rồi.

Bác sỹ Fong làm theo lời anh Steven, nhưng rõ ràng không phải một cách tự nguyện mà là vì không còn lựa chọn nào khác. Ông ta dẫn mọi người vào trong phòng khách nơi cái lò sưởi đã cháy hết, mùi củi khô vẫn còn vương vất đâu đó trong không khí và với tay bật cái đèn bàn kế bên cửa sổ lên. Nhưng đó là sau khi ông ta đã đóng hết tất cả các rèm cửa sổ và cửa ra vào lại, mắt không ngừng lảo liên dòm ra ngoài xem ngoài xe limo của tụi mình có còn con xe nào khác bám theo không.

“Mấy người chắc chắn là không bị ai theo dõi đấy chứ?” – ông ta hấp tấp hỏi đi hỏi lại.

Christopher và mình quay sang nhìn nhau. Mấy tháng vừa qua mình c luôn phải sống trong một tâm trạng thấp thỏm tương tự nên mình rất hiểu.

“Vâng, chắc chắn ạ” – mình nói.

“Mấy người không tìm được cái xe nào bớt nổi bật hơn một chút sao? – ông ta cau có hỏi tiếp – “Bộ tưởng một chiếc limo dài ngoằng như thể kia sẽ không bị phát hiện ra ở đây chắc?”.

“Bọn cháu không còn sự lựa chọn nào khác” – mình e dè giải thích.

Bác sỹ Fong đảo mắt nhìn quanh một lượt – đầu tiên là Lulu, vẫn đang đội cái mũ lái xe của chú Tom, tiếp đến là anh Steven khoanh tay đứng nghiêm nghị trước cửa phòng – như thể để phòng người của Stark có thể ập vào bất cứ lúc nào, cuối cùng là mình và Christopher cùng Cosabella. Trông ông ta có vẻ rất không hài lòng với những gì đang diễn ra.

“Có bác gái ở nhà không ạ?” – đột nhiên mình buột miệng hỏi.

“Không” – giọng ông ta cấm câu – “Mẹ tôi không sống cùng tôi”.

Thực ra mình chỉ định hỏi xem ông ta có vợ hay không thôi nhưng nói chung câu trả lời của ông đã nói lên tất cả.

“Tại sao” – Christopher vào thẳng vấn đề – “bạn trai cũ của Nikki Howard lại nhận được email và tin nhắn từ ai đó sử dụng máy tính trong nhà này?”.

Bác sỹ Fong đột nhiên giơ tay ôm lấy mặt, sau đó tiến thẳng ra chỗ tủ rượu, run run lấy ra chai whisky, tự rót lấy một ly và nốc cạn một hơi.

Tiếp theo ông ta rót thêm một ly nữa rồi đi ra ghế ngồi xuống bên cạnh Cosabella. Lúc ông ta quay mặt đối diện với mọi người mình đã rất sốc khi thấy mặt ông ấy giờ đã chuyển sang trắng bệch như vừa gặp ma.

“Còn ai khác biết về chuyện này?” – phải mãi sau ông ấy mới cất được giọng hỏi.

“Không ai ạ” – mình đưa mắt nhìn sang anh Steven – “Ý cháu là ngoài những người đang có mặt trong căn phòng này và một bạn giúp lần ra địa chỉ ở đây”.

“Cậu ấy có khả năng nói cho ai khác biết được không?” – bác sỹ Fong run run gương cặp kính lên hỏ

“Không đâu ạ” – mình tiến về phía chiếc ghế bành đối diện ông ta và ngồi xuống – “Bác sỹ Fong, chuyện gì đang xảy ra thế ạ?”.

Vị bác sỹ này trầm ngâm nhìn và ly rượu trên tay, không nói lời nào. Mãi một lúc sau ông ta mới chịu cất giọng nói: “Mấy đứa có biết lời thề Hippocrat là gì không?”.

Lulu ngẩn to te chớp chớp mắt. Anh Steven thì mặt mày vẫn hình sự như thể chỉ chờ có người xông cửa bước vào để anh ấy tung ra vài đòn karate xử lí.

Cuối cùng Christopher đành lên tiếng: “Đó là lời thề mà tất cả các bác sỹ phải thề trước khi có thể hành nghề”.

“Thứ nhất” – mình nói tiếp – “không được hại người”.

“Chính xác” – bác sỹ Fong nói – “Tại bệnh viện Stark, đó là điều chúng tôi luôn tự nhắc nhở với nhau. Không hại người. Chúng tôi chỉ cấy ghép não bộ của những cơ thể đã không còn khả năng cứu chữa chuyển vào cơ thể lành lặn và khỏe mạnh hơn nhưng đã bị chết não – tất cả nhằm mục đích mang tới cho bệnh nhân của mình một cơ hội thứ hai để sống. Đó là điều đã xảy ra với cô” – ông ta ngược lên nhìn mình – “Tôi đã làm việc tại bệnh viện Stark hơn 10 năm và chưa một giây phút nào phải tự vấn lương tâm hay đạo đức nghề nghiệp của mình. Cho tới ngày xảy ra tai nạn của cô”.

Nói rồi ông đưa mắt nhìn anh Steven và Christopher, sau đó quay lại nhìn mình.

“Chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó?” – miệng mình đột nhiên khô không khác, mình phải hắng giọng mấy lần mới nói ra được thành lời.

“Tôi chỉ hỗ trợ trong ca mổ lần đó” – mắt bác sỹ Fong nhìn xa xăm – “Bác sỹ Holcombe phụ trách ca của cô. Nikki Howard là một nhân vật khá quan trọng, không ai có thể đủ tin cậy ngoài ông ấy để đảm nhiệm vai trò này. Thường tôi phụ trách việc giảng dạy là chính...”

“Giảng dạy ý ạ?” – mình nín thở hỏi lại.

“Tất nhiên rồi” – bác sỹ Fong gật đầu – “Nhu cầu cấy ghép rất cao nên danh sách xếp hàng rất dài. Có khi phải đợi tới hàng năm, mà số bệnh nhân thì không thể – hoặc không muốn – chờ đợi lâu. Vì thế, các bác sỹ ngoại khoa từ khắp nơi trên thế giới có thể theo học ở đây và chúng tôi sẽ đào tạo họ các kỹ thuật cần thiết để thực hiện tại nước mình, tất nhiên là với mức học phí rất cao. Chúng tôi cho phép họ thực hành trên các cơ thể được hiến tặng...”

“Cơ thể hiến tặng ý ạ?” – mình hoảng hốt kêu lên. Christopher quay sang lườm mình vì cái tội cứ loi ngoi cắt ngang câu chuyện nhưng mình không ngăn nổi bản thân ý chứ. Có cái gọi là cơ thể hiến tặng sao?

“Nói thật chúng tôi nhận được nhiều máy thứ đó lắm” – bác sỹ Fong giải thích – “Tất cả những ai được chẩn đoán là chết não và những người tình nguyện hiến xác cho khoa học. Điều đáng buồn là hiện giờ có rất nhiều người đang phải sống trong trạng thái thực vật, do tai nạn hoặc thường là do dùng thuốc và rượu quá liều. Cái chúng tôi thiếu là những bộ não còn hoạt động để đưa vào trong những cơ thể đó và đây là điều mà bố mẹ cô đã làm...”

Mình giơ tay lên chặn lại, không muốn nghe chi tiết thêm về vấn đề này: “Không cần đâu ạ. Bác cứ nói tiếp đi”.

“Như tôi đã nói, bác sỹ Holcombe và Higgins là hai người phụ trách chính cho trường hợp của cô” – ông ta nói tiếp – “Nhưng có điều gì đó... không bình thường trong ca phẫu thuật này. Tôi được bác sỹ Holcombe thông báo là Nikki Howard có tiền sử gia đình bị gen di truyền dị tật ở não và đó là nguyên nhân giết chết cô ta”.

Mình nhận thấy Lulu càng lúc càng căng thẳng, nhất là khi không thấy ai phản ứng gì trước câu chuyện của bác sỹ Fong về cái chết của Nikki Howard trong khi rõ ràng mình đang ngồi lù lù trước mặt mọi người như thế này.

“Sau khi cuộc phẫu thuật đã thành công, tôi đã làm một việc mà tôi không bao giờ làm, trong hoàn cảnh bình thường” – bác sỹ Fong nói tiếp – “Tôi tiến hành làm lại một số xét nghiệm trên não bộ của Nikki bởi tôi vốn luôn hứng thú với các dị tật về não và muốn biết xem vấn đề của Nikki Howard là gì”.

Mình nghe thấy có tiếng mở cửa, đóng cửa trên lầu. Nhưng hình như bác sỹ Fong không nhận thấy điều đó.

“Nhưng Nikki Howard không hề có dị tật nào về não cả. Bộ não của cô ấy hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh. Nếu không muốn nói là hoàn hảo. Vậy lý do gì mà bác sỹ Holcombe lại kết luận là cô ấy mắc chứng phình động mạch? Lý do thực sự dẫn tới cái chết của cô ấy là gì? Tại sao họ phải gấp rút tiến hành cuộc cấy ghép cơ thể này như vậy? Nếu chuyện này không xảy ra, cô ấy hẳn vẫn còn sống sót và khỏe mạnh như bao người bình thường khác”.

Mình nhìn sang Christopher. Cậu ấy cũng đã từng nói về chuyện không hề có vụ tai nạn nào hết. Có ai thực sự biết được chuyện gì đã xảy ra với Nikki ngày hôm đó không? Cô ta ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại. Stark nói rằng đó là chứng phình động mạch... nhưng làm sao chúng ta biết chắc được?

Và giờ bọn mình đã biết được câu trả lời. Đó không phải là vụ tai nạn ngẫu nhiên. Christopher quay sang nhìn mình đầy tự mãn.

“Thế... họ đã làm gì với cô ấy?” – mình hỏi – “Khiến cô ấy ngất đi như vậy?”.

“Có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được” – bác sỹ Fong nói – “Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, tôi không được phép tới gần cái xác – xác của Nikki – một lần nào nữa. Tôi chỉ có trách nhiệm xử lý phần rác thải y tế thôi”.

“Ý bác là...” – Lulu sợ hãi thốt lên – “bộ não... của Nikki sao?”

24. Chương 22

Bác sỹ Fong quay sang nhìn Lulu như thể muốn khen ngợi hóa ra cậu ấy cũng nhanh trí hơn là cái vẻ bề ngoài.

“Đúng vậy. Tôi có trách nhiệm tiêu hủy nó”.

“Nhưng” – anh Steven nói – “bác đã đọc lời thề”.

“Không hại người” – mình lẩm bẩm.

“Tại sao?” – mặt anh Steven thất kinh không kém gì Lulu – “tại sao có người nữ lấy bộ não hoàn toàn khỏe mạnh ra khỏi cơ thể một cô gái như thế?”.

“Em nghĩ em biết lý do tại sao?” – Christopher nói.

Nhưng đúng lúc đó từ trên cầu thang mình nghe thấy những tiếng chân lạo xạo – không quá to nhưng cũng đủ để khiến Cosabella đang nằm ngủ bỗng bật dậy đồng tai lên nghe.

Và việc tiếp theo mà mình biết là Cosy bắt đầu sửa inh ỏi, và được đáp lại gần như ngay lập tức bởi tiếng phụ họa của hai con chó púc cũng nhỏ xinh y như Cosy – mỗi tội một con màu đen và một con màu sô-cô-la – vừa xô cửa chạy vào trong phòng. Chúng phi ngay tới chỗ Cosy. Ba đứa lập tức quần quýt lấy nhau như ba người bạn lâu ngày gặp lại.

“Harr! Winston!” – tiếng một người phụ nữ lớn tuổi la lên, đồng thời hốt hơ hốt hải chạy xuống cầu thang đuổi theo: “Ngồi xuống! Ngồi xuống!”.

Mặc dù bà ấy rõ ràng như vừa từ trong chấn bước ra và không hề trang điểm nhưng mình vẫn nhận ra ngay. Trước khi anh Steven quay ngoắt lại thẳng thốt kêu lên: “Mẹ?”. Mình biết bà ấy là ai.

Dee Dee Howard. Mẹ của Nikki Howard đang sống trong nhà của bác sỹ Fong.

Vấn đề là ngay từ trước khi tới đây mình cũng đã linh cảm ra được điều này, nhất là nếu đem các sự việc khớp lại với nhau. Bác ấy sẵn sàng bỏ lại mọi thứ kể cả công việc ở cửa hàng, nếu không phải vì một ai đó đặc biệt quan trọng – mà bác ý yêu thương hơn gấp hàng tỷ lần – thì còn vì cái gì khác nữa?

“Steven!” – bác ý mừng rỡ kêu lên lao tới ôm chặt lấy Steven. Anh ấy cao to hơn mẹ rất nhiều nên phải cúi hẳn xuống để mẹ có thể ôm lấy mình. Gương mặt anh ấy vẫn còn chưa hết sưng sốt – “Mẹ không biết là con ở đây!”.

“Mẹ... con đã tìm mẹ khắp nơi. Ai cũng lo cho mẹ – cô Leanne, cô Mary Beth... Mẹ không xem tin tức trên TV à? Mọi người cứ đinh ninh là mẹ bị ai đó hại rồi cơ”.

“Ôi” – Bác Howard nói – “Mẹ rất xin lỗi, con yêu. Có, mẹ cũng có xem tin tức đó. Nhưng cứ nghĩ đó là bàn tay của Stark muốn bẫy mẹ. không ngờ đó thực sự là con” – và bác ý liếc mắt nhìn sang mình. Sững sờ – “Ôi... Lạy Chúa tôi” – hai mắt bác ý rưng rưng như sắp khóc, vừa có chút sợ hãi pha lẫn kinh ngạc – “Ta... ta không biết phải nói sao nữa. Cháu... cháu trông giống y như...”

Bác ý không nói thêm được lời nào nữa. Cũng không cần, bởi mình biết bác ý muốn nói mình giống ai.

Và vấn đề là mình biết không chỉ trông giống như người đó. Mà mình từng là người đó. Không ít thì nhiều.

Christopher tiến tới đặt tay lên vai mình động viên và mình rất biết ơn vì điều đó.

“Chuyện này hẳn rất khó khăn đối với bác” – Christopher tỏ vẻ thông cảm với bác Howard.

“Nó...” – mẹ của anh Steven lắc đầu. Cái giọng miền Nam đặc sệt của bác ý nghe còn nặng hơn cả anh Steven nhưng được cái rất dễ chịu, cũng giống như khuôn mặt đẹp của bác ý vậy – “Ta xin lỗi. Ta không cố ý nhìn cháu chăm chăm như vậy đâu. Chỉ là trông cháu giống con bé quá”.

Bởi vì mình chính là cô ta chứ sao, hoặc chí ít là mình đang cư ngụ trong cơ thể của cô ta.

“Không sao đâu ạ” – mình nói. Ở dưới chân, Cosabella vẫn đang mừng rỡ trước sự đoàn tụ bất ngờ với hai người anh em họ – hay là ruột thịt nhỉ – Harry và Winston – “Bác đã ở đây trong suốt thời gian qua ạ?”.

“À, ừ” – Bác Howard nắm lấy tay của cậu con trai, mặt đầy mãn nguyện – “Bác sỹ Fong đã gọi cho mẹ và giải thích về sự việc đã xảy ra. Ông ấy cho mẹ biết tính nghiêm trọng của vấn đề và dặn mẹ không được để lại chút dấu vết nào để phòng người của Stark bám theo. Và mẹ đã tới đây ngay lập tức. Mẹ rất xin lỗi đã làm con phải lo lắng, con yêu” – bác xoa xoa tay anh Steven – “Nhưng mẹ không dám liên lạc với cô Leanne, con cũng biết cô ấy thích buồn chuyện thế nào rồi đấy. Còn cô Mary Beth thì cũng chẳng trông mong được gì hơn. Nhưng giờ con đang ở đây rồi, đó là điều quan trọng nhất. Ôi mẹ có rất nhiều chuyện muốn kể cho con nghe! Con vẫn khỏe chứ! Ôi, gặp được con thể này mẹ mừng lắm ý!”

Anh Steven trông như nửa muốn khóc, nửa muốn cười. Mình rất hiểu cảm xúc hiện giờ của anh ý. Gia đình. Đã có lúc tưởng chừng như anh đã mất hết gia đình của mình. Giờ đột nhiên anh lại được ở trong vòng tay của mẹ. Tìm lại được gia đình của mình.

“Xin lỗi! Chỉ là...” – Lulu đột nhiên thẽ thọt xen vào – “Em muốn hỏi chúng ta đang làm gì ở đây vậy?”.

“Chúng ta tới tìm bác ấy” – mình nhìn về phía bác Howard – “Và câu hỏi đặt ra là tại sao bác ý lại ở đây, đúng không, bác sỹ?”.

Bác sỹ Fong thở dài, không hề thoải mái khi bị hỏi về vấn đề này. Nói chính xác hơn là không muốn nói về chuyện này một tẹo nào.

“Tôi cần sự giúp đỡ của bà ấy. Tôi đã đọc lời thề” – ông ấy mệt mỏi nói – “Họ bắt tôi phải vứt bỏ bộ não của Nikki đi. Nhưng làm như vậy với một não không hề bị bệnh tật hay khiếm khuyết gì... có khác nào là giết người. Tôi nợ Stark Enterprises rất nhiều. Nhưng tôi sẽ không tham gia vào kế hoạch giết người vô tội của bọn họ”.

“Nếu không tiêu hủy não của Nikki đi” – anh Steven bối rối hỏi – “thì bác đã làm gì với nó?”

Ngay khi ấy cửa phòng bật mở, một cô gái trẻ mình chưa gặp bao giờ, chiều cao trung bình, cân nặng trung bình, tóc cắt ngắn, chẳng ra thẳng mà cũng chẳng phải xoăn, loẹt quẹt đi vào trong phòng, mặt vẫn còn chưa hết ngái ngủ.

“Giời ạ” – cô ta nhăn nhó than – “Mấy người có cần ồn ào thế không? Không phải ai cũng dậy từ tờ mờ sáng thế này đâu, thậm chí người ta vẫn còn đang cố để ngủ ý có biết không?”

Và rồi cô ta chợt nhận ra trong phòng còn có nhiều người khác, chứ không phải chỉ có bác sỹ Fong và bác Howard.

Tuy nhiên phải tới khi ánh mắt cô ta quét sang đến người mình thì mới thấy được phản ứng thực sự của cô ta. Mặt cô ta đỏ bừng lên, đôi mắt xanh lá cây nhìn mình như muốn tóa lửa.

Nhanh như chớp, cô ta tiến tới, vung tay lên dùng hết sức bình sinh giáng cho mình một cú nảy đom đóm mắt.

Không sai, cô ta vừa tát mình.

“Con khốn” – Nikki Howard hằn học nói.

HAI MƯƠI HAI

Bác Howard và anh Steven vội nhảy vào tách hai đứa bọn mình ra trước khi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn. Nikki như kiểu muốn sống mái với mình một phen – hay nói đúng hơn là với cơ thể cũ của cô ta, bởi vì cô ta không ngừng đâm đá, cào véo và giật tóc mình. Bác sỹ Fong hét lên cảnh báo mình không được đánh trả Nikki – khi thấy mình bắt đầu giơ tay lên tự vệ – bởi vì cơ thể của cô ta chưa hoàn toàn bình phục sau ca phẫu thuật và cô ta vẫn chưa thích nghi được với sự thay đổi này. Nikki không được hưởng trang thiết bị hiện đại tiên tiến của Khoa thần kinh và Ngoại thần kinh để phục hồi chức năng như mình – cô ta chỉ có sự giúp đỡ chăm sóc của người mẹ và một chút hỗ trợ của bác sỹ Fong sau khi hết giờ làm ở bệnh viện. Nói tóm lại là cô ta vẫn chưa hồi phục 100%.

“Nhưng cô ta vẫn đủ khỏe để nhắn tin và email cho đá

m bạn trai cũ đấy thôi” – mình hậm hực nói. Xin lỗi, nhưng cái tát đó siêu đau ý. Lại còn mấy cú cào véo kia nữa chứ.

Bác Howard tỏ ra rất bức bối trước cách cư xử chợ búa xã hội đen của con gái mình. “Nicolette Elizabeth Howard! Con có ngừng ngay cái trò đâm đá người khác đi có nghe không!” – lần đầu tiên có người gọi mình bằng cái tên đầy đủ như thế đấy.

Chỉ có điều không phải đang nói mình.

“Mẹ nhìn nó xem” – Nikki gào lên khi bác Howard kéo cô ta ra khỏi mình – “Mẹ nhìn nó đi! Đó là cái váy của con mà! Cả đôi boots Marc Jacobs mới nữa! Nhìn xem nó làm gì đôi mắt của con thế kia! Trông thật kinh khủng!”

Bác Howard không hề có ý định nhân nhượng với cô con gái mặc dù biết sức khỏe của cô ta chưa hoàn toàn hồi phục. “Nikki, xin lỗi mau” – bác ý nghiêm giọng lại – “Con biết đó không phải cách cư xử với người khác mà mẹ vẫn dạy con mà. Nhất là khi đang ở trong nhà của một người khác”.

Nikki trề môi ra phụng phịu, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi”

Thế thôi sao? Cô ta định một câu thế là xong sao?

Tuy nhiên, bác Howard đã tiến tới chỗ mình, dịu dàng đặt hai tay lên vai mình và nói: “Bác rất xin lỗi, con yêu”. Con yêu. Giống như cách bác ý vừa gọi anh Steven khi nãy. Bàn tay bác ý thật mềm mại và ấm áp, đúng là tay của một người mẹ có khác. Ánh mắt bác ý nhìn mình cũng khác khi mẹ nhìn mình. Không hề có một chút thất vọng nào trong ánh mắt ấy, trái lại đó là cái nhìn mãnh liệt, kiên định và tràn đầy sự cảm thông. “Chuyện này với bạn ấy khó khăn. Nhưng bác cũng muốn cảm ơn con. Cảm ơn con... vì đã đưa con trai bác tới đây”.

Và rồi bác kiễng chân hôn lên bên má mà Nikki vừa cho mình ăn một cái bạt tai.

Mình biết đó chỉ là phản ứng của cơ thể Nikki thôi nhưng mình quả thực cảm thấy được an ủi vô cùng, một cảm giác mà lâu rồi mình không cảm nhận được từ chính mẹ ruột của mình.

Thật lạ!

Tiếp đó bác Howard quay sang cảnh cáo con gái mình: “Nikki, con có suy nghĩ không thể mà đi nhắn tin với mọi người là sao? Mẹ đã nói với con rồi, con có thể lên mạng nhưng không được nhắn tin”.

Ngồi trên chiếc ghế bành nơi anh Steven vừa lúi cúi cô ta ra bắt ngồi xuống, Nikki cạu cọ nhìn mọi người sau đó trề môi ra nói: “Thế mẹ muốn con phải làm gì cả ngày bây giờ? Mẹ có thể ngồi một chỗ xem hết tập phim The Hills này đến tập phim khác nhưng con chịu. Con chán lắm rồi!”. “Tất nhiên là chán rồi” – Lulu ngồi bên cạnh khẽ ôm lấy vai cô bạn thân. Cậu ấy đang cố gắng giúp cho cô bạn cũ hạ hỏa nhưng xem ra không mấy hiệu quả. Lúc nhìn thấy Lulu, Nikki cũng đã hoảng hồn không kém – “Không thể tin được họ bắt cạu ở đây suốt cả ngày thế này. Nhưng mình tin là họ sẽ sớm cho cậu ra ngoài thôi”.

“Và làm gì?” – Nikki sừng xĩa mặt mày – “Làm công ăn lương ở tiệm Gap à? Hãy nhìn lại mình đi. Mình vừa xấu xí, tóc tai thì kinh tởm. Mà cậu đang đội cái gì trên đầu thế? Trông có giống con rồ không?”.

Lulu mân mê cái mũ trên đầu: “Đâu, trông dễ thương đấy chứ. Hơn nữa mình nghĩ cậu trông rất đáng yêu. Màu tóc đỏ rất hợp với cậu. Và còn rất nhiều thứ khác cậu có thể làm mà. Bác sĩ Fong đã cứu sống cậu. Cậu phải thấy hạnh phúc vì còn sống trên đời ý”.

“Không” – Nikki cộc cằn đáp. Cô ta quay sang hướng sự chú ý tới Cosabella, vẫn đang mải mê chơi đùa với hai người anh em. Cô ta búng tay gọi “Cosy” nhưng không nhận lại được chút phản ứng nào. Tức mình, cô ta dựa ra sau ghế rầu rĩ than thở – “Chúa ơi, chết đi còn hơn. Đến con chó của tôi giờ cũng thích cô ta hơn” – và nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Con yêu, mẹ đã nói với con rồi. Mẹ sẽ mua cho con một con cún mới” – bác Howard dỗ dành. Mặt bác ấy hiện rõ vẻ mệt mỏi, và không phải vì giờ đã quá nửa đêm mà vì có vẻ như những đoạn hội thoại này thường xuyên xảy ra như cơm bữa – “Điều quan trọng nhất là chúng ra không thể để Stark phát hiện ra là con vẫn còn sống. Con phải ngừng ngay việc email nhắn tin cho mọi người. Bác Fong đã phải rất vất vả vì con rồi”.

“À, đúng rồi” – mình nhìn từ Nikki sang bác sĩ Fong – “Sao cháu không nhìn thấy bác trong khoa phục hồi chức năng lúc cháu còn ở đó nhỉ?”.

Bác sĩ Fong trông có vẻ còn mệt mỏi hơn cả bác Howard. “Để cứu sống Nikki, ta đã dùng bộ não của cô bé vào một trong những bài phẫu thuật mẫu để giảng dạy cho các bác sĩ nước ngoài, với sự giúp đỡ của một vài đồng nghiệp khác. Tất nhiên, họ không hề biết nguồn gốc của bộ não khỏe mạnh đó là từ đâu. Còn cơ thể hiện tặng mà chúng ta đã sử dụng – cơ thể mà Nikki đang sử dụng hiện này – thuộc về một cô gái trẻ phải sống cuộc đời thực vật sau một tai nạn giao thông do chính mình gây ra”.

Nikki đảo mắt một ông, ngao ngán thốt lên: “Không sai. Cô lấy được cơ thể của một siêu mẫu. Còn tôi phải chịu đựng sống trong cơ thể của một kẻ say rượu”.

“Ít nhất thì em vẫn còn sống, Nikki” – anh Steven nói.

Nikki vẫn mắt lên. “Anh đừng có xía vào chuyện này, Steven”.

“Sau khi cuộc phẫu thuật thành công” – bác sĩ Fong nói tiếp – “để tránh việc Nikki sau khi tỉnh lại đặt ra quá nhiều câu hỏi có thể gây nghi ngờ, tôi nghĩ cần phải chuyển viện cho cô bé càng sớm càng tốt, trong khi còn đang hôn mê – thế là tôi đã giả mạo giấy tờ làm như đã chuyển cô ấy tới một bệnh viện khác gần nhà của người hiến tạng não. Nhưng trong thực tế, tôi đã chuyển cô ấy về đây và hỏi lộ cho mấy người trực xe cứu thương hôm đó để họ giữ bí mật về chuyện này. Mẹ của cô bé là người đảm nhiệm phần lớn mọi việc chăm sóc”.

“Nhưng cái cháu không hiểu là tại sao Stark lại muốn thủ tiêu cô ấy” – Christopher hỏi.

“Ồ” – Nikki nhìn Christopher đầy ngưỡng mộ, cô ta thậm chí còn điệu dàng hất tóc ra đằng sau để thu hút sự chú ý của cậu ấy. Có đứa con gái nào mà không thích Christopher cơ chứ? Nhất là là một đứa cả ngày bị nhốt im ỉm trong nhà như thế này. Minh thể là cô ta có ý định gì đen tối với Christopher, mình sẽ đâm vỡ mũi cô ta ngay lập tức – “Tại sao Stark lại muốn giết tôi sau tất cả những gì tôi đã làm cho họ? Không thể chỉ vì tôi tình cờ nghe lén được cuộc nói chuyện của họ về một cái game ngu ngốc nào đó...”

Christopher nghe hần cổ lên đầy tò mò: “Game gì?”

“Cái game máy tính gì ý” – Nikki nói – “Bản mới. Tên là Travelquest hay gì gì đó”.

“Journeyquest” – mình sửa lại – “Ý cậu là phiên bản mới Realms á?”.

“Ồ” – Nikki nói – “Có thể mình đã nghe được chuyện gì đó... Một chuyện mà Robert Stark không muốn bị lộ ra ngoài. Ít ra đó là điều mà ông ta nói khi mình đưa chuyện đó ra”.

Christopher và mình quay sang nhìn nhau. Thôi xong!

Đến một người vô lo vô nghĩ như Lulu còn biết chuyện này không hề tốt lành gì. “Nikki” – Lulu thẳng thốt hỏi – “Cậu nói với ông Stark là cậu đã biết về bí mật đó sao?”

“Ồ” – Nikki nhún vai từng từng nói – “Mình muốn biết sự im lặng của mình đáng giá bao nhiêu tiền. Và xem ra cái giá của sự im lặng này cũng không hề ít” – cô ta cười phá lên khi nhớ lại chuyện đó. Rồi đột nhiên quay sang hằm hằm nhìn mình – “Có điều giờ cô là người đang tận hưởng số tiền đó, đúng không? Cô đã tiêu nó vào những chuyện gì rồi? Đừng nói với tôi là hết rồi nhá”.

“Tiền nào?” – mình ngơ ngác hỏi – “Tôi không biết chị đang nói về cái gì...”.

Nhưng mình có linh cảm xấu về chuyện này... một linh cảm mà mình nghĩ ai đang có mặt trong cái phòng này cũng đều biết.

“Số tiền” – Nikki nói tiếp – “mà Stark đã hứa sẽ trả cho tôi để giữ im lặng về Stark Quark ý! Tôi còn chưa nhìn thấy được một hào nào thì đã xảy ra tai nạn rồi”.

Bác sĩ Fong, hiển nhiên chưa từng được nghe về câu chuyện này bao giờ, ngay lập tức giơ tay ôm đầu, than trời rên rĩ.

Mình nhìn sang Christopher, đang mỉm cười đầy tự mãn: “Thấy chưa. Mình đã nói rồi mà. Làm gì có tai nạn nào”.

Mình nuốt nước bọt cái ực. Cậu ấy từng nói thế thật. Nhưng cũng đâu cần tỏ ra hả hê đến như thế. Bọn mình đang nói về mạng sống của một con người mà. Mạng sống của cô gái mà chỉ vài tháng trước đây vẫn còn đi lại, cười nói trong cái cơ thể mình đang chiếm giữ này... một cô gái mà tới giờ đến cả con chó cưng cũng không còn nhận ra nữa.

Thật buồn. Chỉ nội việc nhìn Nikki ngồi đó tự hào về cái việc rút cuộc đã hủy hoại cuộc đời của chính bản thân cô ta mà mình cảm thấy ứa nước mắt.

“Ôi Nikki” – bác Howard giơ tay bụm miệng vì kinh hãi.

Tuy nhiên, con trai của bác ý có rất nhiều điều để nói về việc này hơn là chỉ thốt lên được một tiếng như thế.

“Nikki, em đã bao giờ từng nghĩ” – anh Steven cao giọng – “Stark quyết định trừ khử em để khỏi phải trả tiền bịt miệng không hả? Việc em làm chính là tống tiền người khác chứ còn sao nữa”.

Nikki cười khẩy: “Chúa ơi, Steven, anh lúc nào cũng thích trầm trọng hóa sự việc lên là sao. Đó chỉ là trò chơi điện tử vớ vẩn thôi mà”.

“Đó là một phần mềm trị giá hàng tỷ đô la” – Christopher sửa lại – “Và ngay cả khi cô là gương mặt đại diện của Stark, cô vẫn có thể bị thay thế” – nói rồi cậu ấy hất hàm chỉ về phía mình – “Thấy chưa? Họ đã thay thế cô rồi đó. Bằng cô ấy”.

Nikki nhìn mình không chớp mắt và đột nhiên hai tay cô ta bắt đầu run rẩy. Có vẻ như cô nàng đã bắt đầu hiểu ra sự việc rồi.

“Họ chọn phần mềm đó, chứ không phải cô” – Christopher phũ phàng nói tiếp. Phũ đến nỗi mình chỉ muốn hét lên bắt cậu ấy im miệng lại. Như thế này là quá đủ rồi. Mình mệt lắm rồi. Giờ mình chỉ muốn mò lên giường đánh một giấc thật dài, quên hết đi mọi chuyện – “Chính bác sĩ Fong đã cứu mạng cho cô”. Lần đầu tiên kể từ lúc xuất hiện, mặt Nikki mới tỏ ra có một chút sợ sệt. Cô ta nhìn mình, sau đó tới Christopher và cuối cùng là Lulu.

“Mấy cậu tìm thấy mình” – cô ta nói – “chỉ nhờ vào một cái tin nhắn thôi sao? Cái tin mình gửi cho Justin á?”.

“Đúng thế bạn hiền ạ” – Lulu nhẹ nhàng nắm lấy tay Nikki – “Mẹ cậu nói đúng. Cậu cần phải cẩn thận hơn”.

“Chính xác” – Christopher nói – “Giờ chúng tôi cần biết... cô có gửi tin tới những ai khác không? Bởi vì – trong trường hợp cô vẫn chưa đoán ra – vị trí nơi cô đang sống có thể bị lén ra bất cứ lúc nào chỉ dựa vào một cái tin nhắn”.

“Ai, Nikki?” – bác Howard lo lắng hỏi – “Hãy nói cho mẹ biết là ai?”

“Chỉ là... tới... Brandon Stark” – Nikki trả lời.

Tim mình trùng hẫng xuống. Bradon. Tất nhiên rồi. Tất nhiên cô ta sẽ nhắn tin cho Brandon. Trước khi xảy ra tai nạn họ từng là một cặp mà. Tại sao, tại sao tại mình lại vác theo Brandon tới đây làm gì cơ chứ?

Hèn gì cứ mỗi một lần gặp mặt anh ta lại muốn quay lại với mình. Giờ mình đã hiểu, tại sao Brandon luôn lầm tưởng về tình cảm của mình dành cho anh ta. Bởi người gửi tin nhắn cho anh ta nói những lời nhớ nhung, yêu thương kia là Nikki. H và mỗi khi gặp mặt mình, mình lại luôn tạo hy vọng cho anh ta...

Không í

Và giờ anh ta đang ở ngoài kia. Trong xe limo. Không thể để Brandon xông vào đây và phát hiện ra Nikki Howard – Nikki Howard thật, người mà bố anh ta nghĩ là đã thủ tiêu được – vẫn còn sống.

“Mình sẽ đi kiểm tra xem anh ta thế nào” – mình đứng bật dậy rời khỏi phòng khách và đi ra ngoài. Ngay khi mình định vặn nùm cửa trước thì có cái gì đó rất cứng chụp lấy cổ họng mình giật lại, khiến mình suýt nữa tắc thở.

Lùng lừng trước mặt mình lúc này là Brandon Stark, tay phải của anh ta đang túm lấy cổ họng mình.

“Hãy yên lặng” – Brandon rít lên – “Nếu cô hét hay làm bất cứ điều gì chống trả lại, tôi sẽ chỉ cho bố tôi nghe chính xác nơi Nikki Howard thực sự đang ẩn nấp”.

25. Chương 23a

HAI MƯƠI BA

Mình giơ tay bịt chặt miệng lại, vì nếu không có lẽ mình sẽ phát ra tiếng hét mà đến người chết cũng phải đội mồ sống dậy. Lời cảnh báo của Brandon khiến mình phải nghĩ lại về ý định đó. Hơn nữa anh ta đang xiết chặt cổ họng của mình như vậy thì dù có muốn mình cũng chịu.

“Vậy là” – anh ta nói – “cây ghép não sao? Đó là điều đã xảy ra với cô? Chứ không phải mấy câu chuyện mất trí nhớ nhảm nhí mà cô đã nói với tôi và mọi người sao?”.

Mình gật đầu, trong lòng đang chết khiếp không biết phải làm sao để thoát khỏi vụ này đây. Christopher sẽ không thể ngờ rằng chuyện lại diễn ra theo chiều hướng này... Những người khác cũng thế. Cho tới khi không thấy mình quay lại. Liệu mình có thể quay lại không? Brandon đứng trước mặt mình lúc n

y đây là một Brandon hoàn toàn khác, lạnh lùng và tàn nhẫn. Khiến người đối diện phải lạnh tóc gáy.

“Như vậy mới giải thích được mọi chuyện” – anh ta khề nhếch miệng cười – “Cô đã thay đổi nhưng tôi không thể lý giải được tại sao. Cho tới ngày hôm nay. Mặc dù tôi lờ mờ đoán được có bàn tay của Stark nhúng vào nhưng Nikki ngày xưa quả thực đã từng huênh hoang khoe với tôi về chuyện cô ta biết một cái gì đó về Stark Quark. Nhưng tôi chẳng bao giờ thèm để tâm. Giờ mới biết đáng ra khi ấy tôi nên lắng nghe”.

Tim mình đập thình thịch. Ôi Chúa ơi. Bọn mình tiêu rồi. Brandon sẽ nói ra mọi chuyện. Anh ta sẽ kể hết mọi chuyện cho bố. Phải có cách nào thoát khỏi chuyện này chứ? Phải tìm cách. Phải tìm cách. Brandon muốn gì nhỉ? Mình có thể cho anh ta cái gì để anh ta chịu ngậm miệng lại?

“Vấn đề là cô ta vẫn chỉ là một tay nghiệp dư” – Brandon nói tiếp – “Tất cả mấy người. Mấy người không hiểu bố tôi là một người như thế nào. Ông ta không bao giờ thèm quan tâm tới bất kì ai hay bất kì cái gì... ngoài Stark. Cách duy nhất muốn tấn công ông ta là thông qua cái công ty này. Bất cứ điều gì cô ta biết về Stark Quark, nếu nó đáng giá tới độ phải thủ tiêu Nikki Howard – sau đó cấy não vào cơ thể cô ta để giữ lại hình ảnh của cô ta – thì cũng rất đáng để biết. Tôi muốn tham gia vụ này”.

Mình há hốc mồm. Sốc toàn tập. Đây là điều cuối cùng mà mình nghĩ sẽ nghe được từ miệng của Brandon – rằng anh ta muốn tham gia vào vụ này.

“Nhưng...” – mình gào lên.

“Không” – Brandon giơ tay bịt miệng mình lại – “Suýt. Tôi đã biết việc cô ta làm – tổng tiền ông ta chứ gì. Nhưng cô ta làm chưa đúng cách. Cô ta không ý thức được sức mạnh của thông tin mà cô ta có được. Tôi sẽ làm lại cho đúng. Tôi sẽ gạ cô ta nói cho tôi biết điều cô ta biết – và cô ta sẽ phải nói thôi. Dù gì cô ta vẫn còn thích tôi mà, ngày nào chẳng nhẩn tin này nọ. Và sau đó cô hãy đưa đội quân tí hon của mình quay lại thành phố và nói cho tôi biết những điều cô ta đã nói. Hãy bảo họ suy nghĩ xem chúng ta có thể lợi dụng thông tin đó để tấn công bố tôi. Và sau đó tôi sẽ tự mình tổng tiền ông ta”.

Điên rồi.

“Tại sao tôi lại phải giúp anh?” – mình hỏi.

“Bởi vì” – anh ta cười khẩy – “nếu không, tôi sẽ nói cho bố tôi biết Nikki Howard thực sự đang ở đâu. Và tôi sẽ kể cho ông ấy nghe về tay bác sĩ kia nữa” – nói rồi anh ta đưa tay lên vuốt tóc mình – “OK? Giờ hãy quay lại vào trong đó và nói với họ rằng cô đã kể mọi chuyện cho tôi nghe bởi tôi là một người tốt và tôi đứng về phía mọi người”.

Không thể tin nổi.

“Và nếu cô nói với họ rằng tôi ép cô làm chuyện này thì tôi sẽ kể cho bố tôi biết về cô gái kia. À, và còn một chuyện nữa” – tay anh ta giờ đã rời khỏi cổ mình, lần xuống đến vai – “Đừng có qua lại với cái gã trong kia nữa. Cái thằng mà tôi trong phòng ngủ của cô lúc tối ý. Giờ cô và tôi là một cặp, hiểu chưa?”.

Hai má mình đỏ ửng lên. Thì ra anh có có nhìn thấy mình và Christopher...

“Tôi quá mệt mỏi với cái trò mèo vờn chuột của cô rồi. Nhắn tin cho tôi sau đó lại né tránh tôi” – anh ta thở dài.

“Tôi đâu có nhắn tin cho anh” – mình thấy lợm giọng khi nhớ lại nụ hôn với anh ta ở St. John. Biết thế đừng có nghe theo lời khuyên của Lulu có phải hơn không – “Là Nikki. Nikki thực sự nhắn tin cho anh”.

“À” – Brandon thậm chí chẳng buồn nghe lời giải thích của mình – “Mà tên cô là gì thế? Tên thật ý?”

“Emm” – mình háng giọng – “Emerson”.

“OK” – anh ta cười phá lên – “Emerson này, thật ra tôi cũng chẳng quan tâm tên của cô là gì. Đôi lúc cô khá là dễ thương đấy. Không giống như Nikki ngày xưa. Hơn nữa cô không hề ngu ngốc. Còn Nikki thì cực

ngu. Vì thế hãy nhớ những lời tôi vừa nói. Giờ cô là của tôi” – anh ta bóp nhẹ hai vai mình – “Không một thằng nào khác nữa, cái thằng mặc áo khoác da ý. Chỉ mình tôi thôi. Nhớ chưa?”.

Mình gật đầu. Mình đâu còn sự lựa chọn nào khác?

Nói rồi anh ta nhấc tay ra để mình có thể cử động trở lại, nhưng một tay vẫn nắm lấy tay mình.

Mặc dù giờ cơ thể của mình đã có thể cử động trở lại nhưng tâm hồn và cảm xúc mình thì tê liệt hoàn toàn. Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Đây có phải Brandon, người đã nhảy xuống biển ở St. John để cứu mình khỏi chết chìm không? Khi ấy anh ta cũng vòng tay quanh cổ mình như thế này nhưng là để cứu mình lên tàu, chứ không phải để khống chế và đe dọa mình. Tại sao anh ta có thể thay đổi khủng khiếp như vậy? Không lẽ Brandon vẫn thường than phiền với mình về ông bố lạnh lùng và xa cách với Brandon đang hăm hở với kế hoạch tổng tiền chính bố để mình và ép buộc mình trở thành bạn gái của anh ta là một hay sao?

Mình đã cứ ngỡ Christopher biến thành kẻ phản diện nhưng hóa ra mình thậm chí còn không biết kẻ phản diện là cái gì. Brandon mới là kẻ phản diện đúng nghĩa. Anh ta dám làm những việc xấu xa mà mình tin rằng Christopher sẽ không bao giờ nghĩ tới, chứ đừng nói là thực hiện.

Mình cúi đầu quay trở lại ông khách, đúng lúc Christopher đang quay ra nói chuyện với bác Howard: “Thực ra cháu nghĩ giờ bác và bạn ấy không còn an toàn ở đây nữa. Bác và Nikki phải rời khỏi đây thôi”.

“Họ sẽ không đi đâu hết, nếu không có anh” – anh Steven đồng ý tuyên bố.

Bác Howard thở dài: “Ôi Steven... Nhưng con có nghĩ chúng ta thực sự nguy hiểm tới mức đó không?”.

Mình chỉ muốn gào lên rằng Mấy người đã đang bị nguy hiểm rồi! Nhưng tất nhiên là không dám.

“Nếu chúng ta có thể lần theo những cái tin nhắn đó, chúng tôi người của Stark cũng có thể lần theo bất cứ lúc nào, nếu họ phát hiện ra” – Christopher nói – “Cháu nghĩ sẽ an toàn hơn nếu mọi người cùng rời khỏi đây”.

“Nhưng chúng ta có thể đi đâu?” – Lulu lên tiếng – “Chúng ta không thể trốn tránh Stark mãi được. Họ ở khắp mọi nơi”.

Đúng lúc đó Brandon huých tay ra hiệu cho mình bước vào trong.

“Brandon vẫn ngủ ngon lành chứ hả?” – Lulu vừa nhìn thấy mình vội hỏi ngay.

“Ừm... cũng không hẳn” – mình lí nhí đáp.

Đột nhiên, Brandon từ phía sau mình bước ra, khiến cho mọi người trong phòng chết sững khi nhận ra người vừa xuất hiện là ai.

“Mọi người hãy bình tĩnh” – Brandon giang rộng tay nở nụ cười rất tươi – “Nikki – hay nói đúng hơn là Emm, đã kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi”.

Mình lén lút nhìn phản ứng của mọi người, nhất là Christopher và anh Steven – người đang trở mặt nhìn mình đầy ngạc nhiên và có phần trách móc.

Nhưng mình làm gì còn sự lựa chọn nào khác. đành rằng mình biết chỉ cần một tay thì hai người đó cũng thừa sức hạ đo ván được Brandon.

Và ngoài việc thủ tiêu anh ta đi thì họ đâu còn cách nào khác để bắt anh ta im miệng về những gì anh ta đã nghe lén được? Anh ta đã biết nơi bác sĩ Fong sống, và có lẽ biết cả họ của Christopher nữa. Mình không thể để Bradon đi kể hết mọi chuyện cho bố anh ta được. Anh ta đã đồng ý tham gia... miễn sao mình đáp ứng đúng điều ki của anh ta.

Giá mà ngay từ đầu mình đừng có hôn anh ta. Mình đã đùa với lửa mà không biết. Bradon không chỉ đơn thuần là một tay chơi suốt ngày say xỉn như mình nghĩ, anh ta, cũng giống như bố anh ta, luôn biết phải làm gì để đạt được thứ mình muốn – mà trong trường hợp của Brandon đó là sự trả thù vào Stark.

Giống như Christopher. Nhưng Brandon muốn trả thù vào một cá nhân Stark chứ không phải cả tập đoàn.

“Tôi không muốn khiến bất kì ai ở đây phải lo lắng về điều gì” – Brandon vội trấn an mọi người – “Tôi sẽ lo liệu mọi việc. Thứ nhất, như mọi người đều biết, tôi không hề yêu quý gì bố tôi hết. Thứ hai, Nikki, bác Howard, và anh Steven, tôi đã biết phải làm sao với ba người. Xe limo của tôi ngoài kia sẽ chở thẳng ba người tới sân bay ở Teterboro nơi chuyên cơ riêng của gia đình tôi đã đợi sẵn. Gia đình ba người có thể bay tới nghỉ tại căn biệt thự mùa hè của tôi ở Nam Carolina. Ở đó mọi người sẽ được an toàn tuyệt đối”.

Nikki vừa nhìn thấy Brandon đã nhảy căng lên đu lấy cổ anh ta: “Ôi Brandon! Em biết anh sẽ tới cứu tụi em! Em biết mà!”.

Brandon cũng giả vờ ôm lại cô ta. Đằng sau, anh Steven nhìn mình như muốn hỏi Thằng này là ai? Chuyện gì đang xảy ra thế?

Mình gượng gạo cười trấn an anh ấy. Nhưng không hiểu anh ấy có tin không nữa.

“Cậu Stark” – bác Howard ngáp ngừng nhìn mình – “Cậu thật quá... tốt với chúng tôi. Nhưng cậu có chắc là bố cậu sẽ không phát hiện ra không?”.

“Ông Robert á?” – Brandon cười phá lên – “Không đây. Ông ấy quá bận với chiến dịch quảng cáo Stark Quark lần này nên sẽ không phát hiện ra đâu. Hơn nữa, đó là nhà của tôi mà. Bố tôi thậm chí còn không biết tới sự tồn tại của nó cơ. Bác sẽ thích nó cho mà xem. Sáu phòng ngủ, sáu phòng tắm, rất nhiều phòng cho mấy người tha hồ chọn lựa, kể cả mấy con chó con” – anh ta âu yếm nhìn xuống ba con cún đang nô đùa trên thảm. Bất cứ ai thích chó đều không phải là người xấu ư? Lầm to! – “Và cô bạn Emm đây cũng đã đồng ý đi cùng chúng ta” – anh ta vòng tay qua eo kéo mình xích lại gần – “và nghỉ Đông tại đó luôn”.

Mình thậm chí còn không dám nhìn Christopher bởi mình biết giờ cậu ấy đang bị tổn thương và thất vọng đến nhường nào. Trái tim mình như muốn vỡ ra thành trăm mảnh.

“Nào” – Brandon quay ra nói với Nikki – “giờ hãy đi sắp xếp hành lý đi. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Máy bay đang được nạp nhiên liệu rồi” – Nikki sung sướng chạy thật nhanh lên lầu để lấy đồ – “Còn bác, bác Howard? Bác có thể sẵn sàng trong ít phút nữa chứ?”.

Mẹ của Nikki này giờ vẫn chưa tỉnh khỏi cơn choáng váng – bác ấy đã phải rất vất vả trong suốt mấy tháng qua – lại cộng thêm việc biết bao chuyện vừa xảy ra trong mấy tiếng vừa rồi... Tất cả những gì bác ấy có thể nói lúc này là: “Ừ, ừ... Chắc là được”.

Nói rồi bác ý gọi Harry và Winston và đi lên lầu. Sau khi đợi mẹ và em gái đi hẳn, anh Steven quay ra hỏi Brandon: “Xin lỗi, nhưng chúng tôi có thể tin tưởng cậu sao? Bố cậu là Robert Stark và vì ông ta mà chúng tôi phải rơi vào cái hoàn cảnh oái oăm này”.

“À, tôi hoàn toàn hiểu ý anh muốn nói gì” – Brandon nói – “Nhưng hãy nhớ rằng tôi rất căm ghét bố tôi”.

“Đúng vậy” – Lulu phụ họa – “Anh ấy ghét bố mình thật đấy ạ. Anh ấy lúc nào cũng nói câu đó, kể cả khi không say”.

“Tôi không thể tin nổi” – Brandon không hề thấy khó chịu về câu mỉa mai vừa rồi của Lulu – “là ông ta lại lại dám làm một chuyện kinh khủng như vậy. Tôi rất vui khi có thể giúp đỡ được mọi người chút gì đó và sửa chữa lại mọi chuyện. Anh đã gọi một xe taxi cho em và bạn của em, Lulu” – anh ta hất hàm chỉ Christopher – “để hai người có thể quay lại Manhattan. Độ vài phút nữa là tới thôi. Rất xin lỗi về mớ hỗn độn này. Nếu có thể giúp gì hơn... thì cứ nói nhé.”

26. Chương 23b End

“Mớ hỗn độn?” – Christopher tiến lên một bước. Mình buộc phải nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, dù không muốn một chút nào. Cơn thịnh nộ của cậu ấy lúc này chỉ thiếu điều muốn giết ai đó thôi. Ánh mắt cậu ấy vừa giận dữ nhưng vẫn xen lẫn chút bi thương – “Anh gọi chuyện này là một mớ hỗn độn sao? Bố anh đã cố tình hại chết một cô gái và lấy não của một cô gái khác ghép vào cơ thể của cô ta, và giờ anh gọi đó là một mớ hỗn độn sao?”.

Brandon chẳng buồn chấp Christopher, thủng thẳng nói: “Nghe này anh bạn, tôi đang cố gắng làm hết sức có thể, OK? Tôi chẳng phải đang cố gắng đưa họ tới một nơi an toàn và giúp cho vị bác sĩ này không bị

mất việc... và mất mạng đó sao? Từ từ từng bước một đã, OK? Hãy sống thử với một người cha như Robert Stark đi rồi cậu sẽ hiểu. Không dễ dàng một tẹo nào đâu”.

“Cậu không định đi cùng thằng hề này đấy chứ hả, Emm?” – Christopher giận tím tái mặt mày quay sang hỏi mình.

“Ừm” – mình phải làm sao đây? Trong khi ái tim mình đang vỡ ra thành ăm mảnh, bộ não của mình vẫn tiếp tục hoạt động hết công suất. Có thể... có thể có cách để thoát khỏi chuyện này nếu tất cả mọi người cùng giả đồ làm theo ý của Brandon. Kể cả Christopher – “Chúng ta có nhất thiết phải bàn về chuyện này bây giờ không?”.

“Có” – giọng Christopher lạnh như băng – “Ngay lập tức thì càng tốt”.

“Tôi nghĩ anh đã nghe cô ấy nói” – Brandon nói, giọng cũng lạnh không kém – “Cô ấy đã nói không phải bây giờ mà”.

Lulu mặt mày tái mét, vội đứng dậy can: “Thế còn đồ của anh Steven và Nikki, à ý em là Emm? Chúng vẫn đang ở nhà của tụi em ở Manhattan”

“Không sao” – anh Steven nói – “Anh có thể mua đồ mới”.

“Em sẽ gửi đồ đến cho anh” – Lulu nói, nhưng anh Steven không mấy chú tâm tới cậu ấy bởi còn đang bận dò xét Brandon.

“Họ có thể lần theo kiện hàng” – Christopher nhăm nhắng nói – “Emm, mình thực sự cần nói chuyện với cậu”.

“Sau này còn ới thời gian để nói” – Brandon vừa nói vừa bước ra chỗ cửa sổ, hé mắt nhìn qua tấm rèm – “sau khi tụi này đã đưa nhà Howards tới nơi an toàn. Giờ việc quan ọng là làm sao nhanh chóng rời khỏi đây ước khi bố tôi hay người của ông ta tới”.

Lulu hoảng hốt hỏi: “Chuyện đó có thể xảy ra sao? Họ biết chúng ta ở đây á?”

“Có thiết bị định vị gắn ên tất cả xe limo của tập đoàn Stark” – Brandon tỉnh bơ đáp – “Nếu tài xế của tôi thông báo mất xe, mà tôi nghĩ là anh ta đã làm rồi...”

Anh Steven gầm lên một câu chửi thề. Mình gờ tay ôm mặt, bọn mình đã quá chủ quan, không nghĩ tới tình huống đó.

“Ôi, đừng lo” – Brandon vội ấn an khi thấy nét mặt hoảng hốt của mọi người – “Tôi đã gọi báo với họ là tôi không sao rồi. Nhưng tôi dám chắc nếu chú ý một chút họ sẽ phải đặt c hỏi tôi làm gì ở nhà một bác sĩ phẫu thuật của khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark vào giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này”.

Bác sĩ Fong mặt ông thiếu nảo hơn bao giờ hết. Tội nghiệp, xét cho cùng bác ý cũng chỉ muốn làm việc tốt thôi.

Bọn mình cũng vậy.

“Ồ” – Brandon vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ – “Taxi đến rồi kìa”.

Mình nhìn thấy Lulu đứng bật dậy lao tới ôm chầm lấy anh Steven, khiến cho cái mũ tài xế ên đầu cậu ấy rớt cả xuống đất. Anh Steven quả cũng có hơi bất ngờ một chút nhưng không hề tỏ ra khó chịu, tay anh ấy cũng vòng qua ôm lấy Lulu. Vài giây sau, anh ấy gỡ tay Lulu ra và nói: “Đến lúc phải đi rồi, Lulu”.

“Em không kiềm chế nổi lòng mình” – mình đứng khá gần nên nghe được lời thì thầm của cô bạn thân với anh ai của Nikki – “Em sẽ rất nhớ anh. Hứa với em là anh sẽ gọi cho em nhé. Tất nhiên nếu an toàn”.

“Anh sẽ cố” – anh Steven ả lời, cúi xuống dùng ngón tay cái lau nước mắt cho Lulu – “Em hãy tự chăm sóc mình”.

Lulu bật cười ong nước mắt, ngần ngừ buông tay anh Steven.

Sau đó cậu ấy quay sang mình, hai mắt đỏ hoe: “Nikki, cậu có chắc là cậu sẽ không sao không?”

“Không” – mình mỉm cười âu yếm nhìn cô bạn thân.

“Nhưng... cậu đi với họ thật đấy à? Tại sao?” – Lulu hỏi – “Thế còn... Frida?”

“Mình không thể nói cho cậu biết tại sao” – mình thở dài nói. Tất nhiên mình không thể nói với cậu ấy rằng gã con ai của nhà tỷ phú Stark ép mình làm chuyện đó – “Và cậu cũng đừng kể cho Frida nghe nhé. Cậu biết chuyện này không thể lọt ra ngoài căn phòng này được. Sự việc lần này vô cùng nghiêm ọng. Rất nhiều mạng sống đang bị đe dọa. Mình sẽ chỉ nói với Frida rằng mình đi nghỉ Đông với...” – mình nhìn qua Brandon, người đang chăm chú theo dõi đoạn hội thoại giữa mình và Lulu, khẽ nhếch môi cười – “... bạn ai của mình”.

“Bạn ai của cậu á? Thế còn...” – Lulu vội quay qua nhìn Christopher.

nh kéo sát Lulu vào ôm chặt lấy cậu ấy: “Mình biết” – mình đau khổ thì thầm, qua vai cậu ấy, mình buồn bã nhìn Christopher, nét mặt lúc này không một chút biểu cảm – “Hãy chăm sóc cho cậu ấy” – mình nói với Christopher, ý muốn ám chỉ Lulu.

Cậu ấy gật đầu.

Ngay khi ấy Nikki và mẹ cô ấy cùng mấy con chó lục đục từ ên gác đi xuống.

“Mọi thứ sẵn sàng rồi” – Bác Howard thông báo. Giờ bác ý đã thay đồ, ang điểm và cột lại tóc. Trông bác ý giờ giống y như những bức ảnh mà anh Steven đã gửi cho các tòa soạn báo và đài uyền hình. Mình đã hiểu Nikki được thừa hưởng vẻ đẹp đó từ ai.

Trong khi đó Nikki vẫn chưa chải chuốt xong. Một nửa đầu tóc vẫn chưa là thẳng hết. Cô ta có vẻ bực bội vì bị giục giã như thế này. Cô ta thậm chí vẫn còn mặc nguyên bộ đồ ngủ.

“Tốt” – Brandon mở cửa lừa mọi người ra, mặc kệ cho Nikki la oai oái vì còn đang chải mascara dở – “Chúng ta đi thôi”.

Mình lồm lũi cúi đầu đi ra ngoài, không dám nhìn thẳng vào mặt Christopher. Mình không muốn phải ả lời các câu hỏi của cậu ấy... nhất là khi với Brandon kề bên mình sẽ không thể nói gì khác ngoài những lời nói dối.

Hơn nữa mình cũng không muốn phải nói lời tạm biệt. Nhất là khi sau ngần ấy thời gian cuối cùng mình đã hiểu được tình cảm của cậu ấy dành cho mình.

Nhưng mình đã lằm. Ngay khi mình chuẩn bị theo chân Nikki chui vào ong xe limo, một bàn tay lạnh giá nắm lấy cổ tay mình và giọng của Christopher vang lên: “Emm ơi”.

Mình nhắm chặt mắt lại ước khi quay mặt lại đối diện với Christopher. Mình nhắm chặt mắt lại cầu nguyện xin Chúa ban cho mình một chút can đảm. Và khi mình mở mắt ra, mình thấy Brandon đang đứng ở phía bên kia của xe limo, nhìn thẳng vào mặt mình, mỉm cười: “Anh nghĩ cậu bạn của em có chuyện muốn nói với em đấy”.

Khốn khiếp! Sao mình ghét anh ta thế không biết! Đời mình chưa bao giờ ghét ai đến như thế.

Và mình thề rằng khi tất cả những chuyện này qua đi – nếu thực sự có ngày đó – mình sẽ tìm mọi cách ả thù lại anh ta, cũng giống như cái cách anh ta đang muốn ả thù bố mình

Mình quay lưng lại đối diện với Christopher. Hai má cậu ấy ửng đỏ vì lạnh, nhưng hai mắt cậu ấy nhìn mình như muốn bốc hỏa.

“Emm, cậu đang làm gì thế?” – cậu ấy hỏi – “Tại sao cậu lại đi với họ?”

“Mình phải làm thế” – mình lảng đi nhìn ra chỗ khác, bởi mình không đủ can đảm để nhìn vào mắt Christopher.

“Tại sao? Họ sẽ không sao cả. Có anh Steven rồi mà”.

“Bởi vì” – mình nhìn xa xăm – “Brandon đề nghị mình cùng đi”.

“Brandon đề nghị cậu?” – Christopher cao giọng – “Ai thêm quan tâm Brandon Stark muốn gì chứ?”

“Ừm, tôi nghĩ là cô ấy có đấy” – Brandon từ đằng xa chen vào – “Nói với cậu ấy đi, Emm”.

“Nói với mình cái gì?” – Christopher hỏi.

“Nói với cậu ấy đi” – Brandon nhấn mạnh từng chữ – “Về chúng ta”.

“Chúng ta” – Christopher nhắc lại đầy sững sốt. Mình cúi gầm mặt xuống, không dám ngẩng lên nhìn cậu ấy – “Giữa cậu và Brandon có cái gọi là chúng ta hay sao? Từ khi nào thế?”

Mình biết mình phải làm gì. Brandon đã nói rất rõ khi nãy ông nhà bác sỹ Fong rồi. Mình không còn sự lựa chọn nào khác. Mình phải làm điều này bởi từ giờ gia đình Howard là gia đình của mình và mình phải bảo vệ cho họ, cũng như bảo vệ bố mẹ ruột của mình. Gia đình không có nghĩa chỉ là những người đã sinh ra và nuôi nấng mình. Gia đình không có nghĩa chỉ là những người có chung dòng máu với mình.

Gia đình là những người cần tới bạn. Gia đình là những người bị mất tất cả ông khi bạn có đầy đủ mọi thứ.

Bạn cần phải làm cái gì đó để giúp đỡ họ, cho dù làm như vậy sẽ làm tan nát ái tim của bạn.

Hơn nữa mình hoàn toàn có thể tìm ra thông tin mà Nikki biết, trước khi Brandon biết và dùng thông tin đó chống lại anh ta và thoát ra khỏi vụ này, lật ngược thế cờ và giành lại Christopher.

Nhưng để tới lúc đó... mình cần phải tham gia vào cuộc chơi này.

“Mình đã hẹn hò với anh ấy được một thời gian rồi” – mình nói với Christopher. Từng lời nói của mình không khác gì một nhát dao găm thẳng vào ngực – “Mình đã cố nói với cậu điều này” – mình ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt cậu ấy – “Ý mình là, khi xưa lúc mình còn sống, nếu cậu chịu thổ lộ với mình có lẽ mọi chuyện đã khác. Nhưng cậu đã đợi quá lâu – cậu đã đợi tới khi mình là một người khác. Tới khi mình đã yêu người khác”.

Mình cũng không hiểu mình lấy đâu ra những lời này, chỉ biết rằng nó không phải vì Brandon, mà nó là cảm xúc thật của mình. Và những giọt nước mắt đang rơi lăn chã ên má mình lúc này đây cũng hoàn toàn là thật.

“Cậu đang nói gì thế?” – giọng Christopher lạc hẳn đi.

“Mình thà rằng cậu cứ thích mình khi mình là Emm ước đấy” – mình nhấn tâm nói tiếp – “Nhưng cậu đã không làm vậy. Và giờ thì đã quá muộn”.

Mình có thể nhận ra từng lời nói của mình, nếu như đối với mình giống như những nhát dao đâm thẳng vào tim thì đối với Christopher, nó không khác nào những cú đâm vào mặt. Hai má cậu ấy đã không còn ửng đỏ vì lạnh, thay vào đó, nó tái nhợt đi như những đụn tuyết quanh chỗ bọn mình đang đứng.

“Vì thế” – mình cũng không biết tại sao mình có thể tiếp tục như thế này. Có lẽ bởi vì bức ảnh đó. Bức ảnh của mình mà cậu ấy giữ ông phòng ngủ bấy lâu nay. Mình không sao có thể xóa nó ra khỏi đầu được. Không thể tin nổi cậu ấy giữ nó suốt thời gian qua. Không thể tin nổi cậu ấy đã yêu mình bao năm qua, cũng giống như mình. Và giờ mình phải khiến cậu ấy ngừng yêu mình bởi vì mình không muốn Christopher làm điều gì dại dột có thể khiến bản thân bị thương – “giờ mình với anh Brandon rồi. Mình... mình yêu anh Brandon. Và mình sẽ đi với anh ấy. Vậy nên... tạm biệt. Tạm biệt, Christopher”.

Nói rồi mình chui thẳng vào ông xe limo ước khi Christopher kịp nói thêm lời nào nữa – và ước khi mình không kiềm chế được quay đầu lại nhìn cậu ấy một lần nữa. “Con yêu, con không sao chứ?” – Bác Howard quay sang nhìn mình đầy lo lắng, Cosabella nhẩy lên lòng dụi dụi đầu vào tay mình.

“Cháu không sao” – mình đưa tay gạt nước mắt – “Cháu xin lỗi

“Chúa ơi” – Nikki vẫn đang tiếp tục bận rộn với cái bút chải mascara – “Mọi người cứ nói tôi là người xấu đi”.

Mình vẫn dấm dứť khóc không thành lời. Ở phía ên, chỗ ghế tài xế, anh Steven chỉnh lại gương chiếu hậu nhìn mình. Anh ấy nhìn mình... nhưng không nói lời nào. Chỉ nhìn thôi. Như thế bọn mình có chung một điều bí mật.

Nhưng là bí mật gì thì mình cũng không rõ nữa.

Nhưng mình biết, ận chiến đã bắt đầu và mình có đồng minh là Steven Howard.

Mình luôn biết anh ấy sẽ ủng hộ mình và giờ mình cần tìm cách kể cho anh ấy biết chuyện gì đang xảy ra... ước khi quá muộn.

“Tốt rồi” – Brandon hân hoan chui vào xe – “Mọi người xong cả rồi chứ?” – rồi với tay đóng sập cửa lại. Mình có cảm tưởng như đó là tiếng đóng sập của mọi hy vọng, mọi ước mơ của mình.

“Ôi” – Nikki hí hửng thốt lên – “Mình nhớ mấy cái xe limo quá đi”.

“Có ai muốn uống chút sâm-panh không?” – Brandon mở tủ lạnh rút ra một chai – “Ôi, xin lỗi, anh thì không, Steven. Nhưng khi nào tới nơi thì anh tha hồ muốn uống bao nhiêu cũng được. Anh biết đường tới sân bay Teterboro chứ? À không, chắc là không. Để tôi chỉ cho anh. Tốt nhất không nên dùng GPS ên xe, chúng ta đang muốn giữ bí mật về chuyến đi này mà...”

Nói rồi anh ta bò lên phía ước để chỉ đường cho anh Steven.

Xe limo bắt đầu chuyển bánh, mình quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mình nhìn thấy bác sĩ Fong quay lưng đóng cửa lại, hành ỳnh dài của bác sĩ cuối cùng đã kết thúc.

Mình nhìn thấy Lulu đang đứng đợi bên chiếc taxi, gió thổi khiến cái váy đen của cậu ấy căng phồng lên như một quả chuông.

Và mình nhìn thấy Christopher, vẫn đứng ơ ra ở chỗ mà mình đã bỏ đi, nhìn theo xe – nhìn theo mình. Càng lúc cậu ấy ông càng nhỏ dần đi, cho tới khi biến mất hoàn toàn ong ánh sáng nhập nhạng của bình minh.

Mình nhìn theo cậu ấy cho tới khi không còn nhìn thấy gì nữa, bởi dòng nước mắt đang rơi lã chã, ướt đầm ên k mình...

(Hết tập 2)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/airhead-2>